

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 479. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

MAMAC ZA SVAKOG

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

479

Frenk Larami

MAMAC ZA SVAKOGA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 479

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

DECOY FOR EVERYONE

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. IV 2014.

Tržište: 2. V 2014.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – DECOY FOR EVERYONE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej je bio u sedlu već desetak sati, ali još nije osećao umor. Izjahao je jutros rano, da dnevnu žegu provede u brdima u hladu nekog stoletnog hrasta i da se uveče vrati u grad sa dva-tri ulovljena fazana kao dokazom svoje lovačke veštine. Pokušaj nije krunisao uspehom, jer se sunce već bližilo smiraju, a on je iznajmljenu lovačku pušku, skoro je i ne upotrebivši, držao prebačenu preko sedla. Tokom celog dana samo mu je dva puta iz žbunja pred njim, prhnuo fazan, ali oba puta je Dok promašio. Njegova specijalnost očito su bili koltovi, a ne lovačka puška.

Već skoro mesec dana boravio je u Kedar Kriku i nije se mogao požaliti na taj grad. Niko ga, na primer, nije izazvao na dvoboj, što je za njegovo dotadašnje iskustvo bilo neuobičajeno. U nekoliko partija pokera s rančerima iz okoline zaradio je više od četiri stotine dolara, ali je isto toliko i potrošio za hotel, hranu, cigare, piće i smeštaj svog konja u gradskoj štali. Bio je, dakle, u finansijskom smislu na nuli, ali je mesec dana mirnog života bio za njega dobitak koji se nije mogao meriti novcem.

Pogledao je predeo oko sebe i zaključio da se nalazi na imanju gradonačelnika Mulena. O njemu je znao samo da je krut, uzdržan i pomalo lukav, dakle čovek koji ne ohrabruje bližnjeg da s njim

sklapa prijateljstvo, jer je nepoverljiv prema drugima. Doka se to nije ticalo, jer će, kada krene dalje u svojim lutanjima, Mulen, zajedno sa svojim gradom, postati prošlost.

Prešao je preko blagog uzvišenja, koje je delilo gradonačelnikovo od imanja mladog Džima Ridela i zašao u travnatu valovitu preriju. Znalačkim pogledom zaključio je da Džim zaista imao dobru zemlju, možda najbolju u celoj pokrajini i bilo mu je to drago.

Setio se prvog susreta s tim mladićem. Bilo je to nekoliko dana po Holidejevom dolasku u Kedar Krik kada se tokom popodnevnog jahanja kroz preriju Dokovom Migu rasklimala potkovica. Konj je počeo da hramlje i Dok je morao da sjaše i produži pešice, iako je bio daleko od grada. Srećom, naišao je na Džimov ranč. Plavokosi mladić ga je dočekaao naslonjen na dršku sekire i s osmehom na usnama upitao – Nezgoda?

– Tako nekako – potvrdio je sumorno.

– Nemojte očajavati, gospodine – počeo je Džim, ocenjujući po Dokovom odelu da ima posla sa spetljanim varošaninom. – Sad ću ja to videti. Konjsko kopito za mene je šala.

Ispostavilo se da je zaista tako. Dobročudni mladić je za petnaestak minuta pričvrstio rasklimatanu potkovicu, pričajući sve vreme kako će ove godine kupiti

pedesetak goveda, kojih će iduće godine biti osamdeset, sledeće sto dvadeset, pa sto osamdeset... i tako dalje. Govorio je s optimizmom o budućnosti i to se Holideju svidelo. U pogledu na život bio je sušta suprotnost od njega.

Odbio je Holidejevu ponudu da plati za učinjenu uslugu.

– Ni govora, mister! Nisam utrošio nikakav materijal.... a malo rada je sitnica kad treba pomoći čoveku u nevolji. I vi biste meni pomogli da smo u obrnutoj situaciji, zar ne?

Da, osmehivao se Dok, Džim je dokaz da će svet i dalje postojati. Kasnije je više puta svraćao na njegov ranč i uvek je nalazio nove razloge za simpatije prema Džimu.

Bio je zanet u misli kad je Mig iznenada stao. Pred njim, na kraju blage padine, ležala je kuća od grubo tesanih dasaka. Džim ju je obojio u belo i mada se videlo da to nije rad stručnjaka, ukazivalo je na vlasnikovu sklonost lepoti i urednosti. Džim se trudio da svetu oko sebe utisne svoj pečat i prilagodi ga sebi. Bio je to znak da će u životu uspeti.

Dok potera konja kroz šumu, tražeći neki znak prisustva mladog rančera, ali je stigao i do čistine ispred brvnare s koralom na desnoj strani, a da ga nije opazio. Još uvek bez loših slutnji, stigao je i do ulaznih vrata. Iako je bilo normalno za očekivati da posle jednog od najtoplijih ovogodišnjih dana vrata budu otvorena kako bi u kuću propustila večernju svežinu, ona su bila zatvorena, a i kapci na prozorima zaklopljeni. Okrenuvši se ka koralu, Dok je konstatovao da ni Džimova omiljena kobila Sesili nije na svom

mestu. To je moglo da znači samo da je Džim negde odjahao, verovatno u obilazak stoke, ali silazeći niz padinu nije ga opazio iako se sa brdskog prevoja video skoro ceo Džimov ranč.

Sjahao je i proverio sva vrata. Bila su zaključana. Prešavši preko dvorišta došao je do mesta pored korala za stoku, gde je neko ostavio trag sedlajući konja, a posle se, pojahavši i prošavši pored kuće, uputio ka putu koji je vodio prema Kedar Kriku. To je morao biti Džim, jer druge osobe na ranču nije bilo. Trag po Dokovom računu nije mogao biti stariji od tri-četiri časa.

Šta li je moglo naterati mladića da se po najvećoj žegi uputi u grad, kad je mogao sačekati predvečerje? Dok ponovo pojaha konja i potera ga lakim kasom...

* * *

Zaokružen i zaklonjen sa tri strane niskim brdima, gradić je, u senci predvečerja, ležao zaštićen od vetrova. Iako mali u poređenju s gradovima u okruženju, Kedar Krik je po svojim privrednim potencijalima i svom položaju bio gradić s velikim šansama za razvoj. U njega su se slivali putevi sa sve četiri strane sveta. Put kojim mu se Holidej približavao dolazio je s juga i prelazio preko dosta široke rečice, koja je u proleće bila žustra i brza. Dok je prešao gaz milju uzvodno od mosta načinjenog od tesanih balvana i uputio se kroz prevoju pravo prema početku glavne ulice.

Rešivši da konja kasnije smesti u štalu, Holidej je zategao vođice pred salunom, sjahao i proteglio ukočene noge. Opazio je Džada Prestona, građevinskog pre-

duzimača, koji se približavao ulicom po suprotnom trotoaru. Izgledao je namrgođen i loše raspoložen. Ali Dok ga nikad i nije video nasmejanog jer su mu poslovi s gradnjom kuća pošli naopako. Kedar Krik je napredovao i širio se, ali iz nekog neobjašnjivog razloga Preston nije napredovao s njim. Pre nekoliko godina on je gradio dosta kuća u predgrađu, ali onda su ljudi odjednom prestali da traže njegove usluge. Holidej je čuo priče o tome kako su neke od tih kuća imale krovove što su procurili s prvom kišom, o vratima koja se loše zatvaraju, o trulim daskama na verandama. To ga se nije ticalo, ali ga je zanimalo nešto drugo, bolje reći neko: Ejmi Bel, žena na koju je Preston bacio oko. Ejmi je bila lepa žena, skladno građena, dugačkih nogu, koje su se ocrtavale pod tesno skrojenom suknjom. Dok je nekoliko puta uhvatio sebe kako je pozorno posmatra.

Ejmi Bel nije bila koketa, ali je, kao i svaka druga žena, uživala u pogledima muškaraca, bar onih koje je i sama smatrala zanimljivim. Ali iz njegovog zanimanja za Ejmi mogle su se izroditi neprilike s preduzimačem i Dok je odlučio da se radi mira u gradu odrekne svoje pritajene želje.

Holidej je privezao konja i ispod oka osmotrio Prestona koji se uputio preko ulice. Mada visok i snažan, kretao se dosta lako i brzo. Došavši na par metara od Doka, ugledao ga je i namrštio se još više.

– Mislio sam da vas ovaj grad više neće videti, Holideje – rekao je turobno.

– Žalim, ali prevarili ste se. Samo sam malo jahao po okolini jer je u gradu postalo zagušljivo. A kako ste vi?

Preston liznu usne. – To se vas ne tiče – odgovorio je i produžio, ali se posle nekoliko koraka okrenuo i zlurado dobaci. – To pitanje bi trebalo da uputite vašem balavom prijatelju Džimu Ridelu. Jeste li, možda, poitali natrag u grad da ga izvučete?

Holidej upitno nabra čelo.

– Šta bi to trebalo da znači, Prestone?

– Potražite šerifa Fostera pa njega pitajte, Holideje. Verujem da ćete se jako obradovati kad vam bude rekao šta se desilo.

Smeškajući se, Preston uđe u salun. Ispraćajući preduzimača pogledom Dok začu njegov dodatni komentar: „Srodne duše se uvek nađu”. Onda skrenu pogled ka zatvorskoj zgradi. Tamo je opazio okupljenu manju grupu ljudi, većinom starijih građana, koji su razgovarali i pušili. Žustrim koracima uputio se ka njima. Kada je već bio na par metara od zgrade i okupljenih ljudi, na vratima šerifske kancelarije pojavio se šerif Stiven Foster. Neraspoloženo se obratio ljudima pred zgradom.

– Hajde, razidite se. Niko ovde nema nikakvog posla sem mene, jeste li čuli?

Okupljeni su ga ravnodušno pogledali, ali su ga poslušali i udaljili se. Samo je jedan glas promrmljao da je Kedar Krik slobodan grad i da svako može stajati gde hoće. Foster namrgođeno pogledom potraži drskog govornika, ali se njegov pogled sukobio sa zadimljenim lulama i bezizraznim licima.

Holidej prođe kroz krug radoznalaca i stade pred Fostera.

– Je li Džim Ridel u neprilici, mister Fostere? – upita šerifa čije se lice opazivši Doka, sledilo u neprozirnu masku.

– Gde ste vi bili do sada, mister Holideje? – upita.

– Napolju, u brdima.

– Sad ste se vratili?

– Da. Svratio sam do saluna, ali sam čuo da se Džim u nešto uvalio.

Šerif potvrdno klimnu glavom, a onda koraknu u stranu kako bi Holideju napravio mesta za prolaz.

– Udite, pa ćete i sami čuti ono što treba da čujete, Holideje. Mislim da vi na to imate više prava nego bilo ko drugi.

Zbunjen i zabrinut zbog toga što je čuo, jer Foster nije bio brzoplet, a još manje sklon improvizovanom donošenju zaključaka, Dok uđe u zatvorsku zgradu. Džim Ridel je stajao kraj rešetaka u prvoj ćeliji, lica izduženog i izmučenog, a šake su mu pobebele od stiskanja gvozdениh rešetki. Onda su se zatvorska vrata zatvorila i Dok se obrati Fosteru.

– Šta ovo, do đavola, znači, šerife? Džim nije kriminalac i vi to dobro znate. Zbog čega ste ga onda pritvorili?

Foster ćutke prođe pored Dok i priđe pisaćem stolu. Uzeo je knjigu u kojoj su beleženi delikti i pružio je Holideju.

– Pročitajte samo. A možete i njega da pitate ako hoćete. Ali ono što sam ja na osnovu izvedenih dokaza zapisao i ono što će vam on reći dve su sasvim različite priče.

Dok uze delovodnik i poče da čita. Kada je završio, zvučno je zaklopio knjigu i bacio je nazad na sto. Prešao je preko

prostorije do Džimove ćelije i nekoliko trenutaka pažljivo gledao mladog zatvorenika u oči. Videvši na mladićevom licu izraz teške brige, osmehnuo se.

– Pa, Džime, moram reći kako nisam očekivao da ću te zateći u ovoj rupi. Ali ne brini: niko te neće obesiti dok sam ja živ! I zbog čega je sva ova zbrka? Ispričaj mi sve polako i pribrano, kako bih pohvatao konce. Ništa nemoj izostaviti ma koliko ti se činilo nevažnim.

– Pritvoren je pod optužbom da je ubio gradonačelnika Mulena – umešao se Foster i kada se Dok, mršteći se, okrenuo prema njemu, ponovo je otvorio delovodnik na stolu.

– To je laž, Fostere – doviknu Džim kroz rešetke.

– Laž, je li? – odvrati šerif lenjo. – Pa, možda, ali ti si zatečen u gradonačelnikovoj sobi, a pored tebe na podu Mulen je ležao nepomičan kao stena. Imao je rupu nasred čela, a ti si u ruci držao njegov revolver u kome je nedostajao jedan metak. U drugoj ruci držao si njegov novčanik. Jedan čovek koji je tuda prolazio čuo je pucanj i utrčavši unutra zatekao te u tom položaju. U sobi sem tebe nije bilo nikoga. Je li i to laž?

– Nije. Ali pre toga je već neko bio unutra, to sam vam već rekao – planu Džim. – Čekao sam u predsoblju da me Mulen primi i već sam postao nestrpljiv kada sam začuo pucanj. Ušao sam u njegovu kancelariju i tamo zatekao jednog čoveka koji je upravo vadio novčanik iz gradonačelnikovog džepa. Kada me je video ispustio je novčanik i revolver koji je držao u ruci. Ispostavilo se kasnije da je to gradonačelnikov revolver. Ja nisam imao

revolver, jer da jesam ja bih tog čoveka sprečio da pobjegne. Dok sam ja prišao i podigao Mulenov revolver on je već bio nestao tako da mi je preostalo samo da utvrdim da li mogu pomoći Mulenu. Na žalost, on je već bio mrtav, pa sam verovatno uzeo i novčanik u ruku, a onda je naišao Partridž i viknuo na mene da se ne mičem. Posle toga ste vi došli, ali kada sam vam ispričao šta se desilo niste mi poverovali ni reč.

Holidej se pogladio šakom po vrhu brade. Umor od celodnevnog jahanja ga je pritiskao, ali još više ga je pritiskala briga za mladog Džima. Verovao je da je mladić nevin, ali su dokazi protiv njega bili čvrsti. Poznavao je Glena Partridža, razložnog i časnog čoveka, koji nikada ni prema kome nije gajio osećaj mržnje. A njegovo svedočenje teško je teretilo Džima Ridela. Okrenuvši se ka zatvoreniku, Dok ga upita. – Ko je bio čovek koji je pobjegao kad si naišao?

– Jedan zlikovac, čiju sam sliku pre nekoliko meseci video na poternici. Znao one poternice koje šerif prikuca svuda po gradu i kasnije ih ukloni kada građani dobro upamte lik na slici. Ovog lika se dobro sećam, jer je imao ožiljak od noža na desnom obrazu i usne tako tanke da su se jedva videle.

Holidej se namrgodio. – Taj čovek mora imati ime. Sećaš li ga se, Džime?

– Naravno. Bio je to Ted Rejzori, mister Holideje. Rekao sam to Fosteru, ali on mi se samo glasno nasmejao.

– Ne verujte u to, Holideje – umeša se šerif. – Poslednje što smo čuli o Tedu Rejzoriju bilo je da pravi dar-mar dole oko Crvene reke. To je bilo pre samo

pet sedmica. Nije mnogo verovatno da je odmah doleteo ovamo čak i kada bi bio lastavica. Vaš prijatelj je video njegovu sliku i posle svega što se desilo smislio je da sebi osigura alibi. Šta bi mogao bolje da izmisli od nekoga ko ne može da tvrdi suprotno? Mislio je da ćemo nasesti na njegovu priču i poći u poteru za fantomom! – Foster odmahnu glavom i žalosno se osmehnu. – Ne, to ne ide zbog toga što Rejzori nije u ovoj pokrajini, a sem toga, Glen Partridž je u svojoj izjavi vrlo kategoričan. Sem toga, tu je i izjava štalskog momka Kolijera koji tvrdi kako mu je vaš prijatelj rekao da je došao u grad da bi se sa gradonačelnikom raspravio zbog njegovog neprijateljskog ponašanja.

– To je istina, mister Holideje – potvrdi Džim. – Mulen je svuda stavio table s upozorenjem da svima zabranjuje da koriste njegovu vodu. Došao sam da o tome razgovaram s njim pošto je moje pojilo presušilo. Nisam mogao dopustiti da moju stoku odbije sa pojila i da mi sva grla uginu od žeđi.

– Što je – umeša se Foster – dobar motiv za ubistvo. Očigledno su se raspravljali i moguće je da je gradonačelnik, koji je umeo da bude vrlo tvrdoglav, rekao ovoj mladoj usijanoj glavi šta je odlučio. Verovatno se mladić nije s tim pomirio, posle čega je došlo do svađe i Džim je ubio Mulena. Partridž je bio samo nekoliko metara udaljen od gradonačelnikove kancelarije kada je odjeknuo pucanj i u tren oka našao se unutra.

– Ali ipak ne dovoljno brzo – odbijao je Džim ljutito. – Rejzori je trčeći pobjegao na zadnja vrata i stigao na drugi kraj

grada kada se Partridž obreo na mestu događaja. Imao sam dovoljno vremena da proverim je li Mulen mrtav i da s poda uzmem njegov revolver i novčanik pre nego što je Partridž ušao.

– To što si uzeo revolver i novčanik za pečatilo ti je sudbinu, momče. – Foster slegnu ramenima i okrenu se. Holidej je sada s više pažnje pogledao Džima. Tražeći u izrazu njegovog lica neki znak da ovaj laže. Ali nije u tome uspeo.

– Je li to što kažeš istina? – upita zatvorenika.

Džim nabra obrve.

– Zar mislite da nije, mister Holideje? Zar mislite da sam zaista je ubio gradonačelnika? Mislite li da bih uopšte mogao nekoga da ubijem?

Holidej ozbiljno zavrte glavom.

– Ne, Džime, ne verujem da bi ti to mogao. Problem je u tome kako da i druge nateramo da u to poveruju.

– To će biti teško – reče Foster. – Kroz četrnaest dana imamo zakazano suđenje jer je to dan kada terenski sudija Herikot dolazi na redovni obilazak. Do tada će Ridel živeti udobno i imaće sve što mu treba. I bilo bi bolje, mister Holideje da sada pođete. Gradonačelnik će biti sahranjen sutra ujutro, odmah po izlasku sunca i mislim da ne bi bilo loše ako biste i vi prisustvovali.

Kakav neprijatan obrt posle lepog sunčanog dana, pomisli Holidej. Ali šta je tu je. – Idem da potražim Partridža – obrati se Džimu. – A ti budi miran i nemoj slučajno da šerifu zadaješ glavobolju. Naći ću načina da te izvučem iz ovoga.

– Sve je ovo potpuno ludilo, mister Holideje – uzdahnu mladić. – Hteo sam samo

da razgovaram s Mulenom, a nisam imao prilike da mu kažem ni reč.

Holidej opazi kako je Foster digao obrve. I on je, kao i Dok, pomislio da Džim govori istinu, jer su mu reči potekle spontano, bez razmišljanja. Holidej blagonaklono dodirnu svog mladog prijatelja po ruci i klimnu mu glavom, dajući mu time ohrabrenje i podršku, a onda se okrete Fosteru. Izvadio je iz novčanika četiri novčanice od po deset dolara, ali je šerif žustro digao ruku u znak odbijanja.

– Ne, ne, to ne dolazi u obzir! Biće tretiran kao svaki drugi uhapšenik, mister Holideje. On će sledećih četrnaest dana biti na teretu gradskog budžeta.

Holidej vrati novac u novčanik i osmehnu se još jednom Džimu Ridelu, te se polako udalji. Glena Partridža našao je u njegovoj trgovini na kraju ulice. Kada je ugledao Doka, trgovac pokaza krajnju uznemirenost i stisnutih usana i bled u licu pođe mu u susret.

– Došao sam zbog Džima – reče mu Dok.

– Pretpostavljao sam da je to razlog – Partridž ozbiljno klimnu glavom. – Do vruga, kakva strašna nevolja. Ko bi se tome nadao od Džima!

– Vi ste dali iskaz koji ga tereti i ne sumnjam da je istina to što ste rekli. Ali zar se nije moglo desiti da donesete pogrešan zaključak?

Partridž se ispravi i duboko uzdahnu.

– Ne, mister Holideje, ništa nisam pogrešio. Čuo sam pucanj, pohitao sam unutra i ugledao Džima kako stoji pored mrtvaca s revolverom u jednoj i novčanikom u drugoj ruci.

– Džim veli da je neposredno pre vašeg dolaska u prostoriji bio jedan čovek koji je opalio hitac iz pištolje i usmrtio Mulena.

Partridž odrečno zavrte glavom.

– Ja nikoga nisam video.

– A da li je moguće da je neko ipak bio u kancelariji pre vašeg dolaska, a da ga vi niste videli?

Trgovac obori pogled i zagleda se u svoje šake, a onda naglo podiže glavu i otkri duboko urezanu boru između obrva.

– Verujem da ću na suđenju morati da odgovorim na mnoga pitanja, pa i na to i zato vam kažem da se ne nadate mnogo u pozitivan odgovor. Mislim da sam u Mulenovu kancelariju ušao minut ili najdalje minut i po posle pucnja. Ako je neko ubio Mulena, prošao pored Džima i pobegao onda je to najbrži čovek na koga sam dosad naišao.

Dok se zamišljeno osvrnu po trgovini. – Hvala, mister Partridže – reče tiho, pa se okrenu i uputi ka vratima.

Trgovac krenu da ga isprati i na vratima reče.

– Mister Holideje, jako bih voleo da sam bio hiljadu milja daleko od te proklete kancelarije. Meni je Džim drag. Oduvek sam smatrao da je on momak koji će nešto stvoriti i postati neko. Verujte da nemem ništa protiv njega.

– Znam to, Partridže. – Gledao je nekoliko trenutaka netremice trgovca, a onda ga potapša po ramenu. – Naći ću rešenje tog problema na neki drugi način i svestan sam da biste pomogli ako bi to bilo u vašoj moći. Ali siguran sam da Džim ne bi učinio tako nešto. Nema on u sebi te zlobe i nije tako sazdan. – Rekavši to,

zamišljeno se uputio u pravcu saluna. Ali pre nego što je stigao dotle, ugledao je Ejmi Bel koja je izašla iz jedne prodavnice i krenula u njegovom pravcu. Zastala je kad ga je ugledala, počela micati usnama kao da je htela nešto da kaže, a onda je stisnula usne. Doku se učinilo da u njenim plavim očima vidi i simpatiju i razočaranje, a onda je devojkica oborila glavu i bez reči prošla pokraj njega.

Isprativši je pogledom, on uđe u salun i krenu ka šanku. Spusti metalni novčić na pult i krčmar mu natoči brendi, a onda, pogledavši ga upola mrgodno, a upola potuljeno, ode da služi druge goste.

Dok je primetio da je, čim je on ušao, svaki razgovor u salunu prestao. Prisustvo čoveka koji je bio prisan sa osumnjičenim za ubistvo gradonačelnika u gradu kao što je Kedar Krik nije bilo poželjno, tim pre ako je on pritom i došljak. Ispio je piće, pružio krčmaru čašicu da mu natoči još jedno, ispio i to i prošao kroz salun u dvorište, a preko dvorišta do gradske štale. Štalar Tom Kolijer upravo je timario jednu oznojenu doratastu kobilu. Ugledavši Holideja, promrmljao je: – Težak posao je ovo.

Holidej se složi s tom konstatacijom, klimajući glavom.

– Je li Džim Ridel nešto razgovarao s vama kada je danas dojahao u grad, Tome? – upita.

Kolijer širokim pokretom ruke pogladi kobilu češagijom po leđima, a onda je udarcem šakom po sapima potera u ograđeni prostor. Izašavši iz korala, zatvori vratnice i stade pred Doka.

– Da, razgovarali smo malo – potvrdio je.

– Čuo sam da ste posvedočili kako je taj mladić bio rđavo raspoložen i kako je očekivao da će s Mulenom imati neprilike.

Kolijer je zamišljeno napucao usne, ne prestajući netremice da gleda Doka.

– Ne sećam se da sam reč rekao o rđavom raspoloženju, mister Holideje. Mislim da sam rekao i pri tome ću i ostati kako je Džim pomenuo da ima teškoće s napajanjem stoke i da je Mulen taj koji ga sprečava da stoku dotera na pojilo. Otišao je odavde prilično ljut.

Dok se nasloni na ogradu korala i okrete glavu ka konjima koji su unutra poigravali, odmorni i uhranjeni.

– Je li neko danas izjahao iz grada, recimo u vreme kada je Mulen ubijen, tome?

– Nikoga nisam video.

– Niko nije došao da uzme konja, kojeg je ranije ostavio, a zatim odjahao?

Kolijer odmahnu glavom.

– Mislim da znam na šta ciljate, mister Holideje, ali ne mogu vam pomoći. Džim kaže da je u gradonačelnikovoj kancelariji zatekao Teda Rejzorijsa. Možda. Niko ne može reći ni da ni ne. Ja ga nisam video, a i da jesam, ne bih ga prepoznao.

Holidej već krenu kad Kolijer pođe za njim i dodade žustro, setivši se.

– Ali ima nešto drugo. Palo mi je na um da mi je nekako u to vreme nestao jedan konj. Nije ukraden, ali je zamenjen. Izgubio sam odličnog trkača, a dobio jedno obangavelo kljuse.

– Kako to? – Doku zainteresovano sinuše oči.

– Pa, kako rekoh, nestao mi je odličan trkač, ali sam sa zadnje strane štale zatekao konja koji je hramao. Nisam video

nevaljalca koji je tu zamenu izvršio, ali računam da se to moglo desiti baš u vreme kada je Mulen ubijen.

– Onda postoji šansa da je Ted Rejzori ipak bio u gradu – razvedrio se Holidej. – Jeste li o tome nešto rekli Fosteru?

– Razume se da jesam. Ne verujem da je Džim Ridel čovek koji bi pojahao konja i pošao od kuće da nekoga ubije, ali sam bio obavezan da kažem kako je izgledao i šta je rekao pre nego što je pošao da razgovara s Mulenom. Foster me je, naravno, pitao jesam li video tog što je zamenio konja, a ja sam mu rekao da nisam. Onda je on napomenuo da svakog dana prođe kroz grad pedesetak i više kauboja, pa se među njima može naći bar nekoliko koji ne žele da produže put na kljusetu koje hramlje.

Holideju kao da splasnu optimizam i on promrmlja nešto sebi u bradu.

– U svakom slučaju to je podatak koji bi vredelo proveriti – nastavi Kolijer. – Ako je Džim rekao istinu, onda je moguće da je Rejzori naišao odnekud u grad, uzeo jednog od mojih konja i odjahao. Trag je vodio prema severu, mister Holideje. Prema Lilingtonu.

Budući da je sada imao neki trag, Dok se zahvali Kolijeru i krenu nazad u zatvor. Foster je bio odsutan i o Džimu se starao njegov povremeni pomoćnik Ejb Preskot, jedan stariji čovek. Dok ispriča Džimu šta je čuo o zameni konja i mladiću, kao i Dok, odmah razvedrio. Počutavši malo, Holidej je dodao.

– Čuj, Džime odavde ne mogu mnogo da ti pomognem. Jedini način da utvrdim istinu jeste da pođem Rejzorijskim tragom. Krenuću za čovekom koji je zame-

nio konja pod pretpostavkom da je to bio Rejzori, dakle u Lilington. Ne bojiš se da ostaneš sam?

Džim odmahnu glavom.

– Ne. Ne verujem da će mi se desiti nešto loše.

– Imaj vere u Fostera. On je iskusan i pošten šerif.

A ja ću, ako ne pre, na suđenju sigurno biti prisutan.

* * *

Sledećeg jutra, kada je grad oživeo i ulice se ispunile vrevom, Dok uze svog konja iz gradske štale i izjaha iz sporedne u glavnu ulicu. Kada je skretao prema severu ugledao je Ejmi Bel i Džada Prestona. Preston se osmehnuo i demonstrativno uzeo Ejmi pod ruku. Holidej je primetio da ona nije obratila pažnju na taj njegov gest već je i ovaj put gledala Doka istim onim iščekujućim i razočaranim pogledom.

Dok potera konja u trk, dižući za sobom oblak prašine i uputi se u Lilington.

* * *

Kada je svanulo Holidej je zategao vodičice kod jednog potoka i pustio konja da se napije. Sjahao je, seo na rub obale i izuvši se, zaronio bosa noge u hladnu vodu. Sedeo je tako, nagnut napred, opuštenih ramena, ogledajući se na mirnoj površini potoka. U njega je gledalo sopstveno umorno lice. Ipak, osećao je u sebi dovoljno snage da posle nekog vremena ustane, navuče čarape i čizme i proveriti da li su mu revolveri puni i da li se lako vade iz futrola. Ostavivši konja da pase, prošetao je obalom uzvodno i nizvodno,

sve dok nije naišao na konjski trag. Vrativši se do svog konja vinuo se u sedlo.

Po tragovima je znao da je čovek koga je pokušavao da sledi imao pred njim prednost od dva do tri časa i da putuje veoma brzo. Za poslednjih dvadeset četiri časa, uspeo je ipak da rastojanje nešto smanji, ali to nije bilo dovoljno.

Zašto je taj čovek žurio? Da li se bojao da će ga neko goniti zbog krađe konja? Ili zbog ubistva gradonačelnika? Holidej je znao samo da je taj čovek u bekstvu, jer je s vremena na vreme pokušavao da izbriše trag. Mada se više trudio da odmakne što dalje od Kedar Krika.

Holidej je nastavio da jaše preko ogolele zemlje ka Lilingtonu. Pre dosta godina bio je u tom gradu, ali tada je stigao iz drugog smera i nije produžio ka Kedar Kriku, jer je Kedar Krik tada bio još malo, nezanimljivo naselje. Zadržao se u Lilingtonu nekoliko dana, upoznao jedan broj stanovnika, uglavnom za kockarskim stolom, ali su drugi građani ostali rezervisani. Ljudi u ovim krajevima i inače su izbegavali prenapljene odluke, stajali po strani i odmeravali ono što bi zapazili, pa tek posle dužeg vremena i ozbiljnog razmišljanja zauzimali stav o onome što su smatrali važnim.

Doku to nije smetalo, jer je i on bio takav. Pogledavši levo od izašlog sunca, pojahao je kroz travnatu preriju. Koncentrisao je misli na čoveka koga je gonio. Ted Rejzori je bio široko poznat kao lopov i ubica, koji je povremeno jahao i s ponekom bandom, ali je veći deo vremena operisao sam. Pojavljivao se i nestajao naglo i brzo i svugde je za sobom ostavljao neko zlodelo. Dok se ljutio na

samog sebe što nije poneo poternicu i da bi tačno znao kako ta protuva izgleda i da bi od svakoga uz put mogao doznati je li taj bandit tuda prošao. Jedino je znao za ožiljak na obrazu.

Nastavio je da jaše kroz preriju, stalno proveravajući trag konja pred sobom. Ma koliko žurio rastojanje se nije smanjivalo. Ako je to Rejzori i ako nije negde pobrkao tragove. Činjenica da je Džim na podu našao Mulenov novčanik govorila je da je gradonačelnik ubijen pri pokušaju pljačke. Ali druga činjenica da je Mulen ubijen sopstvenim revolverom, unosila je u ceo događaj priličnu dozu zabune.

Oko osam uveče Dok se ulogorio za noćenje. Bio je veoma umoran, ali morao je izdržati.

Sledeći dan bio je isti kao i prethodni. Nastavio je da prevaljuje beskrajni prostor, katkad golu pustaru, ponekad travnatu preriju, visoravni i nizije. I sve vreme pred njim se pružao trag jednog jedinog konja, koji je begunac s vremena na vreme pokušao da izbriše, što mu je dosta dobro polazilo za rukom, ali ne i za iskusno oko Doka Holideja. Po njegovim postupcima, Dok je zaključio da i dalje prati isti trag. Možda je begunac i slutio da ga neko prati i ne bi bilo iznenađujuće ako bi negde sačekao gonioca u zasedi.

Dok zbog toga postade oprezniji. Zbog pažljivog osmatranja predela pred sobom usporio je kretanje, ali to mu nije mnogo smetalo, jer je umorna životinja ionako kaskala kraćim korakom.

A onda, četvrtog dana od polaska iz Kedar Krika, dok je izjahao iz proplanaka, uokvirenog niskim stenama, kuršum ispaljen iz puške odbio se od stene na

samo pedalj od njegove glave. Dok skoči na zemlju i kotrljajući se izvuče revolver iz futrole. Ostao je tako da leži, očekujući napad, svestan svog lošeg položaja pri jasnoj jutarnjoj vidljivosti. Osluškivao je ne bi li čuo topot kopita, ali do njega nije dopiralo ništa sem šuštanja lišća, zanjihanog vetrom. Hitac je bio ispaljen s nešto višeg terena – to je ocenio po uglu pod kojim se hitac odbio od stene. Pogledao je tamo, ali nije ništa video.

Sačekao je desetak minuta pre nego što se usudio da se pomeri. Njegov pokret nije izazvao reakciju napadača. Došao je neometano do svog konja i pojahao ga, a onda se vratio u zaklon i ponovo oslušnuo. Ništa. Prošlo je još pet minuta, a onda je, stopu po stopu izašao iz zaklona stena, držeći revolver u ruci.

Uputio se uz padinu koja je vodila do oboda prevoja. Stigavši do vrha, nastavio je duž njega, umoran, ali budnog oka, neprekidno pretražujući teren pred sobom. Trud mu je bio nagrađen, jer je u jednom trenutku, daleko na ravnoj preriji pred sobom ugledao tačku koja se gubila u daljini, u izmaglici. A tamo, samo nešto dalje, ležao je grad Lilington.

Holidej odloži revolver. Pitao se zbog čega je konjanik sve do sada čekao da se obračuna s goniocem. Da nije pucao samo zato da bi ga zadržao kako bi on sam došao do Lilingtona, a da mu niko ne jaše neposredno za vratom? Ili je nameravao da ga ubije? Hitac je proleteo sasvim blizu. Da je išao malo ulevo Dok bi bio mrtav.

Holidej je sada pustio konja da ide laganim kasom. Nije znao da li će ga begunac sačekati u Lilingtonu. Znao je

samo toliko da taj grad nije velik i da je za poslednjih nekoliko godina vrlo malo napredovao. Ali i takav bio je dovoljno velik da se u njemu čovek mogao sakriti bez velike muke.

Ušavši u glavnu ulicu zategao je vođice pred gradskim zatvorom. Ulica je bila tiha i njom se kretalo samo nekoliko prolaznika. Sjahao je baš u trenutku kada je neki stariji čovek protrčao pored njega i utrčao u šerifsku kancelariju. Zapazivši izraz njegovog lica, Dok veza konja za prečku i pogleda kroz otvorena vrata. Ugledao je starog čoveka kako žurno lista veliku hrpu starih i novih poternica. Prišao je bliže i naslonivši se na dovratnik opazio kako je starčevo lice zasjalo kad je iz gomile izdvojio jednu poternicu i počeo njome pobedonosno da maše.

– To je on! To je sigurno on! – povikao je oduševljeno i potrčao prema izlazu. U pokušaju da obide Doka, zakačio je ramenom dovratnik i posrnuvši od sudara ispustio poternicu. I ne pokušavši da podigne papir sa tla nastavio je da trči niz ulicu kao da ima krila.

Holidej uze poternicu i zagleda se u ožiljkom obeleženo lice Teda Rejzorijsa. Okrenuo se i kao vetar pojurio za starcem. Ugledao ga je kako je zastao pred sedlarevom radnjom.

Kada je starac, upirući prstom preko ulice u nekom neodređenom smeru glasno povikao – Maločas sam video Teda Rejzorijsa. Ušao je na zadnja vrata kod Lamberta. Držao je pušku u ruci i gledao mrgodno kao da će u svakom trenutku početi da puca! – dva čoveka se pojaviše na vratima.

– Ko je, do vraga taj Rejzori? – upita jedan.

Starac se iznenađeno trgao kao da se čudi što ima ljudi koji nisu čuli za Teda Rejzorijsa. Pogledao je niz ulicu prema zatvoru i ugledao Holideja kako trči s poternicom u ruci. Kao da je u tom nepoznatom čoveku video ubedljiv odgovor na pitanje dvojice neznalica, pođe nekoliko koraka prema njemu pa zastade. Dok mu pruži poternicu i ovaj je poturi pod nos sugrađanima, kuckajući kažiprstom druge ruke po papiru.

– Evo ovo je Ted Rejzori, zločinac tražen zbog ubistva u desetak gradova i učenjen visokom nagradom. Upravo sam ga video kako je na zadnja vrata ušao kod Lamberta. Jeste li videli negde Šermana?

– Šerif ne ustaje tako rano – reče jedan od dvojice.

– Onda pođite do njegove kuće i probudite ga! Recite mu da Kent Džordan nikad ne greši kada treba nekog prepoznati, a najmanje kada je u pitanju hulja kakva je Rejzori. Šerman to zna. Samo mu recite da dođe. Pruža mu se prilika da postane heroj.

Holidej dodirnu Džordana po ramenu i ovaj se okrenu prema njemu.

– Ko ste vi? – upita ga.

– U svakom slučaju nisam Rejzorijsa prijatelj, mister. Jeste li sigurni da je baš on ušao u Lambertovu trgovinu?

– Jesam li siguran? Naravno da sam siguran! Video sam ga jasno. U početku se šunjao dok nije došao do vrata, a onda je na silu ušao. Provalio je, ali vrlo tiho. Sve vreme držao je pušku u ruci i to je privuklo moju pažnju. Da me je video, verovatno bih dobio metak.

Holidej pogleda na drugu stranu ulice gdje je na jednoj velikoj zgradi pisalo „Lambertova trgovina”. Bila je to najveća zgrada u tom delu ulice, odvojena od drugih radnji uzanim sporednim uličicama s obe strane. Holidej raskopča sako kako bi mu revolveri bili pristupačniji i pođe prema zgradi.

– Kuda ste se, do vraga, uputili, mister? – upita Džordan, ali Holidej ne obrati pažnju na njegovo pitanje. Prešavši preko ulice, stupi na trotoar ispred trgovine. Prišao je prozoru i kroz prašnjavo okno pogledao unutra. Prizor koji je ugledao nije ga iznenadio. Jedan krupan i snažan čovek stajao je pored tezge s rukama podignutim uvis i bled u licu kao da je naprašen puderom. Nedaleko od njega stajao je Ted Rejzori s uperenom puškom. Bandit je pogledom zverao po prostoriji, ali je držao trgovca na oku.

Holidej oseti kako napetost u njemu raste. Nije znao koliko će vremena proći pre nego što šerif stigne. A onda može doći i do pucnjave, pa se može desiti da Rejzori u puškaranju i pogine, a on je Doku bio potreban živ zbog Džima Ridela.

– Hej, vi tamo, vratite se! – povika Džordan.

Dok ni sada ne obrati pažnju na Džordanovo dozivanje. Ležerno je prišao ulaznim vratima, a onda se odmakao dva koraka, napeo mišiće i jurnuo. Grunuo je na vrata, izvalio bravu i uz prasak i lomljivu uleteo unutra. Pao je na sanduk s brašnom, prevrnuo ga i napravio od belog praha zavesu između sebe i dva čoveka u trgovini. Pucanj je odjeknuo i metak je prošišao nedaleko od Dokove ruke. Dok je, sav beo od brašna, potrčao

preko prostorije. U trku je pratio Rejzoriya pogledom i video kako je bandit zamahnuo puškom i kako se zatim trgovac srušio na pod. Za trenutak je Rejzori bio pogodna meta i Holidej opali, nišaneći što je mogao bolje. Čuo je tup udar metka u telo i krik iz Rejzorijevog grla.

Udar kuršuma bacio je bandita na tezgju. Oštar rub tezge pogodio je Rejzoriya u kičmu i on pade kao paralisan. Puška mu ispala iz ruke i on posrćući krenu napred, pa u stranu, mašući rukama kako bi povratio ravnotežu.

– Ne teraj me da ponovo pucam, Rejzori! – povika Dok.

Ovaj ga besno pogleda.

– Ko si ti?

– Nije važno ko sam.

– Ti si sigurno, prokletniče, onaj koji me je pratio. Zašto me goniš?

– Tražim te zbog ubistva, Rejzori.

Držeći se za desno, ranjeno rame levom rukom, niz koju mu se slivao tanak mlaz krvi, Rejzori podiže glavu.

– Pratiš me od Kedar Krika?

Holidej klimnu glavom.

– Zbog ubistva gradonačelnika?

Holidej ponovo klimnu potvrdno.

Rejzori iskrivi usne u kiseo osmeh.

– Zašto me onda nisi ubio, mister, bez obzira ko si?

– To je moja stvar. I nemoj pokušati da me iznenada napadneš, jer ću morati da te ubijem. A cilj mi je da te živog odvedem u Kedar Krik.

Rejzori zažmiri kao mačka koja vreba plen. U međuvremenu je trgovac stenjući ustao na noge. Kretanje pred trgovinom nagovestilo je Holideju da su građani Lilingtona konačno ozbiljno shvatili Džor-

danove reči i da se okupljaju na ulici. Malo zatim prislonjena vrata su se širom otvorila i kroz njih je žurno ušao čovek s metalnom zvezdom na prsima košulje.

Šerif je prvo ugledao Lamberta, a onda se namrštio na Holideja. Tek onda je ugledao bandita, koji je stajao s jednom rukom uzdignutom uvis dok je iz rane na ramenu curila krv.

– Ti si Rejzori? – bila je to više konstatacija nego pitanje.

Rejzori umesto odgovora pljunu šerifu pred noge.

– On je moj, šerife – umeša se Holideju.

Šerif se okrete k njemu.

– Šta hoćete time da kažete? Jeste li vi neki smrdljivi lovac ucenjenih, mister?

– Mislite što god hoćete, šerife, ali nje-ga traže u Kedar Kriku i ja nameravam da ga tamo živog dovedem. On neće biti obešen u ovom gradu i neće uopšte biti obešen dok oni u čije ime sam ovde ne budu odlučili kada je došlo vreme da visi.

Šerif mu priđe krutim korakom bliže.

– Za koga vi radite, mister?

– Za građane Kedar Krika. Oni žele da Rejzoriju sude za ubistvo gradonačelnika Mulena.

– Zar je Mulen mrtav?

Holidej klimnu glavom.

Šerif se počesa po vrhu brade i zagleda se Doku u oči. Dotle je gomila ljudi iza njega postojala sve veća. Onda se kroz nju probi Džordan i upirući prstom u bandita, reče.

– Jesam li vam kazao? To je Rejzori sigurno kao što sam ja Kent Džordan. Poslednji put kada je ucenjen suma je

iznosila dve hiljade dolara... za živog ili mrtvog. Možda je sada suma još veća. Od danas će neko biti mnogo bogatiji nego juče.

– Zaveži, Kente – obrati mu se šerif. – Dosta smo slušali priče o ucenama i lovcima na njih. – Obišao je oko Doka, mršteći se na revolver u njegovoj ruci. – A sada mi recite ko ste vi i čime se bavite? Video sam vas kad ste upali ovamo ne obazirući se na upozorenja da ne ulazite u trgovinu. Izgledali ste kao čovek kome je sasvim svejedno hoće li poginuti ili ne. Zar vam je toliko stalo do tog prljavog novca? Čak i po cenu života?

– Stalo mi je da uhvatim Rejzorija – odvrati Dok.

Za to vreme trgovac Vejn Lambert ustao je s poda lica koje je krvarilo iz posekotine od udarca. – Brajs – obratio se šerifu – hoću da ovaj čovek bude zadržan u gradu. Upao je nasilno u moju kuću, pretio mi, tražeći da mu dam hranu, municiju i revolver i na kraju me udario. Želim da mu mi ovde sudimo. Važno je za građane, a naročito nas, poslovne ljude, da hulje kao što je on shvate kako ih pokušaj pljačke i nasilja u ovom gradu nikuda neće dovesti sem u zatvor. – Okrenuo se i oštro pogledao Holideja. – Zahvaljujem vam, mister. Mnogo vam zahvaljujem. Da vi niste došli i u pravi čas ga onesposobili, verovatno bi sa mnom bilo svršeno.

Šerif Brajs Šerman je prošao između Lamberta i Rejzorija sve vreme pažljivo motreći bandita. Posao da ga drži na nišanu prepustio je Holideju. Pogledao je posekotinu na trgovčevom licu i nezadovoljno šmrknuo.

– Ti bi, Vejne, prvo morao da odeš kod lekara da ti pregleda i previje povredu. Posle ćemo govoriti o tome ko će zadržati Rejzoriya, a ko neće.

– To moramo biti mi, Brajs. Nije važno gde ćemo obesiti Rejzoriya, važno je da razbojnik visi. Ovaj čovek će svakako dobiti svoj novac, je li tako?

– On ima pravo na nagradu, to je tačno – potvrdi šerif. – Ali pusti mene da je to sredim. Sada je najvažnije da ga stavimo iza rešetaka.

Šerman uperi revolver u Rejzoriya i mahnu mu da pođe napred. Holidej je krenuo pored razbojnika, opominjući ga.

– Nemoj me prinuditi da te ubijem, Rejzori! Nameravam da te u Kedar Krik dopremim živog.

Još uvek držeći ruku pritisnutu na ranu, Rejzori se slabo osmehnu, obraćajući se Doku.

– Ma ko da si, mister, ja sam na tvojoj strani. Želim da se odavde vratim u Kedar Krik.

– Računaš da protiv ovog čoveka imaš više šanse, nego protiv nas, Rejzori? – promumla Šerman.

Bandit sleže ramenima.

– Tamo gde ima vremena, šerifčiču, uvek postoje mogućnosti da se nešto desi. – Ponovo je odmerio Holideja i nasmejao se, zabacivši pritom glavu. – Čoveče, u životu sam sreo dosta luckastih ljudi, ali ti nesumnjivo zauzimaš prvo mesto na toj listi. Uzećemo, dakle, naše konje i smesta poći u Kedar Krik, važi?

Šerman mu prisloni revolver na čelo i lice mu se pretvori u kamenu masku.

– Zaveži, Rejzori. Pisni još jednom i dobićeš odmah ono što si odavno zaslužio.

Bandit krenu napred, posmatrajući gomilu koja se razmakla da ga propusti. Džordan je išao prvi, krčeći put pred uhapšenikom, a Dok je, koračajući pored Rejzoriya poveo uhapšenika kroz kordon posmatrača na ulici.

Stigavši u šerifsku kancelariju, Šerman je ušao prvi, prišao stolu, uzeo svežanj ključeva, dobacio ga Džordanu i pokazao na srednju ćeliju. Kada su se rešetkasta vrata s treskom zatvorila iza Rejzoriya, Holidej vrati revolvere u futrole i obrisa znoj s čela.

– Do sada je sve išlo kako treba – reče Šerman, vrativši se do pisaćeg stola. – Smestili smo ga u zatvor i niko nije ozbiljno povređen, sem što se Lambert malo iznervirao. Ispao si jako vešt, Kente, što si ga prepoznao i u tišini me obavestio.

– Znao sam da moram da te upozorim, Brajs – odvrati Džordan i iskosa neprijateljski pogleda Holideja. – Ali nisam očekivao da će se ovaj došljak umešati. A vreme je da se u gradu obavi neko vešanje, Brajs. To bi ti mnogo koristilo, jer se približavaju izbori. Vest da si uhvatio Teda Rejzoriya i obesio ga u Lilingtonu proćula bi se po celoj pokrajini i tvoj ugled bi silno porastao.

Šerman ga ljutito pogleda.

– Nisu u pitanju izbori, Kente i zato mi to nemoj više pominjati! Ja nosim ovu značku zato što to volim i svoju dužnost ću uvek obavljati kako najbolje umem. – Naslonio se na sto i pored Holideja pogledao kroz otvorena vrata. Pred zatvorom je stajala povećća gomila u kojoj su se pojedinci gurali da bi uhvatili mesto odakle bi mogli videti Rejzoriya u ćeliji. –

Zatvori vrata, Kente – dodao je – i sačekaj napolju. Nemoj nikoga puštati unutra sem ako ja to ne kažem.

Džordan pohita da posluša Šermana, ali pre nego što je stigao do vrata na njima se pojavio onizak, zdepast i grub stariji čovek, bez šešira, sede kose. Pored njega su stala dva mlada čoveka snažnih, širokih ramena, s pečatom života u divljini na licu. Obojica su držali puške i zurili pored Doka prema ćeliji u kojoj je bio Rejzori, mršteći lice na pridošlice.

Stari Melinger mahnu rukom Džordanu u znak pozdrava.

– Čuo sam da ste uhvatili nekog opasnog zločinca – promumlao je.

– Možda jesmo, Melingere, ali to se tebe nimalo ne tiče, a ne tiče se ni tvojih sinova. Prema tome, udaljite se odavde što brže možete.

Pred iznenadnom navalom ljutine Melingerovo lice se stvrdnulo u zlokobnu masku.

– Džordane, da mi to više nikada nisi rekao! Nisam došao ovamo da mi ti daješ savete nego da razgovaram sa šerifom.

Šerman nije pokazivao da ga je dolazak neobičnih posetilaca uzbudio. – Šta želiš, Džime? – upitao je mirno.

– Hoću da pogledam uhapšenog razbojnika.

– Možeš ga videti odatle gde stojiš.

Melinger pogleda ka Rejzoriju u ćeliji, a onda pokretom glave, turobno se osmehnuvši, pokaza na Doka. – Ovo je taj lovac ucenjenih?

– To je čovek koji je uhvatio Rejzorija – odgovori Šerman.

Džim Melinger odmeri Holideja od glave do pete i usiljeno se osmehnu. – Ko-

liko sam čuo, vi ste dosta hrabri, mister. Čuo sam takođe kako nameravate da ovog bandita sprovedete nazad u Kedar Krik.

– Tako je – potvrdi Džordžijanac.

– Pod uslovom da ga ja pustim – dodade Šerman brzo.

Ni Dok ni Melinger nisu hajali za njega. Melinger se i dalje usiljeno smeškao i nastavio. – Ako ste stvarno naumili da to izvedete, onda ste na sebe preuzeli vrlo težak zadatak, mister. Koliko mislite da ćete dobiti za njegovu kožu?

– Nagrada je dve hiljade dolara – umeša se Šerman.

Stari Melinger podiže obrve i brzo pogleda najpre jednog pa drugog sina. – Jeste li čuli, momci? Dve hiljade slatkih zelembaća. I to sve za samo četiri dana jahanja do Kedar Krika, kroz lepu preriju s mnogo divnih mesta za zasedu.

Viši od dvojice njegovih sinova, Džoš, razvuče licu u širok osmeh, pokazujući požutele zube.

– Biće šteta, tata, da čovek koji sebi uhvati jednog „finog, malog razbojnika” i već skoro ima u rukama takvu lepu sumu, ipak ne uspe da je se dočepa. Biće zaista žalosno!

– Da se čovek zaplače – podrugnu se i stari Melinger. Pomeri Džordana u stranu i zakorači dublje u prostoriju. Još jednom pogleda Rejzorija, pa se obrati Holideju. – Mister, hoću da vam saopštim da smo i mi „upali” u taj posao. Nemojte da skaćete i zapamtite da je vaša sreća to što smo mi ionako hteli da idemo u Kedar Krik, pa vam nećemo uzeti veliki deo nagrade. Recimo, dve stotine dolara za mene i po stotinu za svakog od mojih

mladića. Vama će ipak ostati celih hiljadu i šest stotina s kojima možete kupiti lepu količinu viskija. Šta kažete na taj predlog?

Holidej odmahnu glavom.

– Nije mi potrebna pomoć, Melingere. Ja svoj posao obavljam sam.

Na stvrdnutom licu Džima Melingera nije se moglo pročitati šta oseća dok je govorio. – Možda vi iskreno mislite da vam nije potrebna ničija pomoć, mister, ali ja mislim drugačije. Lovci ucenjenih nisu popularni u ovim krajevima i dobar su mamac za svakoga.

Holidej odvrati.

– Ja sam ga uhvatio i ja ću ga odvesti u Kedar Krik. Za taj posao pomoć mi nije potrebna. Ako neko bude pokušao da me u tome spreči, utoliko gore po njega.

– Utoliko gore po vas, mister, naročito ako to budemo ja i moji sinovi, mada nisam tvrdio kako tako nešto imam na umu. Zato još jednom razmislite. A ni šerif nije rekao nijednu reč protiv mene i mojih dečaka. On zna da smo nas trojica miroljubivi. Dakle, vi samo recite da se slažete i ja ću odmah narediti dečacima da sedlaju konje.

Holidej samo odmahnu glavom i priđe stolu na koji je šerif bio naslonjen, pa mu se obrati ozbiljnim glasom:

– Hoću da krenem oko zalaska sunca. Do tada očekujem da Rejzorija zadržite u zatvoru i pod stražom.

S vrata se začulo gundanje nalik mmlanju medveda, ali kada se Dok okrenuo, Džim Melinger i njegovi sinovi već su bili otišli. Šerman reče Džordanu da zatvori vrata i nikoga ne pušta. Onda kratko pogleda Holideja i sede.

– Moram da smislim kako to da izvedem – reče. – Ja imam odgovornost prema ovom gradu,

– Ne interesuje me kako ćete to izvesti, ali ja vodim uhapšenika. Postarajte se da on bude ovde kada večeras dođem po njega, šerife.

Otvorio je vrata i izašao. Prolazeći pored Džordana ugledao je Melingera i njegove sinove, koji su se, ne osvrćući se, krupnim koracima udaljavali sredinom ulice. Zatim je ugledao još dvojicu opasnog izgleda koji su sišli s pločnika i sučelili se s Džimom Melingerom. Zapodeo se kratak razgovor, koji se u jednom trenutku pretvorio u raspravljanje, a onda je Džim Melinger zabacio glavu i njegov glasan smeh razlegao se ulicom. Energičnim pokretom odgurnuo je jednog od onih što su ih presreli i produžio put. Njegovi sinovi su s puškama na gotovs ostali na svojim mestima, dok je njihov otac pošao ka sporednoj ulici u kojoj je nad vratima jedne zgrade visio natpis „Gradska štala”.

Holidej se zamišljeno ugrizao za usnu i pošao svojim putem. Odvezao je konja, odveo ga do pojilišta i pustio ga da se napije. Sve vreme je bio svestan kako ga ljudi u prolazu pažljivo posmatraju, ali mu se niko nije obratio nijednom reči niti je pokušao da mu priđe. Napojivši konja, pošao je niz glavnu ulicu s namernom da konju omogući nekoliko časova odmora, a onda da pokupi Rejzorija... ne uveče, kao što je namerno glasno rekao, već u podne. Nadao se da će u zalazak sunca već biti mnogo bliže Kedar Kriku.

* * *

Nije mu trebalo mnogo vremena da zaključi kako Lilington nije grad po njegovom ukusu, jer je svugde gde bi zašao, čak i u salunu, bio predmet opšte radoznalosti.

Izašavši iz saluna, pošao je korakom dokoličara trotoarom, zverajući levo-desno, kao da je pošao u razgledanje grada. Kada je ostavljao konja rekao je štalskom momku da ga istimari, nahrani i napoji i da ga neosedlanog smesti u dvorištu. Sada je, došavši do štale, uzeo svoje sedlo od debelog štalskog momka Vajtmena i ne odgovarajući mu na zapitkivanja, osedlao konja i vinuo se u sedlo. Dobacio je Vajtmenu dolar, a onda izjahao dok je štalar potrčao preko ulice i nestao s vidika.

Do zatvorske zgrade Dok je došao sporednom ulicom i prišao joj sa zadnje strane, gde je našao Rejzorijevog konja. Osedlao ga je i umirio tapšanjem po vratu, a onda se uz stepenice popeo do ulaznih vrata. Kada ih je otvorio, Brajs Šerman se naglo okrenuo i mahinalno izvukao revolver, a onda glasno opsovao.

– Do đavola, Holideje, mogao sam vam probušiti kožu!

Dok samo odmahnu rukom, pogleda Rejzorija, pa priđe prozoru da proveriti koga ima na ulici. Video je Džordana, koji je sedeo u stolici za ljuljanje s puškom prebačenom preko krila. Videvši da je ulica pusta, Dok se okrete i pogleda Šermana.

– Ja odlazim, šerife. Izaći ću na zadnja vrata i biću vam mnogo zahvalan ako staroga još neko vreme ostavite napolju kao da čuva uhapšenika.

Šerman se namršti.

– Nisam vam rekao da ga možete uzeti i odvesti.

– A šta bi me moglo zadržati?

– Građani vrše pritisak na mene da zadržim Rejzorija, kako bi bio obešen ovde.

Bandit je za to vreme ustao, prišao rešetkama i netremice posmatrao Doka.

– Hoću da vam nešto objasnim, šerife – reče Dok. – Ja nisam lovac ucenjenih. Ja sam prijatelj jednog mladog čoveka, koga šerif Foster drži u zatvoru u Kedar Kriku pod optužbom da je ubio gradonačelnika. Taj mladi čovek je izjavio da je ubica Rejzori, ali njegovoj izjavi se neće verovati ukoliko ne pokažem Kedar Kriku da je Rejzori tu, u blizini. To je razlog što mi je Rejzori potreban i što ću ga uzeti od vas i odvesti ga u Kedar Krik. Dovešću ga tamo za tri-četiri dana, makar rizikovao život.

Šerman ga pažljivo pogleda.

– Zašto mi to niste odmah rekli?

– Jer to nije bilo važno i ticalo se samo mene. A ako me ovdašnji građani ne vole, misleći da sam lovac ucenjenih, slobodni su da me mrze.

– Šta ste vi? Kockar? Avanturista?

– Ne bih sebe tako opisao. Istina je da se dosta krećem i da mi se tokom tih putovanja svašta događa, kao sada. Ali ne jurim za avanturama. U ovo sam se uvalio zbog momka koji je otišao do Mulena da s njim nešto raspravi, ali kada je ušao u njegovu kancelariju zatekao ga je mrtvog i Rejzorija koji ga je upravo pljačkao. Rejzori je pobegao, ostavivši Mulenov novčanik i revolver.

Šerif pogleda bandita, koji nije izgledao ni najmanje zabrinut zbog hapšenja. – Vi, dakle, smatrate da je Rejzori surovi, bezobzirni ubica, kako piše na poternici?

– Smatram, šerife. Možda je i više od toga. Ako ga malo pažljivije pogledate, videćete ogrebotine i ožiljke na njegovim rukama, što me navodi na pomisao da je neposredno pre napada na gradonačelnika bio u nekoj gadnoj gužvi. Možda je te ožiljke zadobio u nekom okršaju u koji je upao pošto ga je neko prepoznao. U Mulenovu kancelariju je ušao nenaoružan, jer je od oružja imao samo pušku, a vi znate da puška privlači pažnju, pogotovo ako je čovek nosi gradom u po bela dana.

– Slažem se – potvrdi Šerman. – Ali otud vi sve to znate, Holideje?

– Nagađam, šerife, trudeći se da logički razmišljam. Kada je izašao iz Mulenove kancelarije, pošto ga je moj prijatelj Džim Ridel iznenadio, ukrao je konja, a svog hromog ostavio pred štalom. Čim sam čuo da je neko zamenio konja posumnjao sam da je taj neko ubica i krenuo sam za njim. Na putu ovamo on je na jednom mestu zastao i pokušao da me ubije. Promašio me je i došao ovamo, a njegovi postupci u ovom gradu potvrđuju da sam u jednoj stvari bio u pravu. On je očajnik. Morao je da se na bilo koji način dočepa novca, hrane i revolvera. Zbog toga je napao Lamberta. Da Džordan nije strastveni skupljač poternica možda bi Rejzori dobio ono što je hteo.

Šerman opet odmahnu glavom i oštro pogleda bandita.

– To objašnjava neke pojedinosti koje su i mene zabrinjavale, Holideje. Hvala vam na pomoći. Ali šta ćemo sada?

– Sada ga ja vođim u Kedar Krik.

– Sami samcati?

– Sam.

– Mislite da će vam to poći za rukom? – Šerman ga je uporno gledao.

– Moraću da uspem. Inače će obesiti mog prijatelja.

Šerif klimnu glavom, stavljajući time do znanja da ga razume. – Dve hiljade dolara su strašno velika suma novca – primetio je.

– Nisam zainteresovan za novac od uce-ne, šerife. To sam vam već rekao.

– Ima ih koji jesu – primeti Šerman.

Holidej je dugo ćutao, a onda upitao.

– Otac i sinovi Melinger?

Šerman ustade i obiđe oko pisaćeg stola.

– Stari Džim je nevaljalac najgore vrste. Veći deo života je proveo na rubu sukoba sa zakonom. Svoje sinove je vaspitao da budu isti kao on i oni su spremni da za njim krenu i u sam pakao. Oni su surova, čvrsto povezana „sorta” koju niko neće zaustaviti da se dokopa onoga što hoće. A stari Džim voli „zelembaće”.

– Ja ih nisam pozvao da pođu sa mnom.

Šerman se osmehnu.

– Stari Džim ne čeka da ga neko pozove. On je nanjušio taj novac i to je dovoljno.

– Mislite da će me pratiti?

Šerif slegnu ramenima.

– Ko zna? Mislim da hoće.

Dok duboko uzdahnu i poče da korača odajom. Mada se nije plašio ljudi, hvatao

ga je nemir pri pomisli na trojicu Melingera u preriji. Onda je zastao kraj stola i obratio se Šermanu.

– Nameravam da Rejzorija vežem za sedlo. Uz put ću zanoćiti tri ili četiri puta i na prenoćištima će biti vezan za neko drvo ili oboreno stablo. Ne nameravam ništa da prepustim slučaju i zato sam siguran da ću uspeti. Zato recite Melingeru i njegovim sinovima da ću pucati na njih ako mi dođu na dohvat kuršuma.

– Oni su naviknuti na okršaje, Holideje – opomenu ga Šerman. – Oni samo za to i žive.

– Onda ih držite podalje od mene.

Šerman se ispravi.

– Kako, do đavola? Kad napustite ovaj grad s Rejzorijem, taj slučaj više neće biti u mojoj nadležnosti. Ja ovde moram voditi brigu o redu i miru. Nema načina da sprečim Melingera i njegove sinove da pođu za vama. Ograničen sam poslom na ovaj grad i ne tiče me se šta se događa u preriji.

– Ako me ubiju, ticaće vas se. Sve što se desi u gradskom ataru vaša je briga – podseti ga Dok.

Šerman slaže ramenima.

– S obzirom kako stari Džim obavlja svoje poslove, sumnjam da će neko ikada čuti šta se desilo s vama. On je lukav, zapamtite moje reči! I ništa neće prepustiti slučaju, kao ni vi. Jedne noći, možda prve i možda druge, on će vam se privući sa svojim sinovima i dočepaće se Rejzorija. Ako pokušate da ga silom odbijete, ubiće vas da i ne trepne. Zatim će naplatiti ucenu za Rejzorija, živog, ili verovatnije mrtvog. Šta ja, dakle, mogu da učinim?

– Dajte mi vremena – reče Dok.

Šerman upitno nabra čelo.

– Kako?

– Nađite ih i zagovarajte ih. Recite im da ću krenuti posle zalaska sunca ili još kasnije. Recite im i da je moj konj umoran i da mu treba vremena da se odmori. Recite im bilo šta, ali ih zadržite i omogućite mi da uhvatim nekoliko časova prednosti. To je sve što tražim od vas.

Šerman se nasmeja glasno.

– Pa vi nemate pojma o ljudima njihovog kova, zaista, Holideje! Gde ste ostavili svog konja dok ste ručali i dok ste u trgovini uzimali namirnice za put?

– U gradskoj štali. Gde bih drugde?

– Jeste li videli onog trbušastog čoveka koji tamo radi?

Holidej klimnu glavom.

– On se zove Tjub Vajtmen. Zna li s kim on najviše pijanči? S Džošom i Filom Melingerom. E, pa, čim ste vi uzeli vašeg konja Vajtmen je verovatno otperjao da potraži starog Džima Melingera. Taj lisac već zna ono što biste vi hteli da sakrijete.

Holidej stisnu usne. Sada mu je sinulo kuda je debeljko otrčao kada je istrčao iz štalskog dvorišta.

– Ako već znate da će poći za mnom, nije li vaša dužnost da ih u tome sprečite, šerife?

Šerman odmahnu glavom.

– Ne mogu nikoga da sprečavam da ode iz grada. Niti mogu da pođem iza njega kako bih vas neko vreme pratio i pružao vam zaštitu zakona. Uostalom, oni bi vas napali čim se ja udaljim. Vi ste uhvatili Rejzorija i tražili ste da ga prepustim vašoj brizi. Na taj način ste mi vezali ruke i ja sam sada nemoćan.

Dok lagano izvadi revolver iz futrole i proverio da li je pun. Gledao ga je nekoliko dugih trenutaka pre nego što je naglo digao glavu i uhvatio zamišljen Šermanov pogled. To mu je govorilo da je bez obzira na odbijanje pomoći šerif Lilingtona ipak na njegovoj strani. Naravno, samo u duši, ali i to je nešto značilo.

– Dobro – rekao je. – Sada ga mogu preuzeti?

Šerman klimnu glavom. – Možete. Neću vas više odvracati niti vam se isprečiti na putu. Ali daću vam jedan savet: pohitajte. Jašite i samo jašite. Džim Melinger i njegovi sinovi poznaju svaku stopu u ovom kraju u prečniku od stotinu milja oko grada. Nećete moći da prikrijete svoj trag i zato ne gubite vreme u uzaludim pokušajima. Jednostavno jašite bez odmora sve dok vi ili vaš konj ne padnete i molite Boga da se to ne desi pre nego što stignete u Kedar Krik. – Šerman mu pruži ruku. – Neka vam je sa srećom.

Holidej se osmehnu krajičkom usana i zahvali mu, a Šerman se okrenu i otvori vrata ćelije. Kada je Ted Rejzori izašao, stručno previjenog ramena, ali još uvek krvave košulje, Dok uperi revolver u nje ga.

– Naši konji su sa zadnje strane zgrade, Rejzori. Popni se na svoga, pa ću ti onda svezati ruke. Zatim ćemo pojahati sporednom ulicom i poći ćemo prema jugu. Ako mi budeš pričinjavao teškoće srediću te tako da ćeš požaliti što si se rodio.

Šerif je pošao do zadnjih vrata, otvorio ih i ostao pokraj njih dok su Dok i Rejzori pojahali. Onda je mahnuo rukom, zatvorio vrata i, prošavši kroz zatvor, izašao na drugu stranu na glavnu ulicu.

Kent Džordan je digao glavu i radoznalo ga pogledao.

– Oni su na putu iz grada – reče mu šerif. – Ali mi ćemo se ponašati tako da izgleda kao da je Rejzori još uvek u ćeliji. Ne puštaj nikoga unutra.

Džordan zabrinuto nabra obrve.

– To ćemo lako, ali šta ćeš reći Lambertu?

– Kazaću mu da bude pažljiviji kada je sam u dućanu. Jer moglo bi mu se desiti da bude ubijen.

Rekavši to, Šerman se uputi trotoarom prema salunu. Odgurnuvši ramenima leptirasta vrata, ušao je i prišao šanku.

– Je li neko video Džima Melingera? – upitao je.

Krčmar potvrdno klimnu glavom.

– Bio je ovde. On i njegovi sinovi kupili su svaki po bocu viskija, a zatim su izašli na zadnja vrata.

– Pre koliko vremena?

– Pre možda pola časa. Zar nešto nije u redu, Brajs?

Šerman slegnu ramenima i promrmlja nešto neodređeno, opazivši Tjuba Vajtmena kako pije viski direktno iz boce. Zatim je prošao kroz salun do dvorišta. Tu je zastao i obasjan podnevnim sunčevim zracima zagledao se u smeru kojim je vodio put za Kedar Krik. Na vidiku nije bilo ni traga od Holideja i njegovog zarobljenika, niti od Džima Melingera i njegovih sinova. Ali on nije ni očekivao da će videti ikoga od njih. Obrisao je znoj s čela i sporednom ulicom izbio na glavnu. Neko vreme stajao je zamišljen na trotoaru ispred saluna, a onda prešao preko ulice i poslao telegrafsku poruku šerifu Stivenu Fosteru u Kedar Krik. Nije znao

da li će Foster pokloniti neku pažnju telegramu, ali ako bude uzeo ozbiljno ono što u njemu piše Holidej će možda moći da računa na neku pomoć bar ne drugoj polovini svog teškog putovanja.

* * *

Odmah po izlasku iz grada, Dok se uputio preko visoravni, terajući Rejzoriya da jaše ispred njega. Sunce je nemilosrdno pržilo i prošlo je samo nekoliko časova pre nego što je njegov konja počeo da skraćuje korak. Rejzori je jahao pogleda usmerenog pravo napred, ne govoreći ni reč. Holidej je iz tog njegovog ćutanja zaključio kako njegov uhapšenik duboko razmišlja i kuje planove kako da se oslobodi. On sam je bio odlučan da mu to ne dopusti.

Popodne je sporo odmicalo i dvojicu konjanika opkoljavala je tišina. Jednu za drugom, prelazili su s naporom milje kroz prvi lanac brežuljaka, posle čega ih je dočekala gola pustinja. Zatim su prešli preko nizije, ispresecane vododerinama i zašli u drugi lanac brežuljaka. Kod jednog izvora, smeštenog među stenama Dok se zadržao da se konji napiju i tek tom prilikom Rejzori je prvi put progovorio.

– O meni se priča gomila laži, Holideje – rekao je prigušeno.

– Ne želim da znam ništa o tome – odvrati Dok.

– Ne poričem da sam uradio ponešto suprotno zakonu – nastavi uporno Rejzori. – Opljačkao sam nekoliko poštanskih kola, jednom sam u jednom gradu opljačkao i banku. Pretpostavljam da sam ranio nekolicinu budala koji su mi

se našli na putu, ali mene su ucenili zbog silovanja i ubistva, a tako nešto ja nikada nisam uradio.

Holidej je u međuvremenu bio sjahao i dok je Rejzori govorio, pio je vode iz izdani izdubljene u kamenu. Voda je bila bistra i hladna. Pošto je završio, ispravio se i dao Rejzoriju znak da se i on napije.

Smeškajući se, bandit je sjahao i zagjurio lice u bistru vodu. Pio je žudno. Onda je digao glavu i otresao vodu s kose. Desno rame ga je još uvek bolelo, ali on je i pre toga imao rane od metaka i znao je da će bol kad-tad uminuti. Kada se to dogodi i on bude mogao slobodnije micati ramenom nameravo je da ubije Holideja jer i on je bio samo običan čovek čija izdržljivost i opreznost imaju granice.

Učinivši napor da se uz Dokovu pomoć popne nazad u sedlo, Rejzori se udobnije namestio, a onda rekao.

– Verujem da nisi pošao za mnom zbog nagrade, Holideje. Sreo sam dosta lovaca ucenjenih i ti mi ne ličiš na njih. Nešto mi govori da je ona budala koja me je omela da olakšam gradonačelnika neki tvoj rođak ili prijatelj i da je optužen za to ubistvo. Znajući situaciju, spreman sam da se nagodim s tobom.

– Nemam ništa za pogađanje, Rejzori.

– Nemoj to dvaput da kažeš, mister. Uvek se ima o čemu pregovarati.

– U ovom slučaju ne. Sve karte su u mojim rukama.

– Ipak je jedna u mojim: moj iskaz. Ako me odvedeš u Kedar Krik varaš se ako misliš da ću nešto reći kako bih spasao život tvom čoveku. U stvari, mogu smisliti priču koja će ga odvesti ravno na

vešala. S druge strane, kada bih imao papira i olovku, mogao bih napisati izjavu u kojoj priznajem da sam ubio Mulena. Ti bi dobio izjavu, a zauzvrat pustio bi me da slobodno odjašem.

Holidej odmahnu glavom.

– Govorićeš, Rejzori, govorićeš!

– Misliš? Tvoj čovek će visiti ako ne budeš igrao igru koju ja hoću.

Holidej pritera konja tik pokraj Rejzorijevog i ošinu ga pogledom ledenijim od same smrti. Bandit se nehotice izmače u sedlu i petama je pritisnuo svog konja, koji je počeo uzmicati. No Holidej pruži ruku, dohvati uzde i zaustavi ga.

– Govorićeš, Rejzori, kažem ti! Ti možeš da mi napakostiš i napakuješ jednom nevinom čoveku smrtnu presudu, ali ne zaboravi da i do smrti na vešalima ima nešto gore. Mislim da sam te uverio da ne prezam ni od čega i znaj da ću te, ukoliko ne budeš govorio istinu, tući dotle dok ne pomisliš da je vešanje dar božji! Neće me u tome sprečiti niko, ni šerif ni bilo ko drugi! Jesi li me čuo, huljo?

Rejzori liznu suve usne i lice mu se pretvori u kamenu masku na kojoj su sijale oči s mržnjom. Ali Dok je bio odlučan da sprovede ono što je rekao i znao je da je bandit toga svestan. Karte su ipak bile u njegovim rukama. Osmotrio je put pred sobom i iza sebe i rešio da požuri, što pre pređe brdo i umakne eventualnoj zasedi. Znao je da će u otvorenoj preriji imati bolje uslove za brzo jahanje, a nameravao je da za to iskoristi dolazeću noć! Kao što mu je Šerman savetovao, jahao je bez odmora, jer je i sam znao da je to jedini izlaz. Neka đavo nosi Melingera i njegove sinove. Neće ga stići!

* * *

Tjub Vajat se teturajući vratio u štalu tek kasno popodne, mutne glave, ali zadovoljan sobom. Boca viskija koju je toga dana zaradio dajući Džimu Melingeru dragoceno obaveštenje, bila je pravi božji dar, jer je do isplate nedeljne zarade trebalo da čeka još tri dana, a u džepu nije imao ni sitniš za čašu piva. Njegove krive noge konačno su ga dovele do ulaza u štalu, gde je nameravao da sedne u hlad i malo odrema. Kasnije će opet malo procunjati ne bi li se domogao nekog novca, a možda će u međuvremenu neko i naići i častiti ga malom napojnicom. Stari Vilis, za koga je radio, imao je više novca nego što je mogao da potroši za celi život. Pri pomisli da će tokom popodneva još nešto gucnuti, Tjub se oseti bolje raspoloženim i skoro srećan ušao je kroz vrata.

Pred njim su se u polutami ukazale nejasne siluete dva visoka čoveka. Tjub je zatreptao i krenuo da se vrati, pružajući istovremeno ruku ka revolveru. Ali začuo je glas koji je odmah prepoznao.

– Ne čini budalaštine, Vajtmene, nego dođi unutra. Želimo samo da porazgovaramo s tobom o jednoj važnoj stvari.

Tjub je osetio kako mu se telo hladi i ladeni žmarci mile mu niz kičmu. Nije olako uzimao posetu Zika Tropa. To je bio zloćudan tip žustre i surove naravi koji se po Tjubovom mišljenju držao suviše visoko za svoju vrednost. Njegov stalni pratilac Ken Džems nije bio ništa bolji.

– Da porazgovaramo? A o čemu to, Trope? Umoran sam, do đavola. Dan je vruć, a raditi u štali nije lako.

– Biće ti još teže ako ne razvežeš jezik, debeljko – umešao se Džems, zgrabivši

Tjuba za rame i gurnuvši ga na najbližu pregradu za konje.

– Šta... šta hoćete od mene? – promuca Tjub.

– Hoćemo da nam kažeš kada je otišao onaj lovac učenjenih, koji je ovde ostavio konja!

Tjub nervozno liznu suve usne i odmahnu glavom.

– Ja... ja nisam bio ovde. Nisam video kada je otišao.

Džems ga snažno udari pesnicom u stomak i Tjub se presamiti i povrati deo pića. Onda mu siledžija diže glavu dodirrom revolverске cevi po vilici.

– Ne vidim ovde ni konje Melingero-vih, Vajtmene – zareža. – Prema tome, za tebe bi bilo bolje da se malo pribereš i aktiviraš mozak, zar ne? Kada je ona nalickana hulja odjahala i kada su Džim Melinger i njegovi sinovi napustili grad?

Trop je prišao Tjubu i prislonio mu revolver uz potiljak. Znoj je potekao niz štalarevo masno lice. Znao je da će ga, ako ne progovori, ova dvojica oderati na kaiševe. A ako kaže ono što zna i ovi se popnu Melingeru na grbaču biće u nevolji s druge strane. Nikako mu se nije pisalo dobro.

Kolutao je očima i u jednom trenutku kao da mu je zastao dah. Krupne graške znoja slivale su mu se s lica. – Tačno u podne – uspeo je da prevali preko usana, mada su mu reči zastajale u grlu.

– Ko je pošao u podne?

– Džim i njegovi sinovi. Nešto pre nego što je Holidej odjahao.

– Holidej? – Ken Džems podiže vrhom cevi revolvera Tjubovu glavu. – Holidej?

– Tako se zove nalickani lovac ucena koji je uhvatio Rejzorija.

Džems načini grimasu kao da mu se ne sviđa to što je čuo. – Ako je to onaj Holidej za koga sam čuo, to onda malo komplikuje stvar. A šta je s Rejzorijem? Je li ga Holidej poveo sa sobom?

Tjub očajnički zavrte glavom.

– To ne znam. Nisam video. Holidej je došao po svog konja, a onda sam ja otišao da obavestim Džima Melingera.

Trop i Džems izmenjaše brze, značajne poglede, a onda Trop, vraćajući revolver u futrolu, klimnu glavom.

– Mislim da je to prava istina. Holidej je otišao s Rejzorijem, a onaj stari lešinar Melinger je sa sinovima otišao da ga negde sačeka. Sada znam na čemu smo i šta nam valja činiti, zar ne?

Džems klimnu glavom i okrene se od Vajtmena. Ali kad je štalar već hteo s olakšanjem da odahne, Džems se naglo okrenu nazad i zamahnu rukom u kojoj je držao revolver, koji se spusti na glavu Tjuba Vajtmena i sve sanjarije o predstojećem dodatnom uživanju u piću iščezle su iz njegove svesti. Noge mu klecnuše i on se svom težinom sruči na tle.

Zik Trop pogleda svog kompanjona.

– Je li to bilo neophodno? – upita.

Džems sleže ramenima.

– U poslednje vreme stekao je naviku da izbrblja sve što zna i da obaveštava ljude. Ovako će izvesno vreme mirovati. Do tada mi ćemo biti daleko odavde.

– Melingeru se to neće dopasti – reče Trop.

Džems se osmehnu.

– Naravno da mu se neće dopasti ono što će ga snaći. Ali takav je život. Hajdemo, Zik.

Izašli su iz štale i uputili se svojim konjima, vezanim malo dalje u ulici. Mada su birali sporedne, puste ulice, njihov odlazak nije ostao neprimećen od strane šerifa Brajsa Šermana. Izašavši na sporedan ulaz iz zatvorske zgrade i zastavši na stepenicama, on se počeo po potiljku i zagledao se niz put prema Kedar Kriku. Negde na tom putu jahao je jedan avanturista s vezanim uhapšenikom, a pratili su ga Džim Melinger i njegovi sinovi. To nije bilo u njegovoj nadležnosti i nije ga se ticalo. Ali sada su se još dvojica nevaljalaca uputila istim putem. To mu se već nije sviđalo, jer nikada nije mirisao Tropa i Džemsa.

Duboko se zamislio. Rezultat tog razmišljanja bio je da se okrenuo i zaključao vrata zatvora. Našavši Kenta Džordana, koji je još uvek sedeo pred šerifskom kancelarijom s puškom preko krila, šerif mu se obrati.

– Možda ću poći na kratko jahanje, Kente. Pripazi za to vreme na zatvor i kancelariju, hoćeš li?

Džordan nabra obrve i upilji pogled u šerifa.

– Nekada nisi baš mnogo uživao u jahanju po vrućini, Brajs. Otkud ti sad odjednom ta želja?

Šerman se osvrnu oko sebe. – Ti samo pazi šta se ovde radi – rekao je i udaljio se do ugla gde je skrenuo u ulicu koja je vodila do štale. Približavajući joj se opazio je Tjuba Vajtmena koji se dizao sa zemlje. Kada je Šerman stigao do njega, on se već povratio iz nesvestice, pluskajući

lice vodom iz korita za napajanje stoke... Kada je ugledao šerifa, psovka mu zastade u grlu.

– Šta ti se to desilo, Tjube? – upita ga šerif.

– Trop i Džems – odgovori Tjub kratko.

– Zašto? – iznenadi se Šerman.

Štalar mu ispriča. Šerif ga je pažljivo saslušao, a onda mu naložio da mu osedla konja. Malo kasnije, kad je već bio u sedlu, on se zagleda niz put ka Kedar Kriku. Nije mu se jako dopadala pomisao na ono što se pred njim nalazilo, ali nije video kako bi izbegao da pođe tamo. Na koncu, bio je, kako je sam sebi rekao, dužan da zaštiti nedužne ljude. Dok Holidej nije bio običan nedužan građanin, nije bio ni građanin Lilingtona, ali nije li šerifova dužnost bila da mu pomogne koliko je to u njegovoj moći?

Donevši odluku, Brajs Šerman se uputi pravcem kojim su pre njega pošli Holidej i njegovi progonitelji. Jahao je polako, mučen vrućinom i suvim vetrom, koje nije voleo, ali je u ovom trenutku bio spreman da to istrpi.

* * *

Šerif Stiven Foster ravnodušno je pogledao službenika telegrafa koji je skoro trčeći ušao u njegovu kancelariju. Već skoro pola časa igrao je „dame” s Džimom Ridelom i bio je rđavo raspoložen, jer je obe odigrane partije izgubio. A on je mrzeo da gubi u bilo čemu.

– Telegram za tebe, Stivene! Iz Lilingtona.

Šerif se namršti na mršavog službenika telegrafa i mrzovoljno uze telegram iz

njegovih ruku. Počeo je da čita, ne menjajući izraz lica.

– Pominje Teda Rejzoriya – reče mu službenik, pogledavši prema Džimu Ridelu.

– Umem da čitam – odbrusi Foster razdraženo, još uvek žmireći da bi se koncentrisao na ono što čita.

– Piše takođe da ga je Dok Holidej uhvatio. Prema tome Rejzori je bio ovde i Holidej ga je šćepao.

Foster naglo diže glavu i prostreli pogledom službenika. Telegrafista ustuknu korak, a onda se okrenu i prolazeći pored rešetaka ćelije dobaci brzo.

– Izgleda da će ga Holidej živog dovesti ovamo.

– Gubi se! – zaurla Foster i telegrafista žurno izađe, ne osvrćući se. Šerif lagano ustade, još uvek čitajući telegram. Kada ga je po drugi put pročitao, namršćio se na Ridela koji je naivno upitao.

– Je li to istina, Stivene?

– Naravno da je istina. Ali ostavi se tog oslovljavanja po imenu! Dok sam ovde ja sam šerif Foster i nemoj to da zaboraviš.

– Želim da znam, šerife. Radi se o mojoj koži! Uhapšen sam zbog nečega što nisam uradio i niko mi ne veruje da sam nevin. Ako je Holidej zaista uspeo ono što je Tim maločas rekao, onda za mene ipak ima nade da budem oslobođen.

– Pre svega moramo Rejzoriya dovesti ovamo živog i izvući od njega njegovu verziju događaja – podseti ga šerif. – Inače sve ostaje onako kako je Partridž izjavio, zar ne?

Džim odmahnu glavom.

– Ja ne gledam tako na to, šerife. Tvrđio sam da je Rejzori bio u gradu i u Mulenovoj kancelariji, a to mi niko nije verovao. Rekao sam da je pobjegao kad me je video, a ni to mi niko nije verovao. E sad je dokazano da je bio u ovom gradu i Holidej će ga dovesti da to potvrdi.

Foster priđe do rešetaka i dodade Džimu telegram. Onda okrenu leđa uhapšeniku i zagleda se zamišljeno u suncem sprženu ulicu. Bilo je kasno popodne i uskoro će početi da duva svež večernji povetarac. A onda će postati ugodnije i moći će s Džimom da odigra još koju partiju „dame” i možda ovaj put i da ga dobije.

Džim je pročitao poruku i vratio je šerifu. U poruci se pominjalo hvatanje Teda Rejzoriya i dopuštenje šerifa Brajsa Šermana da Dok Holidej može odvesti uhapšenika u Kedar Krik radi svedočenja. Naglasak u poruci, bar kako ju je Džim shvatio, bio je u tome da podseti Fostera na njegovu obavezu jer je slučaj već bio van domašaja i nadležnosti Šermana. – Razmišljao sam o onim trenucima kada sam zatekao Rejzoriya u Mulenovoj kancelariji, šerife. Sećam se da nije imao revolver. Tek što je bio uzeo novčanik iz gradonačelnikovog džepa i počeo da ga pregleda. Moj upad ga je trgao. Ispustio je novčanik i pružio ruku da dohvati revolver s poda, ali kako se zagledao u mene nije ga napipao i sigurnije mu je bilo da pobjegne napolje. Nije mogao znati da ja ne nosim revolver, zar ne?

– Sve neki čudni postupci – promrmlja Foster sebi u bradu i vrati se do pisaćeg stola, opslonivši se na njega. Lilington je bio na četiri dana jahanja odavde i čak

ako bi iz ovih stopa pojahao i krenuo, nije video šansu da se sretne s Holidejem pre isteka dva dana napornog jahanja koje Šerman iz Lilingtona nije bio spreman da preduzme. Zašto bi se onda on maltretirao? Sutra ujutru će možda naći nekoga ko bi Ejbu Preskotu pomogao u čuvanju zatvorenika, pa bi onda bez žurbe mogao poći Holideju u susret. U tom slučaju ne bi morao da jaše suviše daleko i Holidej bi morao da veći deo posla obavi sam. – Čini mi se da je tvoj prijatelj dobro naoštrio mamuze – dodao je. – I trebaće mu.

– Od početka sam verovao da me Dok Holidej neće izneveriti, šerife – odvrati Džim. – Mislim da ste i vi to znali.

Foster sleže ramenima.

– Ostavio je na mene utisak čoveka koji zna šta hoće i ima snage to i da ostvari, ali nemoj umišljati da je sve završeno i da si već slobodan, momče. Rejzori još nije ovde, a i kada bude neće biti lako slomiti ga. Zato sedi mirno gde si i čekaj dok ja odem da porazgovaram s nekim ljudima.

Džim ne odgovori. Foster izađe na trotoar pred zgradu zatvora. Kada mu se izgubio iz vidokruga, Džim se vrati do svog ležaja. Osećao se mnogo lakše i bio je zahvalan sudbini što je imao prijatelja kakav je Holidej. Činilo mu se da se ovaj pojavio u njegovom životu samo da bi mu pomogao. Prošlo je dosta vremena, a onda je u zatvorsku zgradu, vukući noge, ušao Ejb Preskot. Odmah je ugledao kutiju s tablom i figurama na njoj. Pomerio je jednu figuru i namignuvši rekao.

– Bolje bi za tebe bilo da ne „tučeš” Stivena suviše često, mladiću. Upamti ovaj moj savet.

Mladić nije bio raspoložen za još jednu partiju, ali je imao previše vremena koje je trebalo nečim ispuniti, možda još puna četiri dana, a igra „dama” ga je bar zamajavala da ne misli o svom položaju i neizvesnoj sudbini. Zato je zaigrao s Ej-bom.

* * *

Džad Preston se baš udaljavao od šanka kada je u salun ušao šerif Foster. Preduzimač nije voleo da se s njim sreće i nije se ustezao da to i pokaže. A i Foster mu je uzvraćao istom merom, jer ga nije „mirisao”. Prolazeći pored šerifa čuo je kad je ovaj kao uzgred rekao.

– Dok Holidej je uhvatio Rejzorija.

Džad zastade u pola koraka i preko ramena zagleda se Fosteru u potiljak. Krčmar i nekoliko gostiju zainteresovano se okupiše oko šerifa. – Zaista, Stivene? – upita krčmar.

– Upravo sam primio telegram iz Lilingtona. Holidej se dočepao Rejzorija i vraća se ovamo. Moguće je, dakle, da je priča Džima Ridela ipak istinita. Ako je Holidej pratio Rejzorija do Lilingtona i uhvatio ga, onda ima osnova za verovanje kako je Džim stvarno video Rejzorija u našem gradu. Ne bi, naravno, trebalo brzati sa zaključcima, ali ne treba ni odbaciti takvu mogućnost.

Trojica slušalaca promrmljaše kako se slažu. Želeći da i on čuje nešto, Džad Preston je zauzeo mesto za šankom, dovoljno blizu da čuje sve što Foster bude rekao. A ono što je čuo kao da ga je ubolo u želudac.

– Prema tome – saopšti šerif – mladi Džim možda neće visiti, a Holidej će zaraditi dve hiljade dolara.

Preston obliza suve usne i pred očima mu je zaigrala slika gomile zelenih novčanica. Dve hiljade dolara! Prokleo je u sebi Holideja. Godinama je on radio kao mazga, besneo je u sebi, više od bilo koga drugog u gradu. Ali bez obzira koliko je želja, napora i znoja ulagao u svoje poduhvate, uvek bi nešto ispalo pogrešno. Ili bi ga dobavljači prevarili i isporučili mu lošu građu ili bi banka izneverila prethodno sklopljeni dogovor o produženju kredita. U ovom trenutku on nije mogao dobiti zajam ni od bednih pedeset dolara!

Holidej je imao sreću koja je njemu nedostajala! Uživao je ugled u gradu u kome je bio došljak, u kocki nikada nije gubio, pa čak ni u ljubavi nije trpeo neuspehe. Nije jednom opazio kako ga Ejmi Bel gleda, iako je on nju smatrao svojom devojkom. I sada je taj srećković još zaradio ogroman novac hvatanjem jednog zločinca. Novac i slavu!

Džad srknu svoje piće i zapita se šta bi Ejmi na to rekla. Znao je da nije ravnodušna prema Doku i da bi mu vrlo rado poklonila svoje srce, kada bi ovaj samo pokazao na bilo koji način da to želi. Morao je, dakle, da joj posveti mnogo više pažnje, što je opet značilo da će zbog toga morati zanemariti neke svoje poslove, a neke potpuno izgubiti. No, to nije bila velika šteta, tešio je Džad sebe, jer je Ejmi Bel bila najlepša mlada žena u gradu. Kako su stvari sada stojale, njemu je zavidelo bar dvesta neoženjenih mladih muškaraca, koji bi se prevrtali

preko glave samo da iz njenih usta čuju makar reč simpatije za sebe. Iako Ejmi u poslednje vreme nije bila baš presrećna što ga ima pored sebe, Džad je znao da je to samo zato što joj je kao pravi glupak otkrio do kraja svoju lošu finansijsku situaciju. Trebalo je da je prvo nagovori da se uda za njega, pa joj da se tek posle toga ispovedi, ostavljajući je i da je u uverenju kako on dobro radi i kako će u kratkom roku sve popraviti.

Dok je on tako razmišljao, Foster je govorio dalje.

– Da, tu treba nešto preduzeti! I znate šta? Palo mi je na um da odem do Partridža ne bi li smogao hrabrosti da pođe Holideju u susret... razume se, zajedno sa mnom. A ne bi prošlo nezapaženo s moje strane ako bi i neko od vas pošao da nam pravi društvo. Rejzori još nije ovde i mada Holidej smatra sebe dovoljno sposobnim da bez ičije pomoći privede Rejzorija, mislim da ne bi škodilo ako bi mu nekolicina nas pošlo u susret. Moglo bismo da pođemo sutra ujutru.

Preston se ukrutio i mišići na stomaku su mu se refleksno zgrčili. Holidej se vraćao sam! Kada dovede Rejzorija u grad može postaviti zahtev da mu se isplati dve hiljade dolara. Ali ako bi neko drugi doveo Rejzorija, ne bi li taj imao pravo prvenstva na taj novac? Džad Preston oseti kako mu se grlo suši. Ispio je piće do kraja i izašao. Trebalo mu je vremena da razmisli. Morao je naći pravo rešenje. Sem toga, morao je smesta da nađe Ejmi i da od nje pozajmi nešto novca za konja, municiju i hranu za put. Morao je takođe da smisli neki dobar razlog, koji će joj reći, kao na primer da treba da ode u

Lilington i tamo pokupi neki novac koji je uložio.

Smeškajući se u sebi, obriše znoj s čela. Do vraga, kako je dan vruć! A na putu će biti još toplije uz obavezni dodatak prašine! No dve hiljade dolara vrede malo znoja i gutanja prašine, rekao je sebi. Produžio je da korača trotoarom sve dok nije stigao do male radnje, ušao unutra i zatekao Ejmi Bel koja je probala haljinu jednoj ženi. Digla je glavu i videvši ko je došao, u njenim plavim očima planu iskra nezadovoljstva.

On je međutim još s vrata rekao.

– Kada to završiš, Ejmi želeo bih da porazgovaram s tobom. Imaš li nešto protiv da te sačekam u zadnjoj sobi?

Devojka ga kritički odmeri. Preston je znao da se oseća na viski i da bi mogao urednije da izgleda. Ali sada nije bio trenutak da razmišlja o tome.

– U redu, Džade – rekla je. – Neće potrajati dugo.

Preston klimnu glavom i udalji se u drugu odaju, koja je bila manja od prednje i imala je samo jedan prozor. Prišao mu je i pokušao da ga otvori, ali prozorsko krilo nije htelo ni da se pomeri. Uzeo je iz fioke u komodi nož za pisma i pokušao da ga ugura ispod krila i tako ga pomeri, ali je jedino uspeo da otkine komadić drveta. Mrmljajući nezadovoljno pokušao je ponovo da silom podigne prozorsko okno, ali ni drugi put nije uspeo. Odloživši nož, opsovao je u sebi i okrenuo se, ugledavši Ejmi koja je u tom trenutku ušla u sobu. Pogledala je pokraj njega kroz prozor i izraz njenog lica ostao je nepromenjen, zatvoren.

– Pakleno je vruće unutra – primeti Preston.

– Da, Džad, vruće je. Ni taj prozor, kao ni vrata ne mogu da se otvore.

Preston se namršti. Napravio je tu kuću jeftino i za kratko vreme, nameraavajući da kasnije izvrši potrebne popravke. Ali kao i u drugim slučajevima, ni za Ejmin lokal nije našao vremena.

Devojka je prišla maloj peći, ulila vodu u posudu za kuvanje kafe, dodala kafu, ražarila vatru i stavila posudu na ploču, a onda uzela dve šoljice s police.

– O čemu si to hteo da razgovaramo, Džade? – upitala je.

Iako je sve vreme od saluna do Ejmine radnje smišljao način kako da joj izloži svoj problem, Preston je stao pred devojku zavezanog jezika. Uvek je tako bilo kada bi se našao s njom licem u lice, izložen direktnom pogledu njenih plavih očiju, koje nisu odavale nikakva osećanja. Izgledalo mu je kao da se u tom času između njih navlači prepreka iza koje je stajala ona, sigurna, otporna na svaki uticaj ili pritisak koji bi se iz spoljnog sveta vršio na nju.

– Moram da idem do Lilingtona, Ejmi. Obilazio sam više od dve sedmice ovaj grad i zaključio sam da za mene ovde nema posla. Niko nema novca, a i ako ga ima, boji se da taj novac ispusti iz ruku. Bilo šta da je tome razlog, posla nema i to me ubija. Ne mogu ceo dan da visim u salunu i ispijam viski.

– Ne, Džade, ne možeš.

Preston je lagano digao glavu i njegov pogled se sukobio s njenim. Ali izraz Ejminog lica i dalje je ostao ravnodušan i neproziran. Iza nje vatra u peći bila se ra-

splamsala i uprkos vrućini koja je u sobi vladala, devojka je izgledala hladna kao potok u rano proleće. Pao je u iskušenje da joj priđe i oseti dodir njenog tela, ali je odmah odbacio tu pomisao. Ovo nije bio trenutak za uzbuđivanje, a intimniji dodir s njom uvek bi kod njega izazivao brže strujanje krvotoka. Gospode Bože, kako je bila lepa! Nije nikako smeo da dozvoli da je izgubi!

– Pre nekih godinu dana – počeo je, nastojeći da svom glasu da potrebnu uverljivost – pošto sam predvideo da će ovde početi da zatežu kaiš, poslao sam nešto novca u Lilington. Tražio sam od tamošnjeg bankara da ispita mogućnosti za biznis i danas sam od njega dobio poruku da dođem da porazgovaramo. Mislim da bih tamo mogao početi od početka, samo što ovaj put neću propustiti priliku da se obogatim.

Ejmi ga pogleda s nepoverenjem.

– Nikada mi dosad nisi ništa pominjao o tome, Džade.

– Nisam mislio da je važno, Ejmi. Do vruga, čovek ne misli stalno o poslu!

– Nisi mislio da je važno, Džade? Šta mi to govoriš? Pa već mesecima si bolestan od uzaludnog razmišljanja kako da dođeš do novca! Ja sam ti pomogla koliko sam mogla i nadam se da nisi došao za neku novu pozajmicu?

Preston oseti da mu se usta suše. Voda u loncu je počela da vri i Ejmi se okrenula da pripremi kafu. On je s olakšanjem odahnuo, jer više nije mogao da izdrži njen pogled. Dobio je malo u vremenu da se pribere i spremi za napad. Znao je da će biti teško, ali morao je uspeti, jer su mu presušili svi izvori za pozajmicu u

gradu. Prošle noći uvalio se u tuču baš zbog novca koji nije na vreme vratio i mnogo ljudi čulo je raspravljajanje između njega i poverioca, pre nego što su pesnice počele da sevaju. A u gradu kao što je Kedar Krik novosti se šire brzo.

– Mi zajednički učestvujemo u svemu, Ejmi – rekao je prilazeći joj. Ona se energično okrenula licem prema njemu i oči joj dobiše hladan izraz. Preston se napravio kao da to nije primetio, mada je odjednom poželeo da ima u ruci kao oslonac čašu žestokog pića, koje ga je umirivalo isto kao i rad ruku.

– Zajednički učestvujemo u svemu? – upita Ejmi.

– U ovome... u svemu. Ja te volim i venčaćemo se čim budem ponovo stao na noge. U poslednje vreme tukla me nesreća, ali to ne može trajati večno. Videćeš... poslovi će krenuti nabolje i sve će biti bolje. Uspećemo nas dvoje, videćeš.

– Znači, u pitanju je ipak novac, Džade – reče Ejmi, a lice joj se zateglo.

– Naravno da je u pitanju novac, ali ne novac za pijančenje. Moram da odem u Lilington. Za taj put su mi potrebni konj, hrana i oružje. Trebaće mi četiri ili pet dana da stignem do tamo, a onda još nekoliko da se s bankarom dogovorim šta da se radi s mojim novcem. No najvažnije je da je poruka koju sam dobio ohrabrujuća.

– Mogu li videti tu poruku, Džade? – upita devojka tiho, nalivajući kafu u dve pripremljene šolje. Za to vreme nije ga ni pogledala, ali Preston je opazio da su joj usne čvrsto stisnute, kao i uvek kada je tvrdoglavo išla za nekim određenim tokom svojih misli.

– Do đavola, pocepao sam je odmah kada sam je dobio, Ejmi. Nije bilo razloga da čuvam papir, jer sam ga pažljivo pročitao i znam sve šta je na njemu pisalo. Uostalom, za put će mi biti potrebno samo dvadesetak dolara.

Ejmi je spustila lonac za kafu i praznim pogledom zagledala se u zid. Preston je čekao, znajući da je pre samo dva dana Ejmi naplatila izradu dve haljine za ženu nekog rančera. Na tim haljinama bilo je dovoljno čipki i mašnica da je za njih mogla dobiti dosta dolara. Te haljine Ejmi je radila pune dve sedmice.

Ne skidajući pogled sa zida, devojka reče.

– Ja vrlo naporno radim, tako reći skapavam na poslu, Džade. Činim sve što je u mojoj moći da zaradim nešto novca i omogućim sebi pristojan život. U početku sam mislila da ćeš mi ti pomoći u tome, da ćemo stvarati zajedničkim snagama. Ali ti si me duboko razočarao, Džade.

Prestonovo lice obli rumenilo.

– Osuđuješ me zato što su ljudi stegli kese i ne upuštaju se u gradnju kuće kao da sam ja za to kriv? Očekuješ od mene da ih uhvatim za gušu i silom iscedim novac iz njih. Ja bih, do đavola, želeo da radim, ali mi ne pružaju mogućnost.

Ejmi mu se okrenula licem.

– Džade, hoću da znaš da mi ne smeta tvoj poslovni neuspeh, već tvoje laži. Peče me što sam se prevarila u tebi.

– Laži?

Devojka potvrdno klimnu glavom.

– Već si pozajmio od mene dvadeset dolara pod izgovorom da želiš da zaključiš ugovor s Valterom Bišopom. Taj posao se nikad nije ostvario, Džade, baš kao

što se nisu ostvarila ni mnoga druga lepa obećanja, koja si mi dao. Mislim da Valter Bišop nikada nije ni pomišljao da ti poveri izgradnju svoje kuće u gradu. Mislim da si me tom prilikom slagao, a novac koji sam ti dala više nikada nisam videla.

– Bišop je budala i prokleti lažljivac – prasnu Preston. – On me je prevario, gadno prevario.

Ejmi je odmahнула glavom. – Ne, Džade, Valter Bišop nije lažljivac. On je vrlo fini i častan čovek. Ti si izneverio sam sebe. – Devojka uze svoju šolju s kafom i prođe pored njega. Pogledala je kroz prozor i bez okolišanja dodala. – Ali to više nije važno, Džade, jer je sve završeno.

Preston je pošao za njom i već je bio pružio ruku da je dohvati oko struka i okrene ka sebi. Čuvši njene reči, zastao je naglo, kao da mu je opalila šamar posred lica. Pogledao je njenu raskošnu crnu kosu. Do nozdrva mu je dopirao miris borovine. Stajao je tako nekoliko trenutaka zbunjen, dok mu je u ušima i dalje odzvanjalo „Svršeno je...”

Kao sumanut, grubo ju je zgrabio za mišicu i okrenuo prema sebi tako da je Ejmi prosula malo kafe na pod. Pokušala je da mu se otme, ali ju je Preston čvrsto držao.

– Nemoj mi to više nikada reći, Ejmi! Ti si moja buduća žena i moraš mi pomoći. Na kocki su dve hiljade dolara. S tim novcem možemo otići nekud daleko od ovog grada i ponovo početi život. Otići ćemo tamo gde nas niko ne poznaje.

Ejmi spusti šolju s kafom i izvijajući se vitkim telom, izmigolji mu se iz ruku. – Ne, Džade, sve je svršeno. Već dosta

dugo razmišljam o tome. Ako sam nešto osećala za tebe to je sada mrtvo. Nećemo uspeti u tome što govoriš, jer sam ja ono što jesam, a ti si ono što si ti. Nijedno od nas dvoje ne može se promeniti.

Prestonovo lice se ljutito smračilo.

– Je li u pitanju neki drugi muškarac?
– procedio je.

Ejmi odrečno odmahnu glavom.

– Ne, Džade, nije u pitanju nijedan drugi muškarac. Ne mogu to da ti objasnim, ali u ovom trenutku ne želim nikoga pored sebe. Hoću samo da budem nezavisna, da radim ono što moram i što mi je sudbina odredila i da zaštedim nešto novca. Sve to nije moguće ako moram da brinem o tebi.

– Da brineš o meni? – Preston se ogorčeno nasmejavao. – Ko ti je, do đavola, rekao da moraš da vodiš brigu o meni? Bio sam malerozan neko vreme, ali to ne može trajati daveka. Kažem ti da je novac tu. Treba samo da pružim ruku i da ga uzmem.

Ejmi pređe preko odaje do komode i uze svoju kesu s novcem. Otvorila ju je i uzela dvadeset dolara, koje je bez reči pružila Prestonu.

– Ovo je poslednji put, Džade. Očekujem da mi vratiš novac, jer sam vrlo naporno radila da bih ga zaradila. Ostajala sam s iglom i koncem do duboko u noć dok si ti provodio vreme u salunu, smejući se, pijuci, zabavljajući se. Najzad mi je sinulo da sam bila obična budala i da ti nisi čovek na koga vredi traćiti život.

Preston uze novac i ćušnu ga u džep košulje. Svest da ima novac za izvođenje svog plana vratila mu je samopouzdanje.

Osmehnuo se zaverenički i s blagim pokretom u glasu rekao.

– Zar tako, Ejmi? Raskid preko noći?

– Ne, Džade, nije preko noći. Ovo što sam rekla dugo se kuvalo u meni. Već duže vreme među nama nema topline, što si i sam mogao da primetiš. Ja ti želim sve najbolje, Džade, ali da bi tako i bilo moraćeš napregnuti leđa i mišiće, moraćeš da radiš kao i drugi ljudi. Ovo je nov grad, koji se razvija i svakome obećava lepu budućnost. Oni koji budu radili i razvijali se zajedno s njim izgradiće za sebe lep život.

Preston se nasmejavao i uzeo svoju šolju s kafom. Sada je mogao unajmiti konja u gradskoj štali, kupiti namirnice, municiju i revolver. U roku od nedelju dana imaće u rukama dve hiljade dolara i onda svi mogu ići do đavola. Ipak, ne baš svi. Vratice se nazad po Ejmi i oboriće je s nogu. Znao je čime se osvaja žena kao što je ona. Kada im pođe dobro i kada im se želje ostvaruju, one zatvore oči pred onim što je bilo i što više ne znači ništa.

– Vraticu se, Ejmi – rekao je. – Onda ćemo ponovo razgovarati.

– Jedino mi vrati novac koji mi duguješ, Džade. Činim ovo zato što smo nekad bili bliski i što je među nama bilo topline, a i zato što znam da sam ti u ovom trenutku poslednja nada. Zbogom i sa srećom!

Preston oseti kako se u njemu ponovo kupi gnev. Od vrućine počeo se jako znojiti. Požele da se što pre nađe napolju i udahne svež vazduh.

– Holidej – rekao je iznenada. – Dok Holidej. – Zapucketao je pobedonosno prstima ispred njenog lica.

Rumenilo obli Ejmine obraze i ona ustuknu s izrazom zaprepašćenja na licu.

– Šta ti to govoriš, Džade?

– Kažem da je Dok Holidej krivac, eto šta! Zar misliš da nisam primetio kako ti je lice zasijalo kada smo ga pre neki dan sreli na ulici? Zar misliš da ne znam šta osećaš za njega? Samo slepac to ne bi primetio.

– Šta osećam za Doka Holideja – prasnju devojka, jer joj je odjednom prekipelo. – Ti si lud! Jedva da ga poznajem. Sreli smo se tek nekoliko puta i pritom nismo progovorili ni reč. Dok Holidej mi ne znači ništa i nikada mi ništa neće značiti.

– Hteo bih da znam ko sada laže – tresnu joj Preston u lice. – Dobro, nije važno. Holidej neće nikada dobiti što meni pripada. Nikakav kockarčić i skitnica neće praviti budalu od mene, to da znaš!

– Džade, strašno grešiš – povika Ejmi, ali Preston je više nije slušao. Požurio je prema vratima i uhvativši se za kvaku, zastao. – Ne, neće mi to Holidej učiniti, Ejmi... to ti se kunem. Sačekaj malo pa ćeš videti. Razgovaraćemo kad se vratim.

Rekavši to, čvrstim korakom izašao je iz Ejmine radnje. Otišao je do gradske štale i uz mnogo muke uspeo da ubedi štalskog momka da mu pozajmi jednog konja za poslepodne. Odjahao je na njemu do trgovine i tamo kupio namirnice i revolver. Zatim je sporednim ulicama izjahao iz grada i uputio se prema brdima, zaokupljen prijatnim mislima, koje su mu bile naknada za doživljeno maltretiranje.

* * *

Prve noći po odlasku iz Lilingtona Holidej nije zastao da se ulogori. Uprkos saznanju da bi trebalo da više poštedi konja, nastavio je da jaše, goneći pred sobom Teda Rejzorija. Prošli su kroz lanac brežuljaka i zašli u predeo pun vulkanskih stena. Jahanje kroz noć bez mesečine bilo je opasno i zato je ponovo skrenuo ka ravnicima. U prvo praskozorje naišao je na skupinu stena u jednoj maloj dolji i tu sjahao.

Oči su mu se sklapale od umora i celo telo ga je bolelo od napornog jahanja. No jedan pogled na Rejzorija uverio ga je da bandit pati još više. Mada je bio naviknut da beži, jer je ceo život proveo u bežanju, Rejzori nije bio u stanju da s ranom na ramenu jaše ceo dan.

Dao je Rejzoriju znak rukom da sjaši i ovaj poslušao. Zatim ga je gurnuo ka jednom kamenu i s jabuke sedla skinuo konopac. Vezao je konopcem Rejzoriju noge i obavio ga nekoliko puta oko kamena. Odmaknuvši se korak obrisao je znoj s čela. Čak i u tim ranim jutarnjim časovima bilo je dosta toplo i budući da je iza sebe ostavio samo jedan dan, a da su mu predstojala još tri, shvatio je da će ga to iscrpeti do krajnjih granica.

Zapalio je malu vatru bez dima, zagrejao jednu konzervu pasulja s mesom i priprazio kafu. Oslobodio je Rejzoriju ruke da bi se ovaj mogao sam hraniti, ali čim je večera bila završena, ponovo ga je svezao. Potom je razgrnuo vatru i iz svoje putne torbe izvadio nož pa ga gurnuo u žar. Zatim je prišao banditu i skinuo mu zavoj s ramena. Rejzori ga je sve vreme gledao s mržnjom, ali mada je glasno i

ubrzano disao, nije izgovorio ni reč. Se-deo je i zurio u Doka, koji je skoro fizički mogao da oseti banditove opake misli.

Rana je bila otvorena i Dok ju je očistio i obrisao komadom čiste krpe, zatim je uzeo nož iz žara i pritisnuo ga pljoštimi-ce na otvor rane. Rejzori je zaur-lao od bola i glava mu klonu na prsa. Kada mu je Dok rukom podigao glavu otkrio je da je Ted Rejzori, odmetnik, ubica, pljačkaš banaka i vozova, mogući silovatelj i ko zna šta još, u nesvesti, jer mu je bol pro-uzrokovan dodirom usijanog noža odneo poslednju iskru snage.

Dok je oprao zavoj što je bolje mogao i ponovo ga privio banditu na ranu. Zatim mu je navukao košulju i zakopčao je sko-ro do grla, a onda izašao stotinak meta-ra iz dolje i obrisao tragove. Vrativši se u logor, klonuo je umorno pored jednog kamena i naslonio se leđima na njegovu mlaku površinu. Stavivši ruku s revolver-om u krilo, zatvorio je oči i predao se odmoru.

* * *

– Vidiš li, momče, šta si propustio da zapaziš? – Džim Melinger pokaza ka-menčić koji se crneo na crvenkastoj ze-mlji oko njega.

Džoš Melinger, bliži svom ocu, pogle-dao je u smeru u kom je stari pokazao, ali nije video ništa sem zemlje.

– Ako to ne vidiš, dečko, onda znaj da ništa od mene nisi naučio. Kamen je pre-vrnut i to ne tako davno jer se donji deo još nije osušio. Taj kamenčić, koji vidiš, prevrnut je konjskim kopitom pre samo nekoliko časova. Znaš li šta to znači?

Džoš je sa strahopoštovanjem pogle-dao oca. Nije voleo kad mu se stari tako obraćao.

Sada je odrečno odmahnuo glavom na očev upit. Stari Džim dunu kroz nos i obrati se drugom sinu. Fil, vitak i visok u sedlu, odmah je odgovorio.

– To znači da su Holidej i Rejzori samo tri-četiri časa ispred nas, tata.

– Dabome, a to opet znači da je Holi-dej jahao celu noć, baš kao i mi. To znači da je pametan. Održao je prednost pred nama. Tim postupkom, međutim, otkrio mi je kako zna da smo mu na tragu. I šta sada, Džoše?

Džoš se uzvrpoljio u sedlu. Nije želeo da odgovara na pitanja. Želeo je da mu se kaže šta treba da radi i on će to uraditi.

– Do đavola, tata, ne znam. Ja ne pra-vim planove za akciju ti to dobro znaš.

– Nikada nisi imao ono što je potrebno za pravljenje planova, dečko i ja to znam. Ali računam da se može desiti da me u nekoj prilici prijatno iznenadiš.

Stari Melinger je obišao konjem oko svojih sinova i onda se protegnuo u sed-lu. Pošto se ponovo udobnije nameštio provukao je prstima kroz sedu bradu i žmireći pogledao u jutarnje sunce.

– Ovde ćemo se odmoriti, momci. Nije mudro prilaziti mu bliže, bar zasada. Nji-hovi konji su već dosta umorni, a pred nama su još tri dana putovanja. Sutra ujutru biće naš.

Džoš se namrštio na Fila, koji je sle-gnuo ramenima. – Ako smo već blizu, tata – usudio se konačno da kaže – zašto ga onda odmah ne sredimo?

Njegov otac se namrgodi.

– Već vidim da ti nikada ništa nećeš naučiti, sine. Gajio sam lude nade da će, kada odrastu, bar jedan od mojih sinova biti dovoljno bistar da mi pomogne u razmišljanju. Ali nade su mi se izjalovile. Vi ste obojica telom odrasli ljudi, ali ste pameću ostali na nivou deteta.

Još je jednom obišao konjem oko njih pre nego što je konačno sjahao. Rekao je sinovima da zapale vatru, a onda se približio rubu visoravni i zagledao se u pravcu nizije. Ne, on nije sreo nijednog lovca ucenjenih za koga bi se moglo reći da je budala. Pogotovo ne za Holideja. To su bili ljudi gladni novca, kao i on, uz to dosta hrabri, vrlo tvrdoglavi i uporni. Svaki od njih bio je spreman da istraje do krajnjih granica snage samo da bi svoj plen doveo ili doneo tamo gde će ga moći naplatiti – na tržište.

Džim se osmehnuo na tu pomisao. Prodati telo ucenjenog i videti ga kako visi. Uzeti novac i posle toga stati ispod leša, koji se njiše na konopcu. Zabacio je glavu i glasno se nasmejao, a svež jutarnji vazduh preneo je dalje njegov smeh. Džoš i Fil su prestali s loženjem vatre i radoznalo ga pogledali, odmah i sami bolje raspoloženi. Dopadalo im se kad se njihov otac smejao.

– Šta je smešno, tata? – doviknu Džoš.

Džim se okrenuo da ih pogleda i namrštio se. Nije ništa rekao, ali se po njegovom licu videlo da je nezadovoljan. Hodajući u krug, šutnuo je nestrpljivo jedan busen zemlje, a onda se spustio pored vatre i rekao.

– Holidej je jahao celu noć. U početku je krenuo preko visoravni, ali kada je put postao teži, a opasnost od napada veća,

skrenuo je u ravnicu. Pošto smo, kako rekoh tri do četiri časa iza njega razumno je pomisliti da nas sada od njega deli tri do četiri časa jahanja po ravnici, a to bi ga moglo navesti da nas sačeka u zasedi.

– Mi ćemo ga srediti, tata – uveravao ga je Džoš.

Džim se kiselo osmehnuo.

– Nas trojica protiv jednog čoveka, Džoše? Misliš li ti da je to dovoljna prednost?

Džoš se zbunio.

– Do vraga, tata, mogli bismo srediti trojicu, pa čak i četvoricu bilo kojih, a ne jednog.

– Čak i lovca ucenjenih?

– Bez obzira.

– Nije bez obzira – ozbiljno odvrati Džim. – Vrlo je važno s kim čovek ima posla. Ovaj pred nama je naoružan i podgreva ga pomisao na dve hiljade dolara. Njega će biti teško saterati u čošak, a još teže ubiti, upamtite šta vam kažem! Jak je, izdržljiv i tvrdoglav. – Džim pogleda sinove i pljunu u vatru. – U stvari, ovo je nadmetanje mene i njega i moraću da se što više priberem. Sve vreme ću morati da vodim računa o njegovom lukavstvu, a kada ga stignemo moraću brzo da ga likvidiram. Čoveku njegovog kova nikada ne treba pružiti šansu, jer će te on ubiti dok trepneš.

Udaljio se od vatre i počeo da šeta. Džoš je sačekao dok se otac odmakao do kraja malog proplanka a onda se sagnuo ka bratu i rekao.

– Tata je mudar čovek, je li, File?

Njegov brat klimnu glavom.

– Ko bi pomislio da će Holidej usred noći skrenuti u ravnicu zbog toga što je suviše opasno ići kroz brda? Kad bih ja umeo da razmišljam tako kao tata, ja bih tražio da budem guverner države.

Fil je podjario vatru i primakao lonac za kafu bliže plamenu. Džoš je nožem otvorio jednu konzervu pasulja, izručio ga u plitku posudu i počeo da ga meša da bi ga zagrejao. Džim Melinger je nastavio da šeta obodom proplanka, daleko od svojih sinova. Po izrazu njegovog lica videlo se da nije raspoložen za razgovor s njima.

Mladići su to opazili i prihvatili su njegov odnos, jer su znali da njihovo vreme dolazi. Kada im otac bude rekao da napadnu, oni će napasti kao gladni vuci. Nisu li, uostalom, za to bili rođeni?

Na logor se spustila tišina. Pred njima, na nekoliko časova jahanja, u toplom jutru, Dok Holidej je spavao snom umornog čoveka.

* * *

Iza njih stvar je stajala sasvim drugačije.

Zik Torp i Ken Džems pratili su ih ubrzanim tempom, pošto su na početku svog lova na ljude izgubili skoro tri časa. U želji da nadoknade taj gubitak jahali su cele noći. Sada su se nalazili na brdskom prevoju i posmatrali široki prostor koji se pružao pod njima. Videli su trag tri konja, koji se između stena spuštao u ravnicu. Ti tragovi su im govorili da Džim Melinger i njegova dva sina nisu te noći podigli logor.

Terajući konja istim smerom, Torp reče.

– Ne bih hteo da se Melingerovima približim suviše brzo. Bez obzira šta one budale u Lilingtonu kažu, Džim Melinger je star čovek i ne može izdržati ovim tempom.

– Video sam ga kada je potpuno sam rasturio jedan salun, a onda s revolverom u ruci učutkao Šermana kada je ovaj tražio da plati pričinjenu štetu – primeti Ken Džems. – Stari lešinar se udaljio od šerifa ne hajući ni najmanje da li će mu ovaj pucati u leđa ili neće. Niko drugi takođe nije pokušao da ga zaustavi, što takođe nije bez razloga. Tu scenu nisam zaboravio.

– Ipak ja kažem da je star – promumla na to Torp. – Umoriće se. Mi treba da motrimo na njih i da ih prestignemo kako bismo stigli do Holideja.

– Da, ali kada to da učinimo? Melingerovi poznaju ova brda bolje od ikoga drugog. Oni su toliko drugo lovili i krali stoku u ovim krajevima da mapu celog predela imaju u glavi.

– Pitaš kada? – Zik Torp se zamislio, a onda maramom obrisao pocrneli vrat. Ovako, u sedlu, podsećao je na lešinara koji čuči na grani i budnoga oka čeka da njegova žrtva izdahne. – Pretpostavljam da će Melinger noćas malo usporiti. Pre nego što padne mrak mi ćemo preseći preko onog dela s jarugama i nešto niže dole preći reku. Ako budemo dobro jahali, do sutra ujutru mi ćemo ih preteći i prvi ćemo moći da stavimo šapu na Holideja.

Džems zamišljeno napući usne. Ni za trenutak mu iz glave nije izbijala pomisao na dve hiljade dolara kojih su se želeli dočepati. Ali on nije bio ni brzoplet ni

glup čovek. Kukavica, to da, što se nije ustručavao da prizna. Ali u ovoj oblasti bilo je dovoljno mesta i za kukavice, pod uslovom da se čovek ne libi od toga da katkad opali nekome metak u leđa. A Ken Džems se od toga nije ni najmanje ustručavao.

– Moramo najpre preći onaj deo s jarugama – podsetio je Torpa.

Njegov kompanjon klimnu glavom i pokaza prstom napred.

– Trag vodi tamo. Melingera i njegove sinove videćemo kada se pojave na čistini. Ti gledaj napred i motri kada ćeš primetiti da predeo počinje da se spušta. Ova brda pružiće nam dosta zaklona. U najgorem slučaju u sumrak ćemo biti najviše dva-tri časa iza njih. To rastojanje možemo lako prevaliti tokom noći.

Džems nije bio tako siguran u to, ali nije ništa rekao. Uputili su se niz blagu padinu, obilazeći stene ispucale od sunca i mraza.

* * *

Šerif Stiven Foster sedeo je u svojoj kancelariji i zamišljeno zurio kroz otvorena vrata na glavnu ulicu Kedar Krika. U tom položaju i zamišljen sedeo je već više od jednog časa iščekujući da Glen Partridž zatvori svoju trgovinu i dođe na razgovor s njim. Nameravao je da privoli trgovca da ga podupre i na taj način posredno pribavi podršku i nekih Partridžovih prijatelja. S obzirom da je ovaj svedočio protiv Džima Ridela i na osnovu tog svedočenja Foster je mladića i uhapsio, smatrao je da Partridž Ridelu nešto duguje i red bi bio da taj dug bar delimično izravna.

I zaista, malo kasnije u okviru otvorenih vrata pojavila se jedna silueta. Stiven Foster se trže, podiže glavu i zagleda se u večernju tamu. Njegov običaj je bio da u to doba sedi u svojoj kancelariji u mraku i osluškuje zamiruće šumove sve usporenijih životnih kretanja u gradu, uveren da bi, ako bi se neko rešen da pravi nered ili neprilike, pojavio i ušao na vrata, on još uvek u toj situaciji bio u povoljnijem položaju, jer bi iza sebe, kao zaštitu, imao tamu odaje, dok bi eventualni uljez bio jasno vidljiv u otvoru vrata, ocrtavajući se pri svetlosti s ulice.

– Glene...? – izusti.

– Jeste, ja sam. Dobio sam tvoju poruku, Stivene, a ostalo sam čuo u gradu. Izgleda mi da sam, kao i obično, i ovaj put poslednji saznao šta se u Kedar Kriku događa.

– Uzmi stolicu i sedi, Glene – pozva ga Foster, gurnuvši nogom stolicu prema trgovcu. Partridž polako pređe preko odaje, bacivši par puta kradomice pogled u pravcu ćelije u kojoj se nalazio Džim Ridel. Video je mladića kako stoji pored rešetaka, visok i dosta snažan za svoje godine, ali senka nesreće lebdela je nad njim. A on je zaista bio u velikoj nevolji. Partridž ga je poznavao i žalio ga je i nadao se da mladi čovek ipak neće biti obešen.

– Šta želiš od mene, Stivene?

Foster se udobnije zavalj u svojoj stolici.

– Telegram koji sam primio, Glene, nalaže da pođem u susret Doku Holideju i da dojašem nazad s njim i njegovim uhapšenikom.

– To bi mu bila velika pomoć – složi se Partridž.

– I ja mislim tako, Glene. Samo, stvar je u tome što ne želim da jašem sam kroz ta đavolja brda. Neću da logorujem pod vedrim nebom, da jašem šiban vetrom, da gutam prašinu a da nemam nikoga pored sebe, kome bih se mogao požaliti.

Partridž se ispravi na stolicu.

– Kad kažem nekoga pored sebe, mislio sam na tebe, Glene.

Trgovac odrečno zavrte glavom.

– Ja imam svoju trgovinu o kojoj moram da vodim brigu, Stivene. Kako se poslovi razvijaju, ne mogu sebi dopustiti ni minut odsustvovanja. Posao cveta, prijatelju. Svakoga dana dođe po neko novo lice, po neki nov kupac koji želi da nešto kupi ili poruči, a ono što nema, moram i ja da poručim i utvrdim datum isporuke. Ne, zaista... ne vidim kako bih mogao...

– Glene, ti si bio razlog zbog kojeg sam morao da uhapsim ovog mladića. Tvoj iskaz da nisi video Teda Rejzorija naveo me je, kao i sve druge u ovom gradu, da pomislim da je Džim Ridel lagao kad je tvrdio da ga je video. E, pa, vidiš, ako je Dok Holidej uhvatio Rejzorija, to dokazuje da je Rejzori zaista bio u ovom gradu i da ga je Džim mogao videti.

Glen Partridž ustade, skoro siv u licu pri slaboj svetlosti sumraka.

– Stivene, ja sam ti upravo lepo rekao...

Šerif takođe ustade.

– A ja tebi upravo hoću da kažem, Glene kako bi bilo bolje da odeš i osedlaš konja. Ljudi žele da znaju ko će sa mnom poći Holideju u susret. Vidiš, ja sam im već rekao da ćeš ti poći zato što osećaš

kako je to tvoja dužnost prema gradu u kome živiš i prema čoveku kome treba da se sudi za ubistvo gradonačelniku koje on možda uopšte nije izvršio. Polazimo sutra ujutro u izlazak sunca, Glene.

Trgovac se počeo dvoumiti i nedoumice se jasno videla na njegovom licu. Onda reče.

– U redu, Stivene. Ali da znaš da mi se to ne dopada. Ja nisam u takvoj fizičkoj kondiciji da jurcam po planinama kako bih hvatao ili štitio bandite kojima treba suditi.

– Malo ljudi je za to fizički spremno – odvrati Foster hladnokrvno i pogledom isprati trgovca koji se udaljio ljut. Okrenuvši se ka unutrašnjosti zatvora, Foster je upalio svetiljku i odneo je do ćelije Džima Ridela. Otvorio je vrata ćelije i dodao svetiljku uhapšeniku, rekavši. – Pazi da ne zapališ zgradu, momče.

Rekavši to, zatvorio je ponovo vrata ćelije i zadnja vrata zatvora, a onda namestio nekoliko papira na stolu. Onda je dlanom pogladio zvezdu na košulji i na glavna vrata izašao na ulicu. Džim ga je čuo kad je Ejbu Preskotu rekao da ostane na straži, a onda je šum šerifovih koraka počeo da zamire u noćnoj tišini.

* * *

Ejmi Bel je nabrala čelo gledajući u ženu koja je pokušavala da namesti šešir pred ogledalom u njenoj radnji. Mili Hastings, žena vozara teretnih kola, obično je sedela kod kuće, čekajući da se njen muž Ben vrati sa svojih dugih putovanja. Zbog toga je Ejmi od nje očekivala čitavo brdo novosti svaki put kada bi Mili došla da je poseti u njenom salonu. Volela je

da proba šešire i kapice, ali nikada nije kupila nijedan. To Ejmi nije ni zabrinjavalo ni ljutilo, jer je od Mili saznavala sve društvene novosti i zanimljivosti iz života u Kedar Kriku. I sada je Mili ćeretala.

– Zamislite, Mari Thompson mi je rekla da je Dok Holidej, čim je čuo šta se desilo i da je mladi Džim Ridel uhapšen, odmah osedlao konja i napustio grad s ciljem da goni onog strašnog razbojnika Teda Rejzorija do Lilingtona ili čak i dalje ako bude potrebno. Veliki je laf taj Dok Holidej! Šta mislite o tome, mis Ejmi?

Ne razmišljajući o efektu svojih reči na modistkinju, Mili je upola okrenula glavu da bi proverila kako joj kapica stoji gledano iz drugog ugla. Nije ni primetila da je pri pomenu Dokovog imena Ejmi prestala da šije, osetivši kako ju je u grudima nešto steglo. To ju je za trenutak zbunilo, ali je odmah posle toga rekla sebi da je aktivnosti Doka Holideja ne zanimaju.

– I vidite, ispostavilo se kasnije, mis Bel, da je Dok Holidej ne samo našao trag Teda Rejzorija i da ga je pratio, nego ga je i savladao i u ovom trenutku tog strašnog čoveka dovodi ovamo i, što je najglavnije, sam, bez ičije pomoći. – Mili se okrenula širom otvorenih očiju. – Zamislite samo kakva je to opasna avantura biti sve vreme potpuno sam s jednim užasnim čovekom kao što je Rejzori, u situaciji gde vam niko ne može pomoći. Kažem vam: kad bih ja bila na njegovom mestu ne bih ni trenutka smela da sklopim oči.

Mili Hestings se neko vreme poigravala pantljikom vezanom ispod brade pre

nego što je skinula šešir s glave i rukom zagladila obod. Spustila je šeširić na tezg i uz izvinjavajući osmeh rekla Ejmi.

– Ja uvek tako. Nikada ne mogu da se odlučim. Možda će biti bolje da sačekam dok se Ben vrati. On će znati koji mi bolje pristaje. Ne ljutite se?

Prišla je vratima i navukla šal preko svojih košćatih ramena. Stajala je tako dosta dugo, gledajući na ulicu s izrazom ojađenosti na licu, a onda nastavila.

– Mari Thompson mi je još rekla da će Dok Holidej dobiti dve hiljade dolara za hvatanje Rejzorija. Zamislite samo, mis Bel, muškarca s njegovim izgledom, izvanrednom naravi i karakterom i s njegovim finim ponašanjem i uz to još i dve hiljade dolara. To je nešto da se svaka žena zamisli zašto je sreća nije navela na njega!

Mili se zakikotala i ispod oka oštro odmerila Ejmi, koja je, kako joj se učinilo, malo porumenela. Onda je, kikoćući se i dalje, zatvorila vrata za sobom i žurno se udaljila trotoarom.

Ejmi je znala da ljudi Mili smatraju torokušom i pomalo vetropirkom. Ali vozareva žena je umela dobro da zapaža stvari, pa tako i osećanja Ejmi Bel prema Doku Holideju. Primećivala je poglede koje mu je Ejmi kradomice dobacivala kada bi se ovaj slučajno našao na ulici u isto vreme kad i ona ili kada bi prolazio ispred njenog modnog salona.

* * *

Ejmi je ustala sa stolice. Telo joj je bilo ukrućeno od sedenja. Pogledala je zatvorena vrata i osetila kako je prožima hladna jeza. Nije htela da razmišlja o neče-

mu što joj se neodoljivo nametalo, ali je znala da će ipak morati da razmisli. Dve hiljade dolara! Digla je rukom pramenove kose sa čela i spustila na krilo iglu i materijal koji je šila, a onda se osvrnula oko sebe i pogledala po maloj prostoriji, toliko zagrejanom da je mislila da će se ugušiti. Ustala je i užurbano prišla vratima, otvorila ih širom i izašavši na trotoar, naslonila se na stub nastrešnice.

Džad Preston je pošao u Lilington da tamo uzme dve hiljade dolara koje pre toga nikada nije ni pomenuo. Dok Holidej je privodio uhvaćenog razbojnika u Kedar Krik, a taj poduhvat mu je trebalo da donese takođe dve hiljade dolara. Ta podudarnost bila je suviše velika da bi je Ejmi mogla tek tako prihvatiti. Zatvorila je oči i pokušala da se seti svake reči koju je Džad izgovorio pre nego što mu je dala dvadeset dolara, ali duh joj je bio smućen mnoštvom drugih uzbuđujućih i onespokojavajućih misli. Shvatila je odjednom da je Džad Preston nameravao da Teda Rejzorija preotme od Doka Holideja. Imajući u vidu držanje i sve njegove izjave, nije postojao nijedan drugi odgovor.

Ali šta je ona tu mogla da učini? To zaista nije znala. Šetala je nemirno gore-dole trotoarom bez nekog određenog cilja. Pomislila je na Holideja i na ono što joj je Džad Preston rekao o njemu i njoj. Bila je to očigledna ludost, rekla je sebi. Dok Holidej nikada nije učinio ništa više od ućtivog, ugladenog dodira prstima o obod šešira u znak pozdrava. Istina, učinilo joj se dva-tri puta da joj se na diskretan način i osmehnuo i da su mu oči u prolazu kresnule, što je, do-

bro se sećala, u njoj izazvalo drhtavicu i plimu osećanja koju ni tada, a ni kasnije nije mogla da definiše. Da, možda je instinktivno u njoj postojalo nešto na šta je njegov pogled delovalo jače od pogleda drugih muškaraca. I postojalo je nešto skriveno iza njegovih sivoplavih očiju što ju je uzbuđivalo i na neki neobjašnjiv način izazivalo brže kucanje njenog srca. Posle susreta s njim satima bi sedela i razmišljala o njemu i magnetskoj moći koja je potpuno menjala njeno biće svaki put kada bi se on našao u blizini.

Je li to značilo da je Džad Preston u pravu? Da li joj je Dok Holidej stvarno nešto značio? Je li ona zaista verovala, i sama nedovoljno svesna te nade, da se jednoga dana između njih može desiti nešto značajno?

Zastala je u hodu, terajući tu pomisao iz svoga uma. Nikada nije bila toliko uznemirena i zbunjena. Osvrnula se i pogledala grad oko sebe, grad koji u suštini nije volela. Ljudi su se prema njoj odnosili prijateljski i većinom su je bili prihvatili, uprkos izvesnim znacima zahlađenja kada joj se Džad Preston počeo udvarati.

Da li je, možda, napustila Džada u trenutku kada mu je podrška bila potrebna? Da li je bila kukavica što je to učinila? Odmah je razuverila sebe, setivši se da je Džadu Prestonu pomogla više nego što je sebi mogla da dozvoli.

A šta je s Dokom Holidejem? Znala je da je on kockar i avanturista i čula je da je život provodio od danas do sutra, da je sve merio vremenom između dve partije karata i dve avanture. Nije čula da je ikada popio više nego što je smeo niti

da je ikome učinio zlo, sem onih koje je otpravio na onaj svet, ali govorilo se da je oružje potezao jedino u samoodbrani.

Izgledalo je da, za razliku od Džada Prestona, ljudi uprkos njegovoj reputaciji, žele da mu budu prijatelji, iako se on nikada nikome nije nametao radi druženja. Je li i to možda bio razlog što je i ona osećala kako ih deli široko prostranstvo zagonetnosti i hladnoće?

Sva ta pitanja ostala su u njenoj glavi otvorena dok je šetala ulicom. I tako se, korak po korak, ona našla u blizini šerifске kancelarije. Vrata su bila otvorena, a svetiljka unutra upaljena. Ejmi se popela stepenicama i pogledala unutra. Ejb Preskot, šerifov zamenik, sedeo je za pisćim stolom, glave naslonjene na ruke i gledao je pravo u oči. Pošto je Ejmi naprosto stajala, ne pokazujući nameru niti da nešto kaže niti da uđe, Preskot je upita.

– Mogu li nešto da učinim za vas, mis Bel?

Devojka dobaci pogled ka ćeliji gde je iza rešetaka stajao Džim Ridel, pogleda prikovanog za nju. Ejmi je bila iznenađena njegovim prijatnim izgledom, stasitošću i držanjem.

Preskot je ustao i prineo joj stolicu. Zahvalivši mu, Ejmi je sela, ali tada, nakon što je već bila tamo gde je, nije mogla da se seti zbog čega je došla. Pogledala je Preskota s osećanjem nelagodnosti. Kao da shvata njenu nesigurnost, stari šerifov zamenik reče.

– Maločas sam video da je vaš verenik odjahao iz grada, mis Bel. Je li otišao nekim poslom?

Ejmi je sa nesigurnošću neko vreme izdržala njegov pogled, a onda je potvrdno klimnula glavom.

– Kazao je da odlazi poslom.

Preskot je zažmurio.

– Ne čini se kao da ste uvereni kako je to istina, mis Bel. Je li to ono što vas brine? Da li vas brine njegov odlazak? Možda se osećate usamljenom.

Ejmi odrečno odmahnu glavom.

– Ne, ni govora o tome da sam usamljena! Ako ništa drugo, laknulo mi je od same pomisli da imam vremena koje mogu posvetiti samoj sebi.

– Onda budite otvoreni i recite jasno šta vas muči, madam. Mi smo prijatelji i, kao što znate, ovde ste dobrodošli u svako doba dana i noći. Poznajete Džima Ridela, zar ne?

Ejmi pogleda pritvorenog mladića i ozbiljno klimnu glavom. – Da, već smo se negde upoznali.

– Ako je u pitanju neka privatna stvar, mis Bel – javi se Džim – ne obraćajte pažnju na mene. Ja nikuda neću otići, a Preskot zna da me može ovde ostaviti bez brige da će me neko ukrasti.

Rekavši to, Džim se osmehnuo tako blago i na neki način toliko slično Doku Holideju da ju je to iznenadilo. Uхватила je sebe u tome da je uhapšeniku uzvratila osmeh. A onda je naglo zapitala.

– Kako se slažu Džad Preston i mister Holidej, šta mislite, Džime?

Mladić je nabrao čelo i neodređeno slegnuo ramenima.

– Meni se čini da su oni potpuno različiti tipovi.

– Da, to znam – odgovori Ejmi. – Ali mene više interesuje da li se između ta-

kvih ljudi lako može razviti neprijateljstvo.

Džim se zamisli i čvrsto steže gvozdene rešetke. Ni trenutka nije odvajao pogled od njenog lica.

– To ne bih umeo da kažem. Ne sećam se da su Holidej i Preston dolazili u sukob, mis Bel. No, u svakom slučaju, oni su vrlo različiti tipovi i pošto nemaju zajedničkog interesovanja verujem da se nikada neće ozbiljno sukobiti.

Ejmi prihvati takvo objašnjenje kratkim klimanjem glave, a onda ustade. Zahvalila se Preskotu i spremila se da pođe, ali je sada stari šerifov pomoćnik postao radoznao. Upitao ju je.

– Vi nešto imate na umu, mis Bel i prema mom mišljenju trebalo bi da to kažete otvoreno. Dok Holidej je otišao iz grada, a pre kratkog vremena to je učinio i Preston. Sada ste vi došli i raspitujete se da li se ta dva čoveka mogu uklopiti. Je li Preston pošao s nekom namerom koju bi trebalo da znam?

Devojka oseti kako joj se vrelina penje uz vrat i obraze. Brzo je odmahнула glavom.

– Ne, ništa se neće desiti. Ili bar je mislim da se ništa neće desiti.

Preskot je ustao, a u očima mu se videlo probuđeno interesovanje. Prišao je mladoj ženi i ponovo joj prineo stolicu, a onda ju je lagano posadio na nju. Ejmi nije mogla sasvim da priguši negodovanje i uznemirenost, ali se povinovala.

– Vidim, mis Bel, da u sebi krijete nešto što vas peče i mislim da bi bilo najbolje da otvorite dušu. Pre svega, kuda je otišao Preston?

– U Lilington – reče devojka. – Ali...

– Nema potrebe da sa mnom razgovarate sa „ali“, mis Bel.

Postaviću vam nekoliko pitanja što je moje pravo kad nanjušim da nešto nije u redu i vi ćete mi na njih odgovoriti. Rekoste: u Lilington. A zbog čega?

– Poslom.

– Ima li on tamo nekih zaključenih ugovora?

– Ne. Otišao je da uzme neki novac, koji je pre izvesnog vremena tamo uložio.

Preskot podiže začuđeno obrve.

– Preston uložio novac? Koliko novca?

Ejmi uhvati sebe kako na trenutak nije u stanju da na to pitanje odgovori, ali posle kao da je blokada popustila i ona odlučno odgovori, zadovoljna što s nekim može da podeli svoju brigu i strahovanja.

– Dve hiljade dolara.

Preskot je zinuo.

– Tačno toliko, madam?

– Da.

Devojka je pogledala u pravcu gde je stajao Džim Ridel i primetila kako se duboka bora urezala između njegovih gustih obrva. Ponovo je ustala, nesposobna da savlada svoju uzrujanost.

– Isti iznos kao onaj raspisan za Teda Rejzorija, živog ili mrtvog – reče Preskot.

– Isti iznos koji će Dok Holidej dobiti ako preda Rejzorija ovdašnjem šerifu. To je, dakle, ono što vas je brinulo, mis Bel, budući da je Preston materijalno propao i da se sada odjednom pojavilo tih dve hiljade dolara koje navodno treba da uzme u Lilingtonu?

Iz Ejminog lica nestala je i poslenja kap krvi u ruke su joj počele podrhtavati. To je tačno bilo ono što se sve vreme bojala

sama sebi da prizna, mada je sve ukazivalo kako je odlazak Džada Prestona u vezi s očekivanim dolaskom Doka Holideja.

– Nisam rekla ništa protiv Džada Prestona – naglasila je oštro. – Mislim takođe da niko drugi nema prava da kaže ništa protiv njega. Prestona je samo u poslednje vreme progonila nesreća i...

– Preston nije dobar čovek – reče joj Preskot ljutito. – On nikada nije bio dobar čovek, niti će to biti. Do đavola, mis Bel, svi su se u ovom gradu čudili i pitali se kada će tako fina osoba kao što ste vi da se osvesti i da se trgne. Jeste li se sada osvestili?

Ejmi oseti kako je peče njegov pogled. U suštini blag i prostodušan, stari Ejb se odjednom promenio u vrlo autoritativnu osobu. Shvatila je da je grešila u svom mišljenju o njemu, kao što je grešila u oceni karaktera i vrednosti dosta drugih ljudi.

– Džad Preston i ja više nismo zajedno, ako želite to da znate, mister Preskot. Ali to nije razlog što sam došla.

– Vi ste došli, madam, zato što ste častni i poštjeni i što niste u stanju da raščistite s nečim što vas muči. A sada sedite tu dok ja razgovaram s Džimom. Znate, stvari počinju da se komplikuju.

Preskot pređe preko odaje do Džimove ćelije.

– Mislim da bi sada mogao da odgovoriš na ono ranije pitanje. Da li će se Preston i Holidej zakačiti, šta misliš?

Džim pogleda Ejmi i opazi da je uznemirena. Posle nekoliko trenutaka reče.

– Pa, jednom sam bio prisutan kada je Preston izvalio nekoliko primedbi o tome

kako Holidej pokazuje suviše interesa za mis Bel. Holidej mu je na to rekao da se nosi.

– I on je ustuknuo?

– Ustuknuo je i pritom se lukavo smejučio na Holideja, verovatno zadovoljan što ga ovaj nije gore isprašio, kao što bih ja na njegovom mestu. Još jednom prilikom se desilo nešto slično, ali u znatno blažoj meri. Tada sam pomislio da će ga Holidej sravniti sa zemljom, ali to nije njegov način postupanja s ljudima i Preston je opet dobro prošao. Mada bi se moglo pomisliti i obrnuto, jer Preston je snažan čovek i verovatno vešt borac, ali je znam šta Holidej može.

Ejmi ga je pogledala otvorenih usta.

– Onda, znači, Džad mrzi Holideja?

Mladić sleže ramenima.

– Ne bih to smeo da tvrdim. Što se mene tiče, Preston nije čovek zbog koga bi trebalo previše brinuti.

– Čak i u slučaju ako je pošao s ciljem da se domogne dve hiljade dolara? – primeti Ejb Preskot. Onda uze Ejmi za ruku i doprati je do izlaza. – Dobro ste učinili što ste došli ovamo, mis Bel. Od sada pa nadalje ja preuzimam brigu na sebe.

– Brigu za šta? – upita devojka.

– Da Preston dobije ono što zaslužuje. Potražiću šerifa Fostera i ispričaću mu naš razgovor. Može biti da u svemu tome nema ničega, ali ja ipak znam da ime Džada Prestona ne uživa u Lilingtonu ništa veći ugled nego ovde. Vi ste se, sa svoje strane, srećno otarasili tog tipa. Sledeći put vam savetujem da svog izabranika bolje proverite.

Pošto je izveo Ejmi iz zatvorske zgrade, Preskot požuri da potraži šerifa. Ejmi ga

je posmatrala kako se udaljava, mučena protivrečnim osećanjima. S jedne strane osećala je da je izdala Džada Prestona. No, s druge strane, kao je bilo tačno ono u šta je sumnjala i što sebi nije htela da prizna, nije li takvim postupkom učinila pravu stvar? Džad Preston joj sada ništa nije značio i ako je pribegao tome da učini ono što se bojala da će učiniti...

Odagnala je tu pomisao iz svoje glave. Džad je bio neobuzdan, rđavo raspoložen i ponekad zlovoljan, ali nije mogla verovati da bi mogao da bude toliko zao i opak da Doka Holideja dovede u životnu opasnost.

* * *

– Dobra, pitoma zemlja – rekao je Ted Rejzori, zaustavivši konja na rubu brdskog prevoja i bacivši pogled na dolinu obraslu bujnim rastinjem. Holidej je jahao pored njega.

– Da, zemlja je zaista dobra, Rejzori – potvrdi Holidej. – Iznenaden sam da si ti uopšte u stanju da zapaziš takve stvari.

Rejzori se osmehnuo.

– Zapažam ja mnogo što šta ljudi i ne slute, Holideje. Kao prvo, mislim da će biti veličanstveno kada nas ovi ljudi, koji nas prate, stignu i ubiju te.

Holidej ga pažljivo pogleda. I on je već od jutra primetio da ih neko prati. Mislio je čak da zna ko su ljudi koji tapkaju njihovim tragom. Jedino ga je pomalo zbunjivalo zašto se Džim Melinger drži na tolikom rastojanju. Već su davno zašli u predeo kao stvoren za zasedu, a Melinger je i dalje samo kaskao za njima. Možda je vrebao trenutak kada će sve prednosti biti na njegovoj strani.

– Ako ubiju mene – odvratio je banditu – ubiće i tebe, Rejzori. Jesi li pomislio na to?

Rejzori je nastavio da se smejulji. Digao je ruke da bi pokazao konopac, stegnut oko njegovih zglavaka. – Dabome da znam da će me ubiti. Pored tebe ostaću još neko vreme u životu. Prema tome, ti imaš probleme koje treba da rešiš. Iskreno se nadam da ćeš biti u stanju da s njima izađeš na kraj.

– Izaći ću na kraj s njima – potvrdi Holidej i okrenu se da baci pogled na prostranstvo preko koga su upravo prešli. Teren je još od izlaska sunca bio neravan i ispresecan plićim i dubljim vododerinama i sad, kako se približavalo drugo veče, znao je da konji te noći neće moći da prevale mnogo, ali i pored toga moraće da ih tera još nekoliko časova i tek onda da se ulogori na mestu gde će imati što pogodniji i sigurniji zaklon. San koji je sebi dopustio toga jutra povratio mu je svu snagu koju je prethodno utrošio, ali napor da u svakom trenutku drži bandita na oku već je počeo da ga zamara. Po doživljenom iskustvu znao je da će mu sledeća tri dana biti možda najteži dani u životu.

– Za moje i tvoje dobro, Holideje, morao bi po svaku cenu da produžiš jahanje – javi se opet Rejzori. – Kada se budemo ulogorili moraćeš sebi da osiguraš dosta prostora za manevrisanje i da uz to zauzmeš mesto odakle ćeš videti put i pred nama i iza nas. Konačno, kada nam priđu blizu, moraćeš da mi daš revolver.

– S tim društvom ja ću se boriti sam, Rejzori – zavrte Dok glavom.

– Njih je trojica, Holideje, a u zatvoru u Lilingtonu video si kakvi su to ljudi. Onaj stari lešinar je opasan kao zvečarka, a njegovi sinovi stoje uz njega kao tupavci koji nisu u stanju ni dva pojma da sastave. To su brđani koje je njihov otac istrenirao da budu pravi lovački psi.

– Sve sam to video, Rejzori i kažem ti da me to nimalo ne brine. Ali ako ti je stalo do toga da ostaneš živ, samo goni tvog konja i prestani da vučeš čizme po žbunju oko sebe. Ako ti konj padne bićemo prinuđeni da stanemo. U tom slučaju sukob će se odigrati tamo gde ne želim i moglo bi se desiti da iz njega ne izađemo živi.

Ted Rejzori je turobno pogledao svog sprovoditelja i osmotrio put iza njih. Ali tri čoveka koje je opazio da ih od podneva prate, sada se nisu nazirali na vidiku. Jednostavno su iščezli.

* * *

– Tata, stigli smo ih!

Fil Melinger je tutnjeći dojurio do malog logora gde su se odmarali njegov otac i brat Džoš. Bio je poslan napred da izvidi teren pred njima i vratio se sijajući očima od zadovoljstva.

Džim Melinger diže glavu.

– Šta hoćeš time da kažeš da smo ih stigli, dečko? Zar nas više ne deli tri časa jahanja?

– Video sam ih, tata, i čuo sam ih samo pola milje odavde, u kanjonu. Kreću se s naporom. Kažem ti da smo ih stigli!

Džim Melinger lagano ustade.

– Momče, taj lovac ucenjenih nije ni u kom slučaju budala. Celog dana gurao je

pred nama, idući pravim putem. Nije se zadržavao da izbriše tragove i nije gubio vreme u odmoru i spavanju. Noćas će se odmoriti, a onda će nastaviti nekim sporednim putem u nadi da će nam umaći. Ali ne verujem da je tako blizu nas kao što kažeš.

Fil pogleda Džoša, tražeći od njega podršku, ali njegov brat skrenu pogled u stranu. Nije želeo da natovari sebi na vrat bes svoga oca, kad ovaj misli da je u pravu.

– Ali, tata, kažem ti...

– Možda je to bio neki jelen, momče.

– Dva konjanika, tata, kreću se pred nama i to dosta brzo. Proverio sam trag kojim su došli. Stigli su preko lanca brežuljaka.

Džim Melinger pogleda prema brdima koja su se uzdizala na kraju ravnice. Ispred njih nalazio se uzan kanjon koji se na drugoj strani ponovo otvarao u ravnu preriju. Bio je apsolutno siguran da će Holidej sa svojim zarobljenikom nastojati da uđe što dublje u preriju pre nego što se ponovo ulogori. Za čoveka koji zna da je praćen bio je to jedini razuman potez.

– Pogrešio si nešto, sinko – obratio se Filu. – Mora biti da si pogrešio.

Fil odmahnu glavom.

– Video sam ih. Dvojicu.

Džim priđe svom konju, povuče ga grubo za uzdu i vinu se u sedlo. Nekoliko trenutaka nameštao se što udobnije, a onda se zagledao u Fila i rekao.

– To bi mogao biti i neko drugi.

Fil i Džoš izmenjaše zabrinute poglede. Njihov otac klimnu glavom.

– Da. Neki pohlepni razbojnici verovatno imaju na umu da uzmu ono što pripada nama. – Usne su mu se iskrivile i on pljunu. Onda je izvadio revolver, proverio da li je pun i dodao. – Do vraga, to bi moglo biti! Da, baš to.

– Dvojica ih je, tata.

– Čuo sam te, momče.

– Idu tim kanjonom, tata. Koliko se sećam, taj kanjon je dugačak četiri milje.

– Četiri i po, dečko. Koliko kažeš da su daleko ispred nas?

Fil se dao u računanje.

– Ne više od deset minuta, tata. Možemo ih dočekati tamo gde su svojevremeno zbrisani oni kopači zlata. To je pogodno mesto za zasedu.

Džim klimnu glavom u znak da se slaže s tim predlogom i iznenađeno pogledao svog sina.

– Konačno si počeo da razmišljaš, dečko!

Fil se stidljivo osmehnuo i oborio pogled.

– Samo sam računao da bi moglo, tata...

– Nemoj preterivati, dečko da se ne iscrpiš – podrugnu se njegov otac pa se okrenuo drugom sinu. – Ti pojaši napred s Filom. I budite pažljivi. Dođite do onog mesta o kome je Fil maločas govorio. Ja ću poći tragom iza vas. Kada budete videli te nevaljalce zadržite ih ako možete. Voleo bih da porazgovaram s njima. Može biti da su to samo obične skitnice.

– Skitnice se ne bi zaputile preko ovih brda, tata – reče Fil. – To je suviše naporno. Tim putem ide samo neko ko je u velikoj žurbi.

Džim ga ponovo iznenađeno pogleda, ali ovaj put ne reče ništa. Dao je znak sinovima da pođu napred, a onda je i sam poterao konja polako zadržavajući tempo laganog kaskanja. Čim su stigli do ulaza u kanjon, u lice im je dunula struja pojačanog vetra. Ali Džimu Melingeru to nije smetalo. Vetar je prigušivao šumove i topot kopita, pa će zahvaljujući tome stići nadomak tih budala pre nego što budu shvatili da im je neko za petama.

Tako su ujahali u kanjon, a vetar im je sve jače i jače duvao u lice. Posle četiri pređene milje, Fil je zategao vođice na jednoj oštroj okuci gde im je jedna isturena stena pružala dovoljno bezbedan zaklon od pogleda i omogućavala da, ostajući u sedlu, osmatra put ispred sebe. Džoš ga je video kako vadi revolver iz futrole i jedva primetan zadovoljan osmejak zaigrao mu je na stisnutim usnama. Onda je prišao i Džim Melinger, ali je ostao malo iza njih. Pogledao je preko ramena svojih sinova i očni kapci su mu se stisnuli u uzan prorez.

– To su Torp i Džems, tata – reče Fil.

– Vidim, dečko.

– Oni su hteli da se udruže s nama, tata, i ti si im rekao da se nose bestraga. Izgleda da su oni to ozbiljno nameravali i zato su pošli za nama da pokušaju da nam preotmu naš s mukom zarađeni novac, tata.

– Znam, znam, dečko. Sačekajte samo dok skrenu za sledeću krivinu, pa ćemo im se privući s leđa. Nisam više raspoložen ni za kakav razgovor. Nema razgovora s tim huljama.

– Da ih pobijemo, tata? – upita Fil.

Džim Melinger uzdahnu.

– Dečko, tebi uvek treba reći šta da radiš, zar ne? Dabome da ćemo ih pobiti. Ljude kao što su oni ne treba ostaviti u životu, jer oni jedino znaju da kradu ono što pripada drugom.

Fil obrisa znoj s čela. Kada su Torp i Džems nestali s vidika, on potera konja u brz hod. Džoš pođe za njim, a Džim ostade malo pozadi. Na sledećoj krivini braća Melinger se zaustaviše, pa kad su dobili od oca potvrdu da mogu krenuti, poterali su konje u pun trk.

Zik Torp ih je čuo i okrenuo se u sedlu s revolverom u ruci. Džems je pružio ruku da dohvati revolver, ali ga je kuršum iz kolta Džoša Melingera pogodio usred čela i izbacio iz sedla. Zik Torp, koji je bio malo odmakao ispred Džemsa, uspeo je da ispali dva metka dok Fil Melinger, ispuštajući ratne pokliče kao Indijanac, nije naleteo na njega. Fil bi izbačen iz sedla udarima zrna od kojih ga je jedno pogodilo u grudi, a drugo u vrat. Konj mu se propeo i zbacio ga sa sebe.

Besna psovka slete s usana njegovog brata i on počeo da puca sve dok obarač nije prazno škljocnuo. Torp je, krvareći iz tri rane poslednji put pritisnuo okidač revolvera i tane se zarilo u Džošovo rame. On se izvi od bola, ali uspeo je da zgrabi Torpa za košulju i da ga povuče na zemlju. Zatim je najašio na njega i počeo obema pesnicama da ga udara po raskrvavljenom licu.

Džim Melinger se približi. Kada je svetlo sunca zaklonila senka njegovog konja, Džoš trže glavu.

– Mrtav je, dečko – reče stari. – Svršio si s njim i nema smisla da ga više udaraš.

Džoš obori glavu i duboko uzdahnu. Laktom odgurnu glavu Zika Torpa i ustade. Rana na njegovom ramenu bila je velika i gadna, a odelo mu je bilo umrljano njegovom i Torpovom krvlju. Džim Melinger je bezizrazno pogledao duž kanjona i rekao.

– Odjek pucnjave čuće se daleko. Brzo ćemo sahraniti Fila i nastavice ćemo putem kojim smo pošli.

Rekavši to, skinuo je čuturicu s vodom sa sedla i dobacio je Džošu. Zatim je umorno poterao konja, jedva održavajući očne kapke da se ne sklope. Sjahao je, uzeo Filovo telo i odneo ga pod liticu kanjona. Dok je Džoš ispirao ranu, stari Džim je počeo da slaže kamenje preko tela svog sina. Bio je već upola završio posao kada mu se Džoš pridružio i pomogao mu da ga završi do kraja.

Džim obrisa ruke o pantalone i zagleda se Džošu u oči.

– Dobro si obavio svoj posao, dečko. Ona dvojica su bili hulje i vi ste ih malo olako shvatili. Ni ja nisam znao da Torp ume tako žestoko da se bori. – Zaćuta na tren, a onda potapša sina po ramenu. – Idemo dalje. Od sada nas više niko neće pratiti. Sutra rano ujutru ščepaćemo Holideja.

Džoš se ćutke, umorno pope u sedlo i posveti se vezivanju okrvavljenih zavoja načinjenih od Torpove iscepane košulje. Na licu mu se nije video ni trag bola i kada mu je otac rukom dao znak da pođe za njim, on ga ćutke poslušao. Izjahali su iz kanjona na ravnu visiju s koje se pru-

žao pogled na dolinu kroz koju su jedan čas ranije prošli Dok Holidej i Ted Rejzori.

* * *

Sat pre zalaska sunca šerif Brajs Šerman našao je leševe u kanjonu. Pola časa ranije čuo je pucnje i od tada je poterao konja što je brže mogao. U jednom od leševa prepoznao je Zika Torpa, izrešetanog kuršumima. Sjahavši i pretraživši okolinu našao je grob Fila Melingera. Nije odgrtao kamenje. Zaključio je da je to jedan od Melingerovih sinova, jer stari Džim nikada nije jurišao prvi.

Sada je znao da je na pravom putu. Pred njim su bila dvojica Melingera, a ispred njih Holidej je hitao ka Kedar Kriku. Šerman se nadao da će Foster izjahati u susret Holideju i u tom slučaju on bi morao da se pobrine samo za Melingerove. A stari Džim bi bio dovoljno mudar da ako ne ščepa Holideja izbegne sukob s Šermanom.

Poterao je konje dalje, žmirkajući od sunca.

* * *

Stiven Foster je pažljivo slušao Ejba Preskota. Kada je ovaj završio, prišao je svom konju i bacio mu sedlo na leđa. Dok je zatezao kolan, Preskot ga upita – Šta ćete preduzeti, šerife?

– Odlazim u preriju.

– Da onemogućite Prestona?

Foster pogleda u zvezdano nebo. Na horizontu su se skupljali oblaci, pa je zaključio da će do jutra početi kiša. To mu je odgovaralo, jer će na mekoj zemlji Prestonov konj ostavljati jasan trag.

– Pitam se šta je ona fina žena našla na njemu – reče, vinuvši se u sedlo. – Ti motri na Džima Ridela, Ejbe. Ne želim da bude neprilika sa sinovima gradonačelnika. Potraži ih i reci im da Ridel ipak nije ubio njihovog oca.

– A gospođica Bel?

– Je li ljuta na Prestona?

– Pre bi se reklo da je zbunjena. Čini mi se da pomalo čezne za Holidejem. To se ne može sakriti. A Partirdž?

Foster okrenu konja. – Možeš reći Glenu da mi sada nije potreban, ali da bude u sudnici kad dovedem Holideja i Rejzorija. I neka ponovo razmisli o svom iskazu i proveriti da se nije možda negde zabunio.

– Hoću, šerife.

– I reci ljudima u gradu da ti ne prave neprilike ili ću nekome razbiti glavu kad se vratim.

* * *

Džad Preston je jurio kroz noć bezobzirno šibajući kajasima svog konja, koji je u početku odgovarao na njegove podsticaje, ali se brzo umorio i posle četiri časa Preston je morao da uspori trk. Konj više nije reagovao ni na podbadaње mamuzama i Preston, kome se sada činilo da mili, proklinjao je posustalu životinju.

Kada je stigao do vrha brežuljka sjahao je. Mesečina je bila slaba, ali mu je ipak pružala jasan pregled terena pred njim. Seo je na jedan kamen i počeo da razmišlja. Holidej je bio dan jahanja od Lilingtona, a on pola dana daleko od Kedar Krika. Prema tome, ako nijedan ne bude imao nepredviđene smetnje, srešće se kroz dan i po jahanja.

Za Fostera i ostale budale u Kedar Kriku već je smislio dovoljno ubedljivu priču: na putu u Lilington, gde je išao poslom, naišao je na Holideja ubijenog s leđa. Pošao je tragom jedinog konja koji je od mesta ubistva vodio u brda i tamo našao iscrpljenog Rejzorijsa, koji je bio naoružan Holidejevim revolverom i on je bio prinuđen da ga ubije. Posle toga vratio se istim putem, zakopao Holideja i doneo Rejzorijev leš nazad u grad.

Osmehnuo se u sebi. U toj priči nije video nikakvih rupa. Jedino bi mu Ejmi možda mogla pokvariti račune, ali ona je bila ćutljiva žena i sumnjao je da će posumnjati u njega. Kada bude naplatio ucenu za Rejzorijsa nagovoriće je da pođe s njim u Čejn. Tamo će početi posao sa salunom i kockarnicom.

Posle kratkog odmora konj je počeo da grabi nešto brže, ali je Džad odlučio da ga ipak prištedi.

Nasmejavao se glasno, i sam iznenađen kako je lako zadobiti sreću i bogatstvo. Vreme je igralo za njega.

* * *

Ted Rejzori je čuo hice i sedeći naslonjen na stenu, gde ga je Dok namestio, uznemireno se trgao. Zabrinuto je pogledao nazad i video nejasne obrise kanjona kroz koji su prošli. Vratio je pogled na ispruženog Doka i primetio da je i ovaj čuo pucnje.

– Izgleda da se tuku između sebe – primeti bandit.

Razmislivši, Holidej odbaci tu pretpostavku. Stari Melinger je za svoje sinove bio zakon. Ti pucnji su značili nešto drugo. Ali još nije znao šta.

– Krenimo – rekao je.

Rejzori ga mrgodno pogleda. Leđa su ga toliko bolela da je sumnjao da će moći ponovo da sedne u sedlo, a da mu to ne pričini pakleni bol. Sve do sada nije pokazivao da ga to forsirano putovanje umara. Znao je da takvo njegovo držanje brine Holideja, koji je za sve vreme putovanja pazio na svog konja, negovao ga i čuvao, birajući najlakše staze.

– Šta ti je, dođavola, Holideje? – uzviknuo je. – Zar hoćeš da usmrtiš konje?

– Ako se to i desi do Kedar Krika nastavićemo pešice.

– Vraga ćemo nastaviti!

Holidej je izvukao revolver. – Ustaj! – naredio je. – Polazimo odavde!

– Na ovoj vrućini i mi ćemo pocrkati.

– I drugima je isto toliko vruće, kao i nama, Rejzori. Prestani da kukumavčiš!

Bandit se s naporom digao i Holidej mu razveza noge. Rejzori se nekoliko puta proteglio i zacupkao u mestu kako bi pojačao cirkulaciju krvi. Onda je uz Doku pomoć pojahao. Uzdahnuo je duboko i oči mu zagonetno blesnuše. – Nećemo uspeti – promrmljao je.

Dok nije ništa odgovorio. U mislima se vratio na nedavnu pucnjavu. To je moglo da znači samo jedno: sem Melingera i njegovih sinova još neko im je bio na tragu. Stari Džim kada je ugledao te druge nije oklevao da ih se otarasi. Pucnjava je trajala dosta dugo i bila žestoka što je značilo da je obračun bio bez milosti. Oni koji su taj sukob preživeli verovatno će produžiti gonjenje ubrzanim tempom. Otuda se svakog trenutka moglo očekivati da ih gonioci napadnu.

Poslao je Rejzoriya da jaše napred, a onda je i sam na konju sišao s prevoja i zaputio se kroz travnati predeo. Do zala-ska sunca delilo ih je još samo nekoliko časova, ali je on svom i Rejzorijevom konju dao pola sata odmora i za to vreme se i sam odmorio. Osećao je da ima snage za još jednu noć u sedlu. Posle toga ostali bi mu još sutrašnji dan i noć i sledeći dan kada će stići u Kedar Krik.

* * *

– Stižemo ih, dečko – rekao je Džim Džošu pošto je pregledao tragove na tlu. – Onaj čovek je nesumnjivo izdržljiv i da ima posla s običnim ljudima, a ne nama, možda bi i stigao do cilja. Ali mi nismo obični. Po mojim računima mi smo samo pola časa jahanja iza one dvojice koje pratimo. Ako nastavimo da jašemo u toku noći trebalo bi da nagazimo na njihov logor. Cenim da je Holidej potučen.

Džoš ne odgovori. Smatrao je da nije vreme za priču. Znao je da mu je otac žalostan zbog Fila, kao što je bio i on. Čutanje se oteglo. Onda stari Džim progovori.

– Kad ih budemo stigli, momče, neću ni da razgovaram s njima. Odmah ću pre-pustiti stvar svojoj desnici i Holideja sa-seći kuršumima. – Podigao je pogled ka nebu, a lice mu se promenilo. – Mada je, pravo rečeno, protiv tog čoveka nemam ništa, jer mi ništa našao nije ni učinio. Jedva da ga i poznajem.

Džoš izvadi revolver i proverio je li pun. Otac ga je posmatrao zamišljeno, a onda rekao.

– Kad budemo završili s Holidejem, mo-raćemo da rešimo šta ćemo uraditi s Rej-zorijem. Poznaješ li njega, dečko?

Džoš odmahnu glavom.

– Video sam ga samo ono jednom, tata, kada je stajao u ćeliji s okrvavljenim ra-meniom.

– Pa, eto, koliko sam čuo, on nije do-bar čovek – reče Džim. – U svoje vreme je poubijao dosta ljudi i to praktično bez ikakvog razloga. S nama stvar stoji nešto drugačije. Mi nikada nismo učinili ništa protivzakonito, koliko mogu da se setim. – Prema tome i njega možemo ubiti, jer poternica glasi: „živ ili mrtav”.

Pred njima se sada pružala prostrana prerija prekrivena tamnim velom noći. Džoš potera konja malo ispred očevog. Sutra ujutru osvetiće se za Filovu smrt makar ga to glave koštalo.

– Kada budemo ubili Holideja i Rejzori-ja – nastavi stari Džim – odnećemo telo tog bandita u Kedar Krik. Tamo ćemo ga sasvim normalno predati lokalnom šerifu i potpisaćemo zahtev za nagradu. Možda će proći neko vreme pre nego što nagra-da stigne i zato ćemo morati da budemo prilično štedljivi. Vremena su postala do-sta teška.

– Nije nam ostalo mnogo gotovine, je li, tata?

– Nije, dečko. Danas sve dosta košta, a ne kao u ono doba kada ste vi bili mali. I moram da kažem da uglavnom trošite skupe stvari. I ti i Fil.

– Fil sada više neće trošiti, tata – pod-seti ga sin.

Iz grudi Džima Melingera otelo se pri-gušeno stenjanje. Digao je glavu i pono-vo pogledao ka nebu.

– Tamo gde se Fil sada nalazi sve je vrlo tiho i mirno, dečko. On će se uklopiti u tu sredinu zato što sam ga ja naučio da bude dobar i smeran. Zato što sam ga pravilno odgajao. Kada dobijemo nagradu za Rejzoriya možemo otići odavde na jug.

Džoš nabra obrve. – Ali mi tamo dole nemamo mnogo prijatelja, tata... Tako si rekao kad smo poslednji put bili tamo.

– Sada će biti drugačije – odvrati Džim. – Sada ćemo imati novca, mnogo novca, a ljudi vole da budu s onima koji imaju novac. Videćeš... grabiće se da stisnu ruku Džimu i Džošu Melingeru.

Džoš potera konja niz poslednju deonicu padine. Spuštanje je bilo opasno, ali on to, izgleda, nije primećivao. Njegov konj, naviknut na planinske puteljke, gazio je sigurno i bez plašljivog poskakiivanja. Kada su stigli do podnožja i kada se pred njima otvorila široka, ravna prerija, Džoš pusti oca napred, misleći kako bi voleo da se još jednom osveti nekome za bratovljevu smrt.

* * *

Šerif Stiven Foster bio je zbunjen. Jahao je dobar deo noći, a i sada već puna četiri časa. Ali, mada je kiša rominjala, nije je bilo dovoljno da razmekša tlo kako bi se na njemu dublje utisnuli tragovi Prestonovog konja. Zato je nastavio da jaše bez čvrstog putokaza, krećući se prema Lilingtonu i motreći stalno teren pred sobom u nadi da će ipak ugledati trag. Razmišljao je o celoj ovoj zavrzlamici s ubistvom gradonačelnika. Verovao je da je Džim Ridel nevin i bilo mu je drago da se Holidej poduhvatio da to

i dokaže. I sam je sada želeo da se taj momak izvuče bez senke krivice koja bi ga mogla pratiti. Ali od svega bi najviše voleo kad bi mogao naći čoveka kao što je Holidej i imenovati ga za svog pomoćnika. Holidej je bio čovek kakvog je Foster oduvek tražio, inteligentan, odlučan i brz na revolveru, ali ne nasilnik koga bi se ljudi plašili, već samo osoba koja uliva poštovanje. To je shvatila i Ejmi Bel, za koju je Foster smatrao ne samo da je lepa, već i fina devojka. Ako bi se desilo da ona više zainteresuje Holideja, bilo bi šanse da ga on privoli za svoju ideju. No to je bilo nešto što treba prepustiti budućnosti.

Nikada nije voleo Prestona. Posebno od onog trenutka kada mu je došla udovica Parker s pritužbom da ju je Preston prevario kad joj je gradio kuću. Najpre je krov počeo da prokišnjava, a onda su stepenice popustile pod malom težinom i ona je skoro slomila nogu.

Stiven Foster odjednom zaustavi konja, jer je do njega dopro zvuk različit od uobičajenih šumova u preriji. Nije voleo što je sam u ovom divljem predelu, gde nije bilo ničega sem tišine i usamljenosti...

Oslušnuo je i uskoro je ponovo začuo taj zvuk. Bio je to rezak i zvonak odjek udaraca sekire o deblo drveta. Stiven je procenio da odjek dopire s desne strane s udaljenosti od dvesta do trista metara i odmah se uputio tu tom pravcu. Prešao je jednu kratku padinu i izbio na vrh gde je ugledao jednog čoveka, golog do pojasa, pored oborenog debla. Čovek je upravo digao sekiru i zamahnuo. Velika iverka je odletela, odvojivši se od debla. Fosteru se dopala snaga i veština tog čo-

veka. Prošlo je mnogo meseci, pomislio je, od kako je poslednji put sam uzeo sekiru u ruke.

Tada je taj čovek postao svestan Fosterovog prisustva i okrenuo se. Neko vreme posmatrali su jedan drugog, a onda je Foster poterao konja preko neravnog terena. Sunčev zrak blesnuo je na metalnoj zvezdi na njegovoj košulji.

– Nisam znao da je ovaj kraj naseljen, mister – primetio je.

Goroseča je bio čovek širokih ramena i snažnih, dugačkih ruku. Zadržao je sekiru u visini grudi, kao da je bio spreman da jednim zamahom poseče Stivena.

– Ja sam čuo da je ova zemlja slobodna za zaposedanje – odgovorio je.

– To je tačno – potvrdi Foster. – Ja sam šerif Kedar Krika, Stiven Foster.

– Vil Hamerton.

Foster se osvrnuo oko sebe, osmatrajući okolinu. Zapazio je da je Hamerton oborio i okresao nekoliko tuceta stabala, pa je bilo jasno kako namerava da na tom mestu podigne brvnaru.

– Idem za jednim čovekom – reče šerif. – Naočit, krupan snažan i pomalo neodgovarajuće obučen za jahanje po preriji.

Hamerton klimnu glavom. – Video sam ga posle izlaska sunca. – Pošto je Foster pokazao da je iznenađen, goroseča nastavi. – Tražite li ga zbog nekog zločina?

– Teško je to reći. Preciznije ja ga pratim kako bih video šta namerava da učini.

– Onda ne biste pogrešili ako biste pošli na zapad, jer je i on otišao tim pravcem. Naći ćete moju ženu na potoku gde pere veš i mog dečaka koji ravna teren za pod

kolibe. Ne bih voleo da se preplaše, pošto smo mi ovde novi i nismo naviknuti na neprijatne odnose i ophođenje.

Šerif ga je shvatio. – Rekoste prema zapadu? – ponovi.

– Da. I kretao se veoma brzo.

– Hvala vam. Učinili ste mi uslugu. Kada dolazite u grad, potražite me. Volim da upoznam nove ljude.

– Doći ćemo kasnije, tokom meseca – obeća Hamerton.

Foster se zadovoljno udalji. Preston je, dakle žurio. To je značilo da će mu se konj brzo zamoriti, što je odgovaralo šerifu. Ipak, trebalo je da prođe još najmanje dan i po pre nego što bi posvojoj računici mogao da sretne Holideja. Nije, dakle bilo nikakvog razloga za žurbu.

Uputio se prema zapadu i naišao na ženu pored potoka, zaokupljenu pranjem i dečaka od dvanaestak godina, koji je malo dalje odatle grabuljao i ravnao teren. Mahnuo im je rukom u znak pozdrava, ali nije pokušavao da im se približi. Ubrzo zatim naišao je na trag jednog konja i pažljiviji pogled na otiske kopita potvrdio mu je da je Hamerton bio u pravu. Prestonu se jako žurilo.

Stiven je poterao konja u trk i zašao u predeo gde je duvao topao vetar. Ali ni sunce ni vetar nisu ga mnogo zabrinjavali. Još nije osećao umor.

Produžio je da jaše i preko podneva, pa i celo dugo popodne. Bilo je već več kada je ugledao Džada Prestona daleko ispred sebe na otvorenoj visoravni. Foster zategnu vođice, sjaha i pošto je sapeo konja opružio se po travi. Ležeći na leđima, pušio je i zurio u nebo. Iznenadio se što se uopšte ne oseća usamljenim.

* * *

Kasno popodne Džad Preston je primetio konjanika koji je jahao njegovim tragom. Pitajući se začuđeno ko bi to mogao biti, poterao je brže svog konja. Namerno je skrenuo s glavnog puta za Lilington, znajući da ima mnogo vremena na raspolaganju. Tako se našao na neprohodnoj visoravni kuda nijedan razuman putnik ne bi krenuo. Pa ipak, neki čovek ga je pratio, zastajući s vremena na vreme da proveriti nije li izgubio trag.

Zašavši u niži predeo, ispresecan jarugama i vododerinama, Preston je sjahao, izbrisao tragove i skoro dve milje vodio konja preko tvrdog, kamenitog terena. Tek tada ga je ponovo uzjahao, ali je i dalje nastavio da se drži kamenitog tla. U zalazak sunca znatno je povećao rastojanje između sebe i pratioca. Bio je zadovoljan. Nije želeo da neka radoznala budala pokvari plan od koga je očekivao mnogo. Ostali su mu samo Holidej i Ted Rejzori. Ubiće ih obojicu da bi sebi olakšao položaj i dočepao se dve hiljade dolara. Deviza mu je bila: nikakav rizik! Osmehnuo se na tu pomisao.

* * *

– Ne možeš im pobeći – reče Rejzori. – Lud si ako se time zanosiš. Ne vredi ni da pokušavaš.

Holidej se, međutim, već odlučio da pokuša. Tokom celog dana Rejzori mu je pravio probleme, namerno, u svakoj prilici, usporavajući njihovo kretanje. Jednom je pao iz sedla, i to na rame, tako da se povredio. Kada mu je Holidej prišao, bandit se nedužno osmehnuo. Doku nije preostalo drugo nego da ga digne i veže

ga za jedno drvo. Zatim je pričvrstio kolan Rejzorijevog konja i upozorio bandita da to više ne pokušava.

Ovaj je oćutao, ali je već nešto kasnije, dok je Holidej osmatrao put pred njima, odjednom zario mamuze u bokove svog konja i pokušao da pobegne. No, Dok ga je stigao i uhvatio pre nego što je odmakao pedesetak metara. Njihovo jahanje produžilo se u znaku neprekidnih Rejzorijevih podvala. Sada su im dvojica gonilaca bili mnogo bliže.

Dok skrenu s puta u jednu dolju i pažljivo osmotri okolinu. Za ono što je smerao više bi mu odgovaralo mesto s boljim zaklonom, ali nije bilo dovoljno vremena da takvo mesto traži. Svukao je Rejzorija iz sedla i gurnuo ga između dve stene. Zatim je sakrio konje u gustom žbunju, ostavljajući ih s dosta bujne trave kojom će se zabaviti. Vrativši se do zarobljenika zatekao ga je kako se upinje da smakne veze s ruku.

Holidej mu se preteći obrati.

– Rejzori, nemoj mi praviti neprilike. Potreban si mi živ, ali tako mi bog pomogao, neće biti tragično i ako u tome ne uspem. A ako ja ne uspem, ti ćeš uspeti još manje. Zato budi miran.

– Ti si jedna prokleta budala, Holideje – namršti se bandit. – O Melingerovima treba da vodiš računa, a ne o meni.

– Ako nešto žele, oni moraju doći ovamo, a ne ja k njima. Ako samo pisneš, to će ti biti poslednji glas koji si pustio.

Rejzorijevo lice se zgrčilo. Osećao je da su mu ruke ukrućene i da ga noge bole sve do krsta. A ramena su mu već davno utrnula.

Zapadnjak je legao potrbuške i osmotrio okolinu. Mogao je da vidi put do na sto metara daleko. Kogod želi da mu priđe, moraće prići tim putem, pa je Dok imao dosta vremena da ga opomene, a ako ovaj ne posluša i smakne. Ležao je u očekivanju onog što će doći, napet i umoran. Nekoliko puta je protrljao oči da bi ostao budan. Vreme se lenjo vuklo i čekao je dosta dok se pred njim nisu pojavile dve siluete na konjima. Zaustavili su se i Dok je video kako su povadili revolvere iz futrola. To je dakle to. On sam jahao je naporno i brzo ali to nije bilo dovoljno. Odjednom je shvatio kakvim je životom živio Ted Rejzori. Počeo je da ga sažaljeva, jer je to bio život večitog begunca i prognanika, život gori od onoga od koga je sam neprekidno bežao.

* * *

– Ovi tragovi mi kažu sve što želim da znam – reče Džim Melinger, zatežući vođice. Njegov sin jahao je pored njega i kada je otac stao, on je pogledao napred, a ne tragove pred sobom. Uzdao se u oca, koji će smisliti sve što treba činiti i izdati mu zapovest. Naređenje, makar i surovo, bilo je sve što je Džoš želeo.

– Ovi tragovi mi pre svega govore – nastavi Džim Melinger – kojim je pravcem Holidej pošao, a i to da su njihovi konji toliko umorni da ih više neće moći daleko odneti. Ako uz to pomisliš koje je doba dana i kakve su mogućnosti za pronalaženje dobrog skrovišta, prirodno ćeš zaključiti da će se Holidej uskoro ulogoriti, dečko. Možda se već i ulogorio.

Džoš je izvadio revolver i proverio ga. Zadržao ga je u ruci pruženoj pored bu-

tine i istovremeno i dalje gledao napred. – Tamo ispred nas, tata – rekao je – ima jedno pogodno mesto. Odličan zaklon i nema mnogo prostora za kretanje, pa ćemo morati da krenemo pravo tamo.

Džim pogleda za sinovljevom rukom i složi se s njim. – Ti sve bolje razmišljaš – pohvali ga. – Onda ti pojaši dole, ali sasvim polako. Kada ih budeš video, znaćeš šta ti valja činiti.

– Ti ne ideš sa mnom, tata?

Džim se pogladi pobradi.

– Znaš, razmišljam o tome da je tvoj brat nedavno poginuo i da na ovaj ili onaj način jedan od nas dvojice mora da sredi te hulje.

– Razume se, tata – složi se Džoš i potera konja napred.

Ali otac ga zadrža na čas i reče mu tiho.

– Dečko, sada dobro pazi, čuješ li me? Nas dvojica treba da se dočepamo tog novca, a ja taj novac želim isto toliko za mog dečaka kao i za sebe. Jesi li me razumeo?

Džoš je klimnuo glavom. Na njegovom licu nije bilo ni traga zabrinutosti. Umorno je slegnuo ramenima i pustio konja da sam izabere vijugavi put niz stepenastu padinu, motreći netremice na skupinu stena s desne strane tog puteljka. Ako prođe pored tog kritičnog mesta, prostor pred njim biće opet otvoren. Budući da se približavala noć, moraće da čekaju i da nastave po tragu tek sutra ujutro. Džoš Melinger to nije želeo. Hteo je da se gonjenje završi što pre. Nalazio se na desetak metara od Holideja kada mu je ovaj doviknuo.

– Stigli ste dokle je trebalo i ni koraka dalje!

Džoš je zategao vođice. Nije mogao da čuje da li otac dolazi za njim, ali je znao da nije daleko. Ako dođe do nevolja on će svakako biti blizu i priskoćiće mu u pomoć.

– Holideje, hoćemo tog zlikovca – odvrati.

– Ne možete ga dobiti. Okreni se i vrati se svojim putem!

Džoš odmahnu glavom. – Otac i ja pratimo te već dugo vremena i nećemo dozvoliti da nam neko otme ono što nam pripada. Savetujem ti, Holideje da ustaneš, odbaciš revolver i da se predaš. Mi ćemo onda uzeti Rejzorija. Nije nam namera da ti učinimo neko zlo sem ako se ne budeš ponašao nerazumno.

– Gubi se odavde! – odbrusi preteći Dok.

Bol zgrči Džošovo lice. – Nećeš nas sprečiti da uradimo ono što smo započeli – promrmljao je.

– U ovom trenutku, Melingere, ja držim zapet revolver u ruci. Uperen je u tebe. Ako načiniš još samo jedan korak ja ću te pokositi. Ne želim da to uradim zato što protiv tebe nemam ništa, ali smaknuću te ako budem morao.

– Njih dvojica su ubili moga brata – glasio je odgovor Džoša Melingera, izgovoren promuklim glasom. – Tamo u kanjonu ubili su Fila. Da nije bilo tebe i tog prokletog bandita za koga hoćeš da naplatiš ucenu. Zbog toga ti kažem da ustaneš i da nam više ne praviš neprilike.

Holidej je čvrsto stegao dršku revolvera. Zavladala je tišina, koju je poremetio

bat čizama koji se začuo u žbunju s desne strane od mesta gde je Dok stajao. On okrenu revolver u tom pravcu, a Džoš Melinger pokrenu svog konja i potera ga s puta. Kad su se pred njegovim grudima otvorile grane žbunja on se baci iz sedla. Pao je na tle i otkotrljao se u stranu, a Holidej opali hitac iz revolvera. Džoš je osetio da mu se kuršum zario u već ranjeno rame, ali, začudo, nije osetio nikakav bol. Zakotrljao se još jednom i ustao s revolverom u ruci. Prodornim pogledom osmotrio je prostor ispred sebe. U kotrljanju je izgubio iz vida dve stene i da bi ih ponovo ugledao morao se okrenuti. U tom vide siluetu nekog čoveka zgrčenog iza sebe i učinilo mu se da u ruci tog čoveka vidi revolver.

Jurnuo je prema stenama, pucajući iz revolvera. Dok se spustio na zemlju i tanad su bezopasno preletela iznad njega. Kada je pucnjava prestala i kada se bat koraka čuo sasvim blizu on skoči na noge.

Zverski užagrenih očiju i kose koja mu je lepršala oko lica Džoš Melinger se baci na njega. Tada je u Dokovoj desnici planuo kolt. Bilo je „ubiti ili biti ubijen”. Kuršumi iz njegovog oružja pogodili su Džoša, razarajući mu grudi. Mladi Melinger je bolno zaurloao i posrćući pošao napred. Stigao je do stena i rukama kao kandžama zgrabio hladni kamen. Ostao je da leži tako oslonjen na stenu, podrhtavajući celim telom pre nego što je kliznuo niz glatku površinu i uklještio se između dva kamena.

Holidej je ustuknuo nekoliko koraka. Pucnjava s njegove desne strane je pre-

stala. Ukopao je pete u tlo i pričekao. Bio je siguran da tako, kako stoji, ne predstavlja jasnu metu za starca koji ga je vrebao iz žbunova i zahvaljujući svom položaju bio u prednosti. Holidej nije znao šta će biti njegov sledeći potez, ali je hteo da nastavi borbu. Pomislio je na mladog Džima, zaključanog u ćeliji i na vešala koja su mu pretila i čvrće stisnu dršku kolta.

Ovo je bio obračun na život i smrt između dva čoveka rešena na sve. Između čoveka koji se borio za nečiji život i onog drugog, iskusnog i bezobzirnog ubice, koji je žudio za novcem. Okršaj na život i smrt između Holideja i razljućenog starog razbojnika kome su sada oba sina ležali mrtvi. Dok je znao da u tom okršaju neće biti odstupanja.

* * *

S jednog od poslednjih brda u lancu brežuljaka šerif Brajs Šerman je čuo pucnje. Zategao je vođice i zabrinuto nabrao čelo. Pucnjave je bilo toliko da je po tome zaključio kako je cilj zbog kojeg je pucnjava otpočela nesumnjivo dostignut. Ili su Holidej i Rejzori bili mrtvi ili su bili mrtvi Džim Melinger i njegov preostali sin. Šerman proverio revolver, pritegnu maramu oko crnog, naboranog vrata i potera konja u trk.

Put je iznenada skretao nadesno prema ravnom terenu i on opet uspori svog konja, zaključivši da mora biti oprezna. Sasvim iznenada pucnjava je ponovo počela. To je Šermana iznenadilo, jer je značilo da sudar protivnika još nije okončan.

* * *

Probivši se kroz žbunje, Džim Melinger je izbio na čistinu s plamtećim revolverom u ruci. Preskočio je preko tela svog sina Džoša i iz grudi mu se ote uzdah nalik na ječanje. Pucao je nasumice po proplanku sve dok nije uleteo u žbunje na drugoj strani. Ted Rejzori ga je prestravljen gledao, ali sedokosi bradati starac u brzini nije primetio bandita. Rejzori je prilegao, skoro se pripivši uz tle i tako reći zaustavio dah.

Holidej se borio dobro i vešto, bolje i veštije nego što je Rejzori ikada nekoga video da se bori. Iz toga je zaključio da je upravo takav borac kao što se o njemu pričalo širom Zapada. Ali to je takođe značilo da će Holidej uz malo sreće stići do Kedar Krika. U tom slučaju on, Rejzori, biće obešen.

Holidej je legao na tle pored Rejzorija i puneći revolver osmotrio žbunje iza koga je nestao Džim Melinger. S tog dela proplanka nije se čuo nikakav šum i Dok je po tome znao da je starac zastao da povrati dah i da ponovo napuni revolver. Ali sumanuta hrabrost kojom je on jurišao potvrdila je Dokovu slutnju da će starac ponovo nasrnuti i da će jurišati sve dok jedan od njih dvojice ne bude mrtav.

Munuo je Rejzorija laktom i primevši cev revolvera banditu do čela, rekao mu tiho.

– Ustani i pođi prema konjima. Trudi se da ne načiniš nikakav šum ili ću te ubiti!

Rejzori se nije usprotivio. Bez reči je ustao. Bio je uplašen i nije se stideo da to prizna. Nije bio sposoban da razmišlja

logično. S punim revolverom u ruci sve bi bilo drugačije ali nije video načina kako da se oružja domogne. Holidej je bio suviše oprezan.

Dok gurnu Rejzorija pred sobom. Baš kad su stigli do konja Brajs Šerman je doviknuo. – Ko je tamo dole? Holideje, jeste li čitavi?

Rejzori opsova. – Šerman! – procedi.

Holidej oseti kako ga obuzima plima olakšanja. No znao je da bi odgovor otkrio njegov položaj. Umesto toga bocnuo je revolverom Rejzorija, terajući ga da se popne na konja, a onda se i sam vinuo u sedlo. Nagnuvši se prema banditu, šapnu.

– Jaši pravo napred i ovaj put neće mi smetati ma koliko brzo jurio!

– Stari lešinar nas čeka i vreba! – opirao se Rejzori.

– Nije važno, Rejzori. Napred!

Bandit obliza usne, uplašeno proguta vazduh, a onda potera svog konja malo ispred Holidejevog. Pažljivo je osmatrao put ispred njih i primetio kako se ovaj odjednom otvara u prostranu, široku ravan. Na tom putu nije primećivao ništa opasno, ali je Džim Melinger bez sumnje bio tamo i čekao ih.

Holidej pljesnu šakom Rejzorijevog konja po sapima i petama podbode svog konja u trk. Oba konja jurnuše putem kao jedan. Prošli su pored logora i već su skrenuli ka ulazu u proplanak kada je na njih s jednog malog uzvišenja osuta paljba. Holidej nastavi trku, ne zadržavajući se da uzvрати, sve dok nije stigao neposredno ispod mesta odakle je pucao. Tada podiže kolt i isprazni magacin u tom pravcu. Još nekoliko hitaca planulo

je na njega i jedan kuršum ga je okrznuo po levoj podlaktici. Dok je prenebregnuo kratak bol i gurnuo je Rejzorija napred. – Samo jaši! – viknuo je.

Bandit nastavi trk, jer je od toga zavisiо njegov život.

* * *

Brajs Šerman je bio u nedoumici šta da preduzme. Mogao je poći za Dokom Holidejem i pridružiti mu se, ali mogao je i ostati tu gde je i sačekati da stari planinski vuk izađe iz svog zaklona. No jedno je bilo izvesno: Rejzori i Holidej još su bili živi, a još jedan iz klana Melingerovih bio je mrtav.

Još se nije bio odlučio šta da radi kada je ugledao da se na proplanku na kojem je Dok Holidej bio podigao logor, uspravlja nečija silueta. Brajs uperi revolver na siluetu i sačeka. Tek kada je Džim Melinger zakoračio na čistinu, Brajs potera svog konja prema njemu. Prigušen zvuk konjskih kopita naterao je Džima Melingera da se trgne. Čak i pri oskudnoj svetlosti Brajs Šerman je mogao da vidi izraz besa na starčevom licu.

Proplankom je odjeknuo Šermanov zapovednički glas.

– Dosta si pravio budalaštine, Džime! Baci taj revolver!

– Nosi se u pakao, Šermane! Ne mešaj se!

– Već sam umešan, Džime. Tamo, u kanjonu našao sam Torpovo i Džemsovo telo i mislim da ste ih vi pobili. Našao sam takođe grob jednog od tvojih sinova. Sada je i drugi sravnjen sa zemljom. Zar ti to nije dovoljno?

Džim Melinger ga je i dalje posmatrao iskolačenih očiju. A onda je odjednom podigao revolver, nanišanio i opalio. Šerman oseti kako mu je usijano tane proletelo tik pored vrata. Opsovao je i pritisnuo okidač. Džim Melinger se zgrčio, ali odmah zatim se ispravio, ispalio dva hica i nestao s vidika.

Šerman je sjahao, ljut na samog sebe što je starom lešinaru dozvolio mogućnost da puca. No i to je imalo dobru stranu jer mu je Melingerov postupak dokazao da je starac kriv za ubistvo za koje ga je on sumnjičio. Džim je znao da je to Brajsu jasno i više je voleo da pogine nego da bude uhapšen. Šerif krenu vodeći konja i čekajući priliku da starog bandita obori hicem iz pištolja. Ali prošlo je dosta vremena pre nego što je topot kopita u trku poremetio noćnu tišinu. Od Holideja i Rejzorijsa iz prerije nije se čuo nikakav šum. Šerman se sapleo o nečije telo i kleknuo. Kresnuo je šibicu i sa zemlje su u njega buljile prazne oči Džoša Melingera. Brajs ustade, ugasi palidrvce i vinu se u sedlo. Morao je da stigne Holideja i pomogne mu koliko može.

* * *

– U redu, to će biti dovoljno. Ovde ćemo ga sačekati.

Rekavši to, Dok se zagleda prema istoku u rano jutarnje sivilo. Neposredno pored puta dizala se skupina krupnog kamenja i stenja, dovoljno velika da beguncima i njihovim konjima pruži savršeni zaklon. Sjahao je s konja i povukao Rejzorijsa na zemlju. Nije mu ni na kraj pameti padalo da u takvim trenucima bude blag prema tom zločincu. Tokom

noćnog jahanja Rejzori mu je bio na velikoj smetnji, jer je tri put pokušavao da pobegne. Konačno ga je Dok udario pesnicom u lice i smirio ga.

Rejzori ga je, oboren, besno pogledao, ali nije rekao ništa. Holidej se popeo na vrh jedne stene i bacio pogled unazad na predeo kroz koji su upravo prošli. Svetlost je uskoro postala jača i vidik širi, ali dokle god mu je oko dopiralo ništa se nije micalo. Sišao je sa stene i uzeo čuturicu. Oprao je ogrebotinu od kuršuma i omotao je maramicom. Zatim se naslonio na stenu.

– Prešli smo pola puta, Rejzori, a preći ćemo i ostatak.

– Možda – promrmlja bandit. – Ali oči su ti umorne i ne verujem da ćeš još dugo ostati budan. Kad zaspiš, Melinger će te srediti.

– I Šerman je u blizini – podsetio ga je Dok, ljut na sebe što ga ta okolnost ohrabruje. Ovo je bila njegova borba, on ju je započeo i hteo je da je sam i okonča. Sa Šermanom u blizini Džim Melinger će morati da pazi i na njega. Moraće da rizikuje. A kada se to desi, onda će ga on, Dok, ukloniti s puta, iako, u stvari, nije želeo da ubije starca koji je već dosta pretrpeo izgubivši oba sina.

Holidej se tako odmarao otvorenih očiju, ne usuđujući se da ih sklopi. Posle nekog vremena ponovo se popeo na stenu i ostao tamo da leži, izlažući telo toplom jutarnjem suncu. Bio je pospan, ali se borio protiv sna.

Posle pola sata u ravnici se pojavio jedan konj. Dok je protrljao oči i koncentrisao pažnju na jahača. Kada se konjanik našao na samo sto metara rastojanja

prepoznao je sedokosog Džima Melingera. Osvrnuo se da proveriti Rejzori. Rejzori je spavao.

Podigao je revolver i uperio ga na starca. Melinger je nastavio da se približava, čak i ne pokušavajući da skrene s jasnog traga koji su Holidej i Rejzori ostavili za sobom. Dolazio je pravo, pognut u sedlu, pogleda uprtog u glavu konja, očito nesvestan vremena i mesta gde se nalazi.

Dok povika.

– Ne želim da te ubijem, Melingere. Dovoljno si već pogođen.

Starac podiže glavu. Lice mu je bilo sivo i Dok opazi mrlju krvi na njegovoj košulji i drugu na butini. Posmatrao je Holideja dugo staklastim očima, a onda rekao.

– Sa mnom je svršeno, Holideje. Dobio si bitku. Moji sinovi su mrtvi.

– Onda se vrati tamo odakle si došao.

Džim Melinger se bolno osmehnu.

– Holideje, moji dečaci su mrtvi. Ništa mi više nije preostalo. Prihvati to kao isitnu: među nama nema mržnje.

Nastavio je da se približava i Dok ga je pažljivo motrio. U jednom trenutku Melinger je izvukao revolver i bacio ga daleko od sebe. Onda je promrmljao.

– Treba mi odmor i malo vode. Zatim odlazim dalje. Vešt si, Holideje i vraški hrabar...

– Ne želim da prideš ovamo, stari – odvratio Dok. Čuo je kako se Rejzori meškolji i pogledao ga, opominjući ga da bude tih. Bandit mu uzvрати mu uzvрати pogled i reče – Ne veruj mu, Holideje. On je hulja.

Melinger ponovo podiže glavu. – Je li to Rejzori, razbojnik koji je ucenjen?

Holidej potvrdno klimnu glavom.

– Uspeo si, dakle, da predeš s njim pola puta. Nemaš još mnogo pred sobom i čini mi se da si pošteno zaradio te dolare, koje smo ja i moji sinovi želeli. Meni taj novac više ne treba.

– Gde je Šerman? – upita Dok, držeći starca i dalej na nišanu.

– Šerman? Nisam video Šermana.

– Morao si ga videti.

Melinger odmahnu glavom. – Bio sam suviše obuzet tugom, Holideje. Mrzeo sam te i želeo sam da te ubijem. A onda sam ponovo razmislio o svemu. Vratću se u stari kraj da živim s prijateljima. Meni sada ne treba mnogo, a to će mi oni dati.

Govoreći to, stigao je do podnožja stene. Dok mu nije verovao ali je očajnički zgrčena spodoba ipak pobudila simpatije u njemu.

– Sjaši i veži konja tu negde – reče mu Dok.

Melinger klimnu glavom i grčeci lice sjaha. Leva noga mu je klecnula, ali se on prihvatio za sedlo i ponovo ispravio. Zatim je izvukao konopac iz bisaga i privezao konja za žbun. Polako, oborene glave, pošao je pored podnožja stene. Bez konja nije mogao otići nikuda. Dok je kliznuo niz stenu i sačekao da Melinger prođe pored njega. Starac ponovo diže glavu i pogleda Rejzori neprijateljski.

– Nemam ja ništa protiv Holideja, mister, nego protiv tebe. Da ti nisi došao u ovu pokrajinu i napravio gužvu moji dečaci i ja ne bismo poželeli da se dočepamo ucene za tvoju glavu.

Rejzori ga je prestravljeno gledao, obrativši se Doku.

– Drži ga dalje od mene, Holideje. On će me ubiti, znam to!

Holidej nije ni nameravao da se opusti. Držao je revolver neprekidno uperen u Melingera.

– Mogu li dobiti malo vode? – upita starac.

Holidej pruži ruku da dohvati čaturicu i u tom trenutku u preriji odjeknu topot konja. Pružio je čaturicu Melingeru i rekao.

– Čekaj ovde.

Obišavši na drugu stranu stene, Dok ugleda Šermana koji se u punom trku približavao. Opazivši Melingerovog konja, naglo je usporio. Holidej mu mahnu da priđe, a onda se ponovo okrenu ka starcu. Za to vreme Melinger je prišao do Rejzorija i kada je pogledao Doka, ovaj je opazio kako starčeve oči imaju sasvim drugačiji sjaj. Bola i jada je nestalo. Melinger reče.

– Holideje, sve dosad si dobro vodio ovu trku. Ali, kao što sam mojim sinovima govorio, svaki čovek ima svoju slabost, a tvoja je što si mi poverovao. Imam revolver i nameravam da ubijem ovoga, a onda tebe.

Mada je još uvek držao Melingera na nišanu, Dok se trže. Starac mu se zlobno osmehnuo i pružio ruku iza leđa.

– Pusti to – reče mu Dok, znajući šta će uslediti.

Melinger odmahnu glavom i izvuče revolver iza leđa.

– Prvo ću ubiti njega – reče – a onda tebe. Zatim ću naplatiti nagradu za ovu hulju.

– Nećeš me pogoditi, starče. Ja ću opaliti pre nego što pritisneš okidač.

Melinger odrečno odmahnu glavom, munjevito se okrenu i pritisnu cev revolvra na Rejzorijevu glavu. Onda ispali hitac. Rejzorijeva glava polete nazad i udari o stenu upola razneta metkom. U tom trenutku na čistini se pojavio Šerman i ispali dva metka u Melingera.

Starac pade na kolena, a onda se skljo-ka. Dok mu priđe i uze mu revolver iz ruke. Gledao je kako se starčeve oči sklapaju i gase.

Šerman priđe i pošto se uverio da je Melinger mrtav, okrenu se prema Holideju. Ovaj je skinuo veze s Rejzorijevih ruku i nogu i prebacio mrtvog bandita preko sedla njegovog konja. Zatim je rasedlao Melingerovog konja i pustio ga u preriju. Pojahavši, pogleda Šermana.

– Vaš sam dužnik – reče – mada nisam želo da ovo učinite.

– Morao sam i ovaj stari nevaljalac je to znao. Znao je da ćete ga vi ubiti ako on ubije Rejzorija i želeo je to, jer bez sinova život nije imao značaja za njega.

Holidej nije verovao u to, ali je bio suviše umoran da bi se raspravljao. Mahnuo je Šermanu rukom u znak pozdrava i pošao. Brajs Šerman je odvukao telo Džima Melingera do šumarka i tamo ga sahranio u plitak grob.

* * *

Šerif Foster pratio je Prestonov trag još jedan dan i jednu noć. Baš kada je prelazio jednu krivinu na putu, umoran da mu se činilo kako će pasti iz sedla, hitac ispaljen iz zasede probušio mu je obod šešira. Bacio se iz sedla i dočeka na levi lakat, jauknuvši od bola. Drugi hitac zviznuo je kroz žbunje u blizini i on se

otkotrljao dalje od opasno mesta. Ostao je nepomičan neko vreme, a onda se, puzeći, dovukao do ruba žbunja i ugledao konjanika koji se s visoravni spuštao ka ravnoj preriji. Iako ga je sunce zasenilo, Foster je u konjaniku prepoznao Prestona.

Sada je znao sve. Preston je postupao kao očajnik i cilj mu je bio da ubije Holideja i dočepa se dve hiljade dolara. Foster ustade i uzjaha. Još ceo sat sledio je Prestonov trag.

Sledeće noći putovao je veoma oprežno, zastajući često da bi oslušnuo. Bio je besan što mu je Preston usporio kretanje i što je pucao na njega. Samo kad ga uhvati...

Ujutro se obreo duboko u otvorenoj preriji. Konj se umorno spoticao pod njim. Uputio se prema visiji gde se nadao da će naići na svež trag, a možda čak i ugledati Prestona. U svakom slučaju, nije namećao da se još jednom izloži opasnosti. Izbivši na jedan kameniti prevoj naglo je trgao vođice. Pred njim, u ravnici, kretala su se dva konja, a na prednjem je sedeo jahač koji se kruto držao u sedlu. Na drugom je preko sedla bilo prebačeno mlitavo telo. Već je hteo da podbode konja i potera ga u susret konjaniku kad je ugledao Prestona opruženog u zasedi iza zaklona od stena i žbunja. Foster izvuče revolver i pođe napred pešice da bi mu zašao iza leđa. Preston nije čuo njegovo približavanje, jer je računao da je šerifa ostavio daleko pozadi. Foster mu priđe na domašaj hica i viknu.

– Da se nisi maknuo, Prestone! Stoj gde si!

Preston iznenađeno diže glavu. – Foster!

– Da, Prestone – klimnu glavom šerif. – Tvoja verenica te je dobro opisala kada je rekla da si podli ubica iz zasede. Pokušao si i mene da ubiješ.

Preston žustro odmahnu glavom. – Hteo sam samo da te zadržim. Bojao sam se da me neko prati s nepoštenim namerama.

– Pucao si iz velike blizine i morao si me prepoznati.

– Nisam. Vidljivost je bila slaba, a ni drugi hitac nisam ispalio s bližeg rastojanja. Posle toga sam pobegao.

– Zašto?

– Išao sam... u Lilington, gde je trebalo da zaključim ugovor i dobijem neki avans.

– A šta radiš tu? Čekaš da ti se približi Dok Holidej?

Preston se ugrize za usnu, pa odmahnu glavom.

– Ni govora! Zašto bih ja čekao Holideja?

– Zbog nagrade koju treba da dobije.

Preston se uzvrpoljio, ali Foster zateže obarač revolvera. – Rekao sam ti da se ne mičeš. – Bacio je pogled u pravcu iz koga se približavao Dok. Sada više nije bio udaljen više od pedesetak metara i bez obzira na njegovu uobičajenu opreznost, nije ni slutio kakva ga opasnost vreba.

– Kako ja vidim ovu stvar, Prestone – nastavi Foster – ti si pokušao da me ubiješ iz zasede, a sada si uhvatio busiju s namerom da to učiniš i s Holidejem.

– Varaš se! Jahao sam dugo i naporno, pa sam se umorio. Konj mi je krajnje is-

crpljen, a i meni je potreban odmor. Zato sam ovde.

– Ustaj! – doviknu mu Foster.

Preston polako ustade, držeći revolver uz telo. Foster mu ga uze iz ruke, isprazni ga i zadenu sebi za pojas. Onda se udalji nekoliko koraka. Sve se to odigravalo u trenutku kada se Holidej promolio iza ruba žbunja. Videvši ih, zategao je vođice i začuđeno nabrao čelo.

Ne dajući nikakvo objašnjenje za svoje prisustvo, Foster upita: – Je li Rejzori mrtav?

Dok klimnu glavom. – Džim Melinger ga je ubio.

– Prema tome, neće moći da svedoči.

– Ne.

– Svejedno. Mislim da neću imati mnogo teškoća da ubedim Partridža i ostale građane da je vaš prijatelj Džim ipak video Rejzorija u gradonačelnikovoj kancelariji. Možete mi zbog toga predati leš i ja ću ga dopremiti do grada.

Dok se nije usprotivio. Uspeo je u ono što je hteo i sada je žudeo samo za odmorom. Činilo mu se da nikada neće stići do kreveta.

Ali Foster još nije završio priču. – Kada je Kedar Krikom počeo da kruži glas kako se vraćate s uhapšenim Rejzorijem, većina građana je došla do zaključka da Džim nije ubio Mulena. Mnogo se pričalo o nagradi koju treba da dobijete i čini mi se da je Preston žarko želo da se nje dočepa.

Holidej se mršteći okrenuo prema Prestonu, koji se potumlim glasom počeo braniti. – To je laž, Fostere! Lud si ako si tako nešto poverovao!

Ne obraćajući pažnju na njegove reči, šerif nastavi.

– Mis Bel je došla kod mene i rekla mi da se Preston uputio u Lilington sa objašnjenjem kako tamo odlazi da uzme dve hiljade dolara, a ona je znala da se vi vraćate iz Lilingtona. Ona nam je rekla da je Preston otišao iz grada, a ostalo sam sam zaključio. Ali ipak ne bih bio siguran u svoju teoriju da Preston nije pokušao da me ubije. Kao što sam već kazao, ništa od ovoga što sam rekao ne mogu da dokažem, ali znam da sam u pravu i tvrdim vam da se taj čovek više neće pojaviti u mom gradu. S tim je svršeno. Šta ćete vi učiniti s čovekom koji je pokušao da vas ubije iz zasede i da posle toga naplati nagradu za zlikovca koga ste uhvatili, to je vaša stvar. Ja sada odlazim, a vi kako znate.

Preston počeo da cvili pred Holidejem.

– Bio sam umoran i konj mi je posustao pa sam stao da se malo odmorim!

– Kako sam ja video njegovu poziciju, namere su mu bile sasvim drugačije – reče Foster Doku. – Tome možete dodati i da je Ejmi Bel rekla Prestonu neposredno pre njegovog polaska iz Kedar Krika kako je među njima sve svršeno. On s tim nije mogao da se pomiri i pretpostavljam da je verovao kako iza te njene odluke stojite vi, pa će, ako vas ukloni, opet sve biti po starom. Prema tome... – Foster slegnu ramenima i okrete se.

Holidej priđe Prestonu, uhvati ga za košulju i udari ga nadlanicom po licu, a onda ga odgurnu od sebe. Onda mu, dok se ovaj uvijao kao crv, pripreti. – Ako te još jednom budem video u Kedar Kriku, znaj da ću te ubiti! Jesi li me čuo?

Preston nervozno liznu usne i žustro potvrdi glavom.

– Čuo sam vas, Holideje. Ali Foster je lažov.

– Reci to još jednom, nevaljalče, pa ćeš i od mene dobiti porciju batina, ali pravih – zapreti mu šerif, okrenut leđima.

Prestonovo uporno laganje razbesnelo je Doka. Došlo mu je da ga propisno izdeveta, ali je ovaj tako cmizdrio da ga je trebalo žaliti. Savladao je gnev, okrenuo mu leđa i vinuo se u sedlo.

Foster ga je čekao malo dalje. Kada ga je Holidej stigao i pojahao uporedo s njim, Foster mu reče.

– Bez obzira što ste uspeli da uhvatite Rejzorija i bez obzira šta se sve desilo na ovom putovanju i kroz kakve ste sve opasnosti uspeli da se provučete... vi ste ipak, budala, Holideje. Da, jeste, zato što niste u stanju da vidite najobičnije stvari. Od drveća ne vidite šumu.

Holidej ga ćutke, začuđeno pogleda.

– U pitanju je ona devojka.. Ejmi Bel – objasni Foster. – Da se njoj nije smučilo pri pomisli kako bi vas Džad Preston mogao ubiti, najverovatnije da bi se to i desilo. Ja ne bih znao ništa o svemu ovome i ne bih pošao u susret da vam pomognem. Rezultat bi bio vaša smrt, jer ne bih stigao na vreme da sprečim zasedu koju vam je Preston postavio. Ta budala je pokušala i mene da ubije. Pomisao na dve hiljade dolara može u čovekovoj glavi mnogo šta da izmeni i da ga navede čak i na ubistvo.

Dok se seti Melingerovih, Torpa i Džemsa i steže vilice. Da, taj novac je već pro-uzrokovao smrt pet osoba, a i smrt onoga koje je bio uzrok svemu: Teda Rejzorija. Taj novac biće pomalo gorak i njemu kad ga dobije. Ipak, bio je zahvalan Brajsu Šermanu, a sada i Stivenu Fosteru. Spasili su mu život koji je za svako ljudsko biće najveća dragocenost. Mada... da li su mu učinili najbolje? Za Doka je život ponekad bio neizdrživo mučenje.

Onda su mu misli odjednom poletele napred ka ženi koju je zapamtio po krišom mu upućenim pogledima na ulici. Ona je sada verovatno sedela u svojoj radnji, ali on ju je u svojim mislima video drugačije: negde na nekom neodređenom mestu, odevenu u ukusno krojenu haljinu, živahnu, lepu, s osmehom koji je obećavao mnogo više od prikrivenih simpatija.

Taj osmeh nagoveštavao mu je da im predstoje dani nesputane radosti, dani koje su oboje potajno nestrpljivo očekivali i priželjkivali. Ko zna? Možda će ta radost potrajati dugo. Možda će trajati sedmicama, mesecima... Bilo koliko, svakako dugo čoveku kome se život sastojao do mozaika trenutaka merenih treptajem oka.

Poteravši konja u brži trk, izbio je ispred šerifa Stivena Fostera. Umor kao da je od lepih misli i nada u budućnost popustio. Na licu više nije osećao vrelinu sunčevih zraka.

Grudi mu je grejalo probuđeno divno toplo osećanje prema ženi koja ga je u Kedar Kriku čekala.

KRAJ

NOVO NA KIOSCIMA!

БИБЛИОТЕКА ЈЕЛЕНАК

ПРОЧИТАЈ И ОБОЈИ

ISSN 2335-0180

1

ЦЕНА 99 ДИНАРА

ЗМАЈ ЈОВА

МАЛИ
КОЊАНИК

MARKETPRINT

3 u 1

SLIKOVNICA

BOJANKA

ENIGMATIKA ZA DECU

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00479

